

ஓம்
திருச்சிற்றம்பலம்

செந்தமிழ்ச் செல்வி

திருநெல்வேலித் தேன்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தினின்றும்

திங்கள்தோறும் வெளிவருவது

சிலம்பு } சு }	மெய்கண்டான்யாண்டு-எாடு பங்குனித்திங்கள் 1928 (ஹுமார்ச்சு-ஏப்ரல்மட)	{ பரல் { ௩
-------------------	---	---------------

திருச்சிற்றம்பலம்

செஞ்சடைக் கற்றை முற்றத் திளநிலா வெறிக்குஞ் சென்னி
நஞ்சடை கண்ட னுரைக் காணலா நறவ நாறு
மஞ்சடை சோலைத் தில்லை மல்குசிற் றம்ப லத்தே
துஞ்சடை யிருள் கிழியத் துளங்கேரி யாடு மாறே.

அடிகள்

உரை :—

‘செஞ்சடைக் கற்றை முற்றத்து இளநிலா எறிக்கும் சென்னியை யுடைய நஞ்சு அடைந்த கண்டனுரை, மஞ்சு அடைகின்ற நறவம் நாறும் சோலையை யுடைய தில்லையில் மல்கு சிற்றம்பலத்துத், தஞ்சு கின்ற அடைந்த இருள் கிழியத் துளங்கும் எரியாக ஆடுமாறு காணலாம்’ என்பது.

சிவபிரான் சடை செஞ்சடையே யாகு மென்பதை இது பாடிய சீதவார அரசுகளே மறநேரிடத்திற் ‘பவளச் செஞ்சடை’ (பொது, தனித்திருத்தாண்டகம், உ) என்று ஓர் உவமையொடு சேர்த்துக் கூறியும் விளக்குவார்கள்.

கற்றை - சடையின் மிகுதியையும் உணர்த்தும். முற்றம் - இடம், நலாமுற்றம் என்பதிற்போல. சடைமுற்றத்து இளநிலாவிற்குச் சாயுங் காலத்துச் செவ்வானத்தி னிடையில் எழுந்து காட்டும் மூன்றும் பிறைத் திங்களே உவமை கூறுவது வழக்கம்.

தங்குகின்ற இருள் என்பதற்குத் 'துஞ்ச...இருள்' என்றார். மல்கு - நிறைந்த. அம்பலம் - வெளி. வெளியென்பது எங்கும் இடம் நிறைந்த தாதலால் 'மல்கு...அம்பலம்' எனப்பட்டது. இருள் கிழிதலாவது இருள் ஒதுங்குதல். துளங்கு எரி - அசையுஞ்சுடர். இங்கு எரி ஆடும் என்பதை எரிபோல ஆடும் என்று உவமையாகக் கொள்ளாமல், எரியாக ஆடுமென்று உருவகமாகக் கொள்ளலே சிறப்பு.

அருவுருவா யிருத்தல், பிடிக்கு அகப்படாமற் கடந்து நின்றல், இருட்டு நீக்கும் ஒளிப்பொருளா யிருத்தல், தன்னிடம் சேர்ந்த அழுக்கி னாலே தான் சிறிதும் அழுக்காகாது தாய்தாயிருத்தலோடு மற்றுத் தன் னைச்சேர்ந்த அவ்வழுக்கிணையுந் தாய்தாக்கிவிடுதல் முதலிய கடவுளியல் புகள் உலகத்துப் பொருள்க ளெல்லாவற்றினுந் தீம்பிழம்பு ஒன்றின் கண்ணேயே நன்கமைந்து கிடத்தலால், அப்பிழம்பு வடிவாக இறை வன் ஆடுவான் என்று கூறினாரென்க. கடவுளைத் தீக்கொழுந்து வடிவ மாக வணங்கு மிதுவே சைவத் தமிழ்நனமக்களின் சமயக் கொள் கையாகும்.

அன்பு மணம் நாறுகின்ற அறிவு வெளியில் நின்று எஞ்சியுள்ள அறி யாமைதானும் விலகிவிடுமாறு இறைவன் அருளொளி விளங்க ஆடும் செய்கையை அப்பாடிகள், 'நறவம் நாறும் மஞ்ச அடை சோலைத் தில்லை மல்குசிற் றம்பலத்தே துஞ்ச அடை இருள் கிழியத் துளங்குஎரி யாடு மாறு' என்று இங்குக் கூறினார்கள். இதனையும் உள்ளுறையுவமமாகக் கொள்ளாது உருவகமாகக் கொள்ளுதலே நன்றும். இறைவனால் நீக் கப்படும் அறியாமையிருள் தன்செயல் கெட்டு அவனாற்றலின் கண்ணே அடங்கிக் கிடக்குமாதலின், இங்கு இறைவன் 'நஞ்ச அடைகண்ட' எனப்பட்டான்.

'கண்டனாரை ஆடுமாறு காணலாம்' என்று முடிவு செய்க.

தமிழ்மக்கள் நெஞ்சப்பாங்கும் இலக்கியப்போக்கும்

[திரு. கா. சுப்பிரமணியம் பிள்ளையவர்கள் M. A., M. L.]

(1915-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியாகிய மாணிக்கவாசகர் காலத்திலே ஆரியக் குருக்களுட் பலர் சிவநெறியைக் கைக் கொண்டு சிவபெருமானையே வழிபட்டனர். ஆரியச் சாதிமுறை தென்னாட்டில் நிலைபெற்றதெனினும் அறிஞர் அதனைப் பாராட்ட வில்லை. புராண கதைகள் மிகுதிப்பட்டன. புத்தமதம் சீர்

பரல், ௩] தமிழ்மக்கள் நெஞ்சப்பாங்கும் இலக்கியப்போக்கும் ௧௩௧

கெட்டொழிந்தது. பலதேவன் வழிபாடு குன்றியது. தில்லையின் சிறப்பும் பிற திருப்பதிகளின் பெருமையும் போற்றப்பெற்றன. சைவ சித்தாந்தக் கொள்கைகள் எங்கும் பரவின. இப்பொழுது கிடைத்துள்ள அருட் பாமாலைகளுள் முதன்மையானது திருவாசகமே. சமயச் சார்பாய அகப்பொருள் இலக்கியங்களுண் முதன்மையானது திருச்சிறற்பலக் கோவையாரே. விருத்தப்பாவும் கட்டளைக் கலித்துறையும் புலவரார் பெரிதுங் கைக்கொள்ளப்பட்டன. மூவேந்தரும் சைவ நன்னெறியைக் கடைப்பிடித்தனர். “தென்னவன் சோழன் சேரலன் வரக்கூவாய்” என்றது காண்கு.

கிளி முதலியவைகளை விளித்துரைப்பதும், மகளிர் விளையாட்டு வகைகளைப் புகழ்மாலைக் கருவியாகக் கொள்ளுவதும், ஆகிய பண்டைத் தமிழ்முறைகள் திருவாசகத்துட் காணப்படுமளவு, பிற்காலத்துப் புகழ்மாலைகளுட் கண்டிலம். மக்கள் பொதுக்கருத்துக்கள் சமயக் கருத்துக்களோடு நூல்களிற் காப்பற்றின. மக்களைப் பாடு மரபு குறைவுற்றது. பெருங் காப்பியக் கால மாறிக் கடவுட் புகழ்மாலை பாடும் வழக்கம் பரவலாயிற்று.

நான்காவது ஐந்தாவது நூற்றாண்டுகளிலே அறம் பொருளின்பந் கூறுங் கீழ்க் கணக்கு நூல்கள் தோன்றின. இக்காலத்தே சில ஆரியக் கருத்துக்கள் தமிழர் மனத்துட் புகுந்தன வெனினும், பொதுவாய் உண்மைகளைக் கூறுஞ் சிறுநூல்களே தோன்றின. வள்ளல்களை மனமுருகிப் பாடிய புலவர் பாடல்களும் பெருங்காப்பியங்களும் சிறப்புச் சமயநூல்களும் இக்காலத்திற் றேன்றினவோ வென்றதைத் துணிவதற்குரிய நூல்கள் கிடைத்தில.

சமணப் பெருங்காப்பியமாக இப்போது கிடைத்திருப்பது பெருங்கதை யொன்றே. இதுதான் மொழிபெயர்த்து யாத்த காப்பியங்களுண் முதலாயது. சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் தமிழ்நாட்டுக் கதைகளைக் கூறுவனவே. வடநூற் கதைகளைத் தழுவித் தமிழிற் காப்பியஞ் செய்யும் வழக்கம் இக்காலத்திற் றுன் ஏற்பட்டதுபோலும்.

௬-ம் நூற்றாண்டு

ஆறாம் நூற்றாண்டிலே சைவப் புகழ்மாலைகள் பலவகைச் சிறு காப்பியங்களாகத் தோன்றின. சைவ சித்தாந்தக் கொள்கைகளை ஒழுங்குபடுத்தி நூன்முறையாகக் கூறும் பெருநூல்கள்

இக்காலத்திலேதான் முதன்முத லெழுந்தனவாகும். திருவாசகம் கடவுட் புகழ்தூலே. திருமந்திரமும் ஞானமீர்தமும் கடவுட் கொள்கைநூல்களாயின. புறச்சமயகண்டனம் தொடங்கிற்று. புணையுமாற்றல் சிறந்திலங்கூங் கல்லாடம், சமயநூல்களிலே இலக்கிய நயங்களை விரிவாக யெடுத்தாளு முறையை யெடுத்துக்காட்டிய முதனூலாகும். புரவலரைப் பாடும் வழக்கங் குறைவுற்றது, பாவலரைப் போற்றுவா ரின்மையாலும் சமயக்கிளர்ச்சியின் மிகுதியாலுமென்க.

எ-ம் நூற்றாண்டு

புறச்சமய கண்டனம் சிறப்புற்றது. அதற்குக் காரணம், புறச் சமயத்தார் கிளர்ச்சியும் அவரது சமயப் பற்றுக்கோடுமேயாம். சமணர் தஞ் சமயத்தின் உயிரைக் கைவிட்டு வெளிக் கோலத்தைப் போற்றி இடர் விளைத்தனர். சைவத்திலே திருக்கோயில் வழிபாடும் நெருப்பு வழிபாடும் ஒருங்கியைந்தன. ஆரிய அந்தணர் சிறப்பாகச் சிவநெறி கடைப் பிடித்தனர். சைவமானது மக்களுள்ளத்திற் றமிழொடு தொடர்புற்றது. சாதியினுஞ் சமயமே சிறப்புற் றோங்கிற்று. திருவைந்தெழுத்தே வடமொழிமறையின் மெய்ப்பொருளென்பது நிலைப்பட்டது. சைவத்துடன் வைதிகஞ் செறிவுற்றது. வைதிகமுஞ் சைவமாயிற்று. மக்களுள்ளத்தே சமயப்பற்றின் மிகுதியால், சமயப் பொறுமை குறைவுற்றது. தமிழின் பெருமை தலைநின்றது. விருத்தப்பாவிலே புகழ்மாலிகள் பாடும் வழக்கம் பெருவரன்ற ராயது. சொல்லணிகள் மல்கின. அன்பின் பாடல்களே மிகுந்து, காப்பியங்களும் கடவுட் கொள்கை நூல்களும் குறைந்து போயின.

அ-ம் நூற்றாண்டு

முற்பகுதியோடு சைவ சமய ஆர்வக்கிளர்ச்சி குறைவுபட்டது, புறச்சமய கண்டனங் குறைவுற்றது. மிகுதிப்பின் குறைவு வருதலியல்பே. காப்பியங்கள் குறுகியொழிய இலக்கணநூல்களும் உரைநூல்களும் எழுந்தன. இவை மக்க ளுணர்ச்சி மேலீடு குறைந்து நடுநிலையுள தாய்அறிவு தெளிவுற்ற காலத்தே தோன்று வன. இக்காலத் திலக்கணத்தே ஆரிய சாதிக் கொள்கை உறுதியுற்றது. வேளாளர் நான்காம் வருணத்தாரென்ற கருத்துத் தலைகாட்டிற்று. வைணவக் கிளர்ச்சி தொடங்கிற்று. இந்நூற் றாண்டின் பிற்பகுதியிலே வெண்பா யாப்பு புலவராற் போற்றப் பட்டது. கோவை முதலிய பல்வகைச் சிறு காப்பியங்கள் ஏற்பட்டன.

பரல், ௩] தமிழ்மக்கள் நெஞ்சப்பாங்கும் இலக்கியப்போக்கும் ௪௩௩.

கூ-ம் நூற்றாண்டு

வைணவக் கிளர்ச்சி மிகுதிப்பட்டது. ஆரியக் கருத்துக்களுஞ்சொற்களும் பெருக்கெடுத்தன. வைணவப் புகழ்மாலையை மிகுந்தன. விருத்தயாப்பே பெரிதும் வழங்கலாயிற்று.

யி-முதல் ௧௨-ம் நூற்றாண்டு

சைவ சித்தர் கிளர்ச்சியும், சமண இலக்கியக் கிளர்ச்சியும் தோன்றின. சமணர் தமது சமயபோதனையை நேரே மேற்கொள்ளாது செவ்விய உலகிய லீலக்கியங்களால் சமயக்கொள்கைகளைக் குறிப்பிடப் புகுந்தனர். விருத்தப்பா எவ்வகையிலக்கியத்திற்குஞ் சிறந்த கருவியாயிற்று. அப்பாவினால் இயற்றப்பட்ட முதற் பெருங்காப்பியம் இக்காலத்ததே. உயர்வு நவீனியும், புனைவுரையும், குலப்பெருமை கூறலும், தமிழ்க் காப்பியத்துட் புகத் தொடங்கின. சமணர் உலகநூலாயத்தாற் சைவசமயத்தை வெல்லத் தொடங்கினர். சோழமன்னர் வீரையதி அரசாட்சியை அகலப்படுத்திய காலத்தே மக்களுள் உலகவாழ்க்கை நயவுணர்ச்சி மிகுதிப்பட்டவே, பொதுக் காப்பியங்கள் தலைபெடுத்தன. பத்துமுதல் பன்னிரண்டாவது நூற்றாண்டு முடிய, எழுந்த விருத்தப் பெருங்காப்பியங்களைப்போலப் பீடுடையன பிறசாலத்துத் தோன்றவில்லை. மக்களியற்கை நுட்ப திட்ட ஒப்பங்களுக்கும், நிலவுலக அளப்பருங் காட்சிக்கும் இக்காப்பியங்களே சிறந்த கண்ணாடியாய்த் திகழ்கின்றன. நடுக்காலத் தமிழ் மக்கள் நாகரிகமனைத்தும் இவைகளிலே சீரிடம் பெற்றுத் திகழ்கின்றது. தமிழ்க் காப்பியங்களுக்குப் புராணம் என்ற பெயர் உண்டாயிற்று. பெரியபுராண மொழிந்த பிறகாப்பியங்களுள் வடநூற் கதைகள் தழுவப்பட்டன. தமிழ்ப்புலவர் வடநூன் முனிவரைப் பெரிது மதிக்கலாயினர். எனினும், தமிழ்ச் சொன்னயங்கள் தழைத்தோங்கிப் பொலிந்தன. வேளாள வள்ளல்கள் தமிழ்ப் புலவரைக் கண்ணுங் கருத்துமாகக் காத்து வந்தனர். செல்வச் செழிப்பால் வண்மை மிகவே, ஆரியப் பார்ப்பனரும் நலமுற வாழ்ந்தனர். ஆரியக் கொள்கைகள் மிகுதிப்பட்டன. ஏகான்மவாதம் தமிழ்ப்புலவர் சிலரால் பாராட்டப்பட்டன. பண்டைத் தமிழர் நாகரீகத்தின் தனிநிலை மறைந்தும் மறையாது மிருந்தது இடைக்காலமாகும். மன்னர் புலவரைத் தம் பெரியாரென்று கருது மரபு குன்றிற்று. தமிழ்ப் புலவர்க்குள் ஒற்றுமைக்கேடு ஏற்பட்டது. கற்றாரைக் கற்றார் காழுறுவரென்பது சிறிது பிழைபட்டது. கற்பனையாற்றல் போற்றப்பட்டது. காப்பியங்களுக்குள் இயற்கை நயங் குறைவுபட்டது.

கஉ-முதல் கச-ம் நூற்றாண்டு

இக்காலத்திற்குப்பின் காப்பியக் கிளர்ச்சி குன்றிக் கவி யுணர்ச்சி மட்டுப்பட்ட கருவிநூற் காலம் வந்தது. இலக்கண நூலுள்ளும் கற்பனைப் பொருத்தங்கள் நுழைந்தன. மந்திர நூலுள் சோதிடமும் பாட்டுப் பொருத்தங்களோடு கலந்தன. எழுத்துக்களுக்கும் செய்யுள்களுக்கும் வருணவேற்றுமை யமைக் கப்பட்டன. அதிதேவதைகளும் ஏற்பட்டன. இவற்றுல் ஆனந்தக்குற்ற முதலிய கற்பனைக் குற்றங்கள் நூலுட் சட்டப்பட்டன. கவிகட்டுவது மனையமைப்பதுபோலாயிற்று. கற்பனைச் சொன்னய வுணர்ச்சியாலே மக்கள் மனங் கட்டுப்பட்டு விரிந்த; நுண்ணிய பொருளாராய்ச்சியிற் செல்லாது தியங்கிற்று.

வைணவ உரையாசிரியர்கள் காலமுதல் ஆரியத் தாக்கு சொல்லிலும் பொருளிலும் விஞ்சியது. சிறுகாப்பியங்கள் சிலவே யெழுந்தன. நீதிநூல்களிற் சிறந்தவை ஒளவையாரா லியற்றப்பட்டன. அவை தாம் விரிந்த நோக்கும் விழுமிய கருத்து முடையன. இக்காலத்தெழுந்த நன்னூலொன்றே சிறந்த முறையில் அமைந்துள்ளது.

கரு-ம் நூற்றாண்டு

இரட்டையர் காலமுதல் சைவக் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டுச் சமணர் வலி குன்றியது. அன்பினால் இறையடிபணிந்து உலா, கலம்பக முதலிய சிறுகாப்பியங்க ளியற்றப்பட்டன. வண்ணப்பாட்டு வகைகள் மிகுந்தன. இறையன்பின் பெரும் பயகைத் திருப்புக்ழிப்பெருநூ லெழுந்தது. புராணகதைகளையும் ஆரியச்சொற்களையும் பெரிதுந் தழுவிச் சென்றாலும், இந்நூல் கடவுட் பேரன்பினை விளைப்பதுடன், இன்பச் சுவையையுந் தன்னகத்தே கொண்டிருத்தலால் என்று நின்று நிலவுதற்குரியது. இதன் சொல்வளமும் பெருமிதமும் ஒப்பற்றன. கம்பராமாயணம் வடநூற்கதையை மாத்திரம் தழுவிற்று. வில்லிபாரதம் வடசொற்களையு முடன்கொண்டது. வில்லிபுத்தூரார் காலமுதல் தமிழ்ப்பெருங்காப்பிய உயர்வு குன்றத் தொடங்கிற்று. சொன்னய முணர்த்துங் கற்பனைகள் மிகுந்தன. பாரதமும் நைடதமும் அரிச்சந்திரபுராணமும் வடநாட்டுக் கதைகளைத் தழுவினவே. ஒரு கதையைக் காப்பிய முழுவதிலுங் கூறுமுறை இவைகளோடு அருகியொழிந்தது. நைடதத்திலே, பண்டைத் தமிழரது புனைந்துரை மாறிச் சிறிது தாழ்மைப்பட்ட வடநூற்புனைமுறை மிகுதிப்பட்டது. பெண்டிரின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் வருணிக்கு முறை அத்தன்மையது.

பரல், ௩] தமிழ்மக்கள் நெஞ்சப்பாங்கும் இலக்கியப்போக்கும் ௧௩௫

௧௬-ம் நூற்றாண்டு

தலபுராணங்கள் பெருங் காப்பியங்களாகத் தொடங்கின. சேதுபுராணத் தோற்றத்துடன், இலக்கண விதிகளும் கற்பனைக் கருவிகளாகப் பயன்படலாயின. அரசர், வள்ளல்கள் என்போரது ஆதரவு குறைவுபட்டமையால் இறைவனையே போற்றுஞ் சிறுகாப்பியங்களும் தனிப்பாடல்களுமே சிறந்திலங்கின. மடங்களிலே சாத்திரங்கள் பலதோன்றின. சைவ, வைணவ, ஏகான்மவாத நூல்கள் வெவ்வேறு மல்கின. வடநூல்களுக்கு மிகுந்த பெருமை ஏற்பட்டுத் தமிழ்ச் சமயக் காப்பியங்களுக்கும் சாத்திரங்களுக்கும் வடமொழியில் மூலநூலிருத்தல் சிறப்பென்ற தப்புக்கொள்கை தலையெடுக்கலாயிற்று. மக்கள் அறிவு ஆரியக் கட்டுகளுக்கும் அடங்கிச் சொல்லவேண்டியதாயிற்று.

௧௭-ம் நூற்றாண்டு

பெருங்காப்பியங்கள் அருகிப்போயின. மன்னர், ஜமீன் தார் முதலியோர் ஆதரவாற் பிள்ளைத்தமிழ், கோவை முதலிய சிறுகாப்பியங்கள் கற்பனை நயங்களோடு மக்கண்மீதும் பாடப் பெற்றன. சமயச் சண்டைகள் மிகுதிப்பட்டன. செந்தமிழ் நயங்கள் மகமதியப் புலவர் மனத்தையுங் கவர்ந்தன. மகமது நபியைப்பற்றிய பெருங்காப்பியமே பண்டை முறையில் இனி தமைந்தது. மகமதிய வள்ளல்கள் தமிழைப் பேணத் தொடங்கினர். சைவக்கிளர்ச்சி இமயம்வரை எட்டிற்று. இந்நூற்றாண்டிறுதியில் வடமொழிச்சுவை மிகுதிப்பட்டுத் தமிழ்க்கும் வடமொழிக்கும் இலக்கணம் ஒன்றையென்ற தப்புக்கொள்கை தலையெடுத்தது. வடமொழி தமிழை முற்றும் அடக்கி யாண்ட காலமீட்டே.

௧௮-ம் நூற்றாண்டு

இந்நூற்றாண்டு முற்பகுதியில், கிறித்துவைப் பற்றிய பெருங்காப்பியம் செந்தமிழிலே ஐரோப்பியப் புலவராற் பாடப் பெற்றது. கிறித்துவக் கருத்துக்கள் தமிழ்க் காப்பியங்களிலிடம் பெற்றன. வீரசைவ சமயக் கருத்துக்களும் தமிழ் நாட்டிற் பரவத் தொடங்கின. சைவத்தின் பொதுக் கருத்துக்கள் தாயு மாநூலால் விளக்கமடைந்தன. பல பிற்காலச் சித்தர் நூல்களும் இக்காலத் தெழுந்தனபோலும். பலகோட்பாட்டினர் ஒருங்கு கலந்தனர். சமயவாராய்ச்சியும் தமிழாராய்ச்சியும், மக்களுள் விரிவாக ஏற்பட்டன. பொது மக்கட்குப் பயன்படும் உரை நடைநூலும், அகராதி முதலியனவும் எழுந்தன. அச்சின்

முதற் றேற்றமும் அக்காலத்தே நிகழ்ந்ததுபோலும். ஜமீன் தார்களும் பிற செல்வவான்களும் தமிழை வளர்க்கக் கருதிய காலமிதுவே. பண்டைமன்னர் ஆட்சி அறவே யொழிந்தது. பதினேழாம் நூற்றாண்டிறுதியில் நிலைபெற்ற கொள்கை பதினெட்டா நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிற் குன்றி, வடமொழியும் தமிழும் வெவ்வேறே யென்ற கொள்கை இருமொழியும் நிலை கண்ட ஆசிரியர் சிவஞானமுனிவரால் நாட்டப்பட்டது. பிற சமயக் கிளர்ச்சி குன்றிச் சைவ சித்தாந்தம் சிறந்தோங்கிற்று. கள், கஅ நூற்றாண்டுகளிலே, சிறுகாப்பியங்கள் இருவகைப்பட்டன. இறைவனைப்பற்றியன ஒருவகை. மக்களுள் அதிகாரத்தாற் பெரியாரைப் பற்றியன காமச்சுவை மிக்கனவாய்த் திகழ்ந்தன. இருவகையிலும் சிலவற்றிற்குள் ஆழ்ந்த கருத்துக்கள் காணப்பட்டன. சிவஞானபோதப் பேருரை தோன்றிய காலந்தொட்டு மக்கள் மனம் விரிவுறத்தொடங்கி கசு-வது நூற்றாண்டிலும் பின்னும் ஆங்கிலத் தொடர்பால் ஆரியக் கட்டவிழ்க்கப்பட்டு ஆராய்ச்சி முறையிற் செல்வதாயிற்று.

கசு, உய - ம் நூற்றாண்டு

பொது மக்களுக்கு இலக்கியத்தைப் பயன்படுத்த வேண்டுமென்ற கொள்கை நிலைபெற்ற காலம் கசு-வது நூற்றாண்டிலே தானென்று தோன்றுகிறது. செயற்கைச் சொன்னயத்தைப் பொருட்படுத்தாது இயற்கைப் பொருணயங்கருதிப் பண்டைச் சங்க நூல்களுக்குச் செல்லும் ஆர்வமும் பொய்புனைந்த கதைகளைத் தொலைத்து மெய்யுணரக் கருதி வரலாற் றராய்ச்சியினை மேற்கொள்ளும் ஊக்கமும், விழுமிய விரிந்த பண்டைத்தமிழ் நாகரீகமுறைக்கேற்பத் தமிழர் குடிவாழ்க்கையைச் சீர்திருத்திச் செம்மைசெய்யும் நோக்கமும் எம்மொழிப் பொருளையும் தனித் தமிழிலே வெளிப்படுத்திப் பயன்றுய்க்க வேண்டுமென்ற உறுதியும் இற்றை ஞான்றின் உய்-ம் நூற்றாண்டின் சிறப்பியல்புகளாம்.

வாய்மை

[திரு. காழி. சிவ. கண்ணுசாமியவர்கள் B. A.]

“வாய்மை யென்பதி யாதோ?” வென இரக்கக் குறி தோன்ற வினவிய பைலேட்¹ என்பவர் விடை நோக்கி நின் றீலர்.

ஒழுக்கமும் நினைப்பும் தத்தம் போக்கின் வழிச் செல்ல விடுவதை விழையும் ஒரு சிலர், பிறரறிந்துரைத்த உண்மைக ளொவ்வொன்றினும் உறுதியாக நம்பிக்கை வையாதிருப்பதே சிறந்த தென்றும், அங்ஙனம் நம்பிக்கை வைப்பது அடிமைப் பான்மை யாகுமென்றுங் கருதுகின்றனர். அக்கொள்கை யைப்² பின்பற்றுவோர் இஞ்ஞான்று இல்லையாய் விடினும் அதன்கண் அகத்திடையேனும் சிறிது ஆர்வம் பூண்டுகளார் இல் லாது போகவில்லை. வாய்மை யுசாதலில் நேரும் உழைப்பை யும் இடரையுங் கருதியோ, இன்றேல் அஃதை யறிந்துழி யதன் கட் கட்டுண்டு அதன்வழியே நினைவைச் செலுத்தல் வேண்டுமே யென்ற ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்கு அஞ்சியோ பொய்மை விழை பொருளாகக் கருதப்படவில்லை; மற்றென்னையோவெனின் பொய் என்ற அதனிடத்தே இயற்கையாகவே செல்லும் ஒரு புரைபட்ட வேட்கை யாற்றான் சிரீஸ் நாட்டின் பிறறைக் காலப் பொருளிய லறிவாளர்களி லொருவர், புலவரைப்போ லின்பங் கருதியோ மற்று வணிகரைப் போன்று ஊதியங் குறித்தேயோ பொய்யுரையாது, பொய்யுரைத்தல் வேண்டுதும் என்ற ஒன் றைக் கருதியோ பொய்மையை மக்கள் விழைவதென் என ஆராய்வான் புகுந்து முடிவொன்று மெய்தாது முட்டுற்று நின் றார். எனவே நான் அதை நன்கு விளக்குவ தொல்லுமோ? வாய்மை யென்பது வானத்துயர்ந்த புரைபடா ஞாயிற்றின் மறைபடா நல்லொளி. இரவின் கண் முகமறைத்தாடும் ‘மாஸ்க்’³ என்ற களிக்கூத்தையும் வெற்றி விழாக் கோலத்தையும் போன் றனவற்றை நெடுந்திரி விளக்குகள் எழிலும் பீடுமுற வெடுத்தாக் காட்டுவதுபோல் இஞ் ஞாயிற்றினொளி எடுத்துக்காட்டுந் திறத்த தன்று. வாய்மை ஒளிரும் பரிதியினொளியிற் சிறந்து காட்டும் வெண்முத்தன்ன விலையுயரலாம். ஆனால் இருளுடன் மாறு கொள்ளும் விளக்கின் சிற்றொளியில் மிளிரும் நீலமணியும் வைரமு மன்ன உயர்தல் ஒல்லாது. தற்புகழ்ச்சி ஏதுவாக நெஞ் சத்திடை யெழூஉம் அவலக் கருத்துகளையும், இனிக்கும் பற் றேது மற்ற நம்பிக்கைகளையும், பொய்ப்படுந் தற்பெருமையையும்,

* பேகன் ஆசிரியர் கட்டுரைகளினின்றும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது

நினைவுக் கோட்டைகளையும், நீக்கி விடுதல் என்பது கூடுமானால் பெரும்பாலோரின் நெஞ்சங்கள் ஊன்கழிந்த வென்பென்ன உலறிப் புன்மை யெய்தாவோ? நினைவுக் கோட்டைகளை வரையொன்றின்றி ஒன்று பலவாக வெழுப்பி நிறைப்பினும் பொய்யெனத் துணியப்படாது பொய்மையின் சாயையே கொண்டிருப்பதாலன்றோ “கவிதை யென்பது கழுதின் தேறல்” எனக் கடுகடுத்தரைத்தார் ஓர் துறவி. நாம் குறித்ததெல்லாம் நெஞ்சிடைப் படினும் பதியாதேகும் பொய்மையல்ல; நெஞ்சினுள் ளாழ்ந்து வேரோடிப் புதையும் பொய்மைபேதான். அப்பொய்யேதான் தீங்கு விளைப்பது. பிழைபட்டோர் நெஞ்சிலும் உணர்விலும் அதுவேதா னிருக்கின்றது. தன்னீத தானே யறியவல்ல வாய்மையோவெனின் வாய்மை விழைதல் என்ற வாய்மை யுசாதலும், வாய்மை முன்னிற்றல் என்ற வாய்மையறிதலும், வாய்மை நலந்துய்த்தல் என்ற வாய்மை கோடலும் ஆகிய விம்மூன்றுமே மக்களியற்கையின் பொன்னீய நற்பண்புகளாம் என்பதைக் கற்பிக்கின்றது.

தோற்ற காலத்தில் கடவுளால் முதற்கண் படைக்கப்பட்டது புலனொளியே, இறுதியிற் படைக்கப்பட்டதுவே அறிவொளியாம். ஏழாம்நாளும் ஒய்வுநாளுமாகிய அன்றுமுதல் இன்றும் இயற்றப்படுவது அவரது அருள் விளக்கமே. மாயையாகிய உலகத்தின்மீது முதலில் தனது அருளொளியை வீசினார்; அதன்பின் உயர் பிறவியாம் மனிதனின் முகத்தின்மீது வீசினார்; மற்றின்னுமோ தன் மெய்யடியார்களின் மீது வீசியுணர்த்திக் கொண்டே யிருக்கிறார். எத்திறத்தானும் கீழெனக் கழித்தொதுக்கப்பட்ட ஓர் மதத்தினர்க்குச்⁴ சிறப்பை யீந்த ஆசிரியரொருவர்⁵ கூறுவதாவது:—“கடலிடை யலைபட்டுக் கடுகியோடுங் கலங்களைக் கரை மீதமர்ந்து காண்டலுங்களிப்பே, வரையிடை யமைந்த கடிமீனையொன்றின் சாளரத்திருந்து தரையிடை நிகழும் போரையும் போர்த்திறையுங்கண்டாலுங் களிப்பே, எனினும் இவை யனைத்தும் (ஒப்பற்றுயர்ந்ததும் எஞ்ஞான்றும் மாசற்ற நற்காற்று உலவப் பெறுவதுமாயுள்ள நெடுவரையாகிய) வாய்மை யென்னும் உயரிடத்திருந்து அடிவாரத்தே மோதலும் தவறுகளையும், இழுக்கங்களையும், பனியையும், புயலையும் காண்டற்செனைய்துங்களிப்பிற் கிணையாகா” என்பதுவே. அக்காட்சிதானும் இரக்கமதற்றுச் செருக்கற்றிருந்தால் சரியே. ஆ! அறச்சுவடு பற்றி அவன்வயிற்றங்கி அளப்பரிய வாய்மையெனும் அச்சின்மீது ஒருவனது மனம் திரும்பி வருமானால் அதுவே மண்ணிடைத் துறக்கமாகும்.

இனி, மதத்தைப் பற்றியதூஉங் கொள்கையைப் (தத்துவத்தைப்) பற்றியதூஉமாய வாய்மையை வீட்டு வாழ்க்கைக்குரிய வாய்மையை நோக்குவோம். மக்களியற்கையின் மணியெனத் தருவது ஒளிமறை யொழிந்த செப்பமுடைமையே. பொய்யின் கலப்பு பொன்னிலும் வெள்ளியிலும் கலந்த செம்பை யொக்கும். பொன்னும் வெள்ளியும் தத்தமக்குரிய தொழிற்பாட்டிற் செம்பின் கலப்பால் நன்மை யுறலாம்; ஆயினும் தத்தம் மாற்றுப் பெருமையிற் குறைவுவன வன்றோ? பழக்க மற்றோரும் இதை ஒப்புக் கொள்வரன்றோ? நன்னெறி விலதி யிவ்வாறு வளர்ந்தும் வளைந்துஞ் செல்வது கால்கொடு நிமிர்ந்து செல்லாது வயிற்றினாலூர்ந்து செல்லும் பாம்பினது போக்கே யாகும். பொய்யும் கெட்ட நெஞ்சமுமுடையானைனக் காணுழி யொருவனெய்தும் மானக்கேட்டைவிடப் பெரியதோர் கேட்டை யளிக்க வல்லதொரு தீய இயல்பு முண்டோ? இல்லையாதலினன்றோ கூற்றுப் பொய்யெனக் கண்டவிடத்து ஒருவன் ஏனித்திகைய இழிவை யெய்தவேண்டுமென்றும், ஏன் அது ஒரு பெருங் குற்றமாகக் கருதப்படல் வேண்டுமென்றும் ஆராயவந்த மான்டெயின்⁶ என்பவர் பின் வருமாறு அழகாக வெடுத்துக் கூறினார்?

“செவ்வையா யாய்ந்து பார்க்குங்கால் ஒருவன் பொய்யுரைத்தானெனக் கூறல் அவன் கடவுளிடத்துத் துணியையும் மனிதர்களிடத்து அச்சத்தைபுங்காட்டி நின்றானெனக் கூறலை யொக்கும்” எனினில் பொய் கடவுளை யெதிர்த்து நிற்கின்றது; எனினும் மக்கட்குப் புறங்காட்டி யோடுகின்றது. பொய்மையானும் வாய்மை கெடுவதானும் நேரும் தீமையை உண்மையாகக் கூறப்புகின் அது மக்கட் டொகுதியின் வழிவழிதோறும் கடவுளின் ஒழுத்தலை வருந்தி யழைக்கும் இறுதி யழைப்பே யாகும் என்று தான் கூறவேண்டும். கிறித்து மறுமுறை தோன்றுங்கால் மண்ணிடை வாய்மையை அவர் காண்பதரிது என்ற வாக்கு முன்னரே எழுந்துளது.

பொருளின் பிண்டக் கருத்துகள்:—

வாய்மையின் சிறப்பிற் கவலை கொள்ளாதாரும் உளர். பொய்யை யதன்பொருட்டே விழைவோராக மக்கள் காணப்படுகின்றனர். மண்ணிடைச் செயற்கை விளக்கில் மிளிரும் பொய்யைப்போல வாய்மை மிளிர்வில்லை யாதலால் அது பெரிதும் வேண்டப்படுவதில்லை. பொய்யின் கலப்பு களிப்பூட்டுகின்

றது. தீங்கை விளைப்பது பொய்; உயர் நன்மை யளிப்பதோ மெய். வாய்மை வழி நின்று தவறுகளைக் காணல் மகிழ்வை யளிக்கும். உள்ளமும் மொழியும் மெய்யும் என்ற மூன்றையும் வாய்மை வழிநிறுத்தலே மண்ணிடைத் துறக்கமாகும்.

வாய்மையும் பொய்மையும் உயர்வும் இழிவுமாகும். பின்னது இழிந்த இயல்புகள் எல்லாவற்றினும் பெரிது மிழிவானது. அது கடவுளை யெதிர்த்து அவரது ஒழுப்பிற் காளாக்குவது.

மனத்தொடு வாய்மை மொழியிற் நவத்தொடு
தானஞ்செய் வாரிற் நலை.

பொய்யாமை யன்ன புகழில்லை யெய்யாமை
யெல்லா வறமுந் தரும்.

எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப்
பொய்யா விளக்கே விளக்கு.

குறிப்பு

1. கிறித்தவின் காலத்திருந்த யூதேய நாட்டின் தலைமைக் காவலரான பாண்டியஸ் பைலேட்டஸ் என்பவர் உலகமும் இம்மையிலெய்து மின்பமுமே யாவும் என்றும், வாய்மை யென்பது அறியவொண்ணா இல் பொருள் என்றும் முடிவு கட்டியவர். கிறித்துவினிடம் உண்மையில் ஒரு குற்றமும் கண்டிலரேனும் அவரைச் சிலுவையில் லறையும்படி பிடித்துக்கொடுத்தவ ரிவரே.

2. உண்மையும் செல்வமும் வரையறுக்கப் படாதன வென்பதும், எதுவொன்றையும் முற்ற முடிய உணர்தல் இவ்வுலகினிலியலாது என்பதுமே இதன் கொள்கைகள்.

3. “ மாஸ்க் ” என்பது மேனாடுகளில் இராக்காலத்தே ஆடவரும் மகளிரும் மாறுவேடம் புனைந்து முகமூடி யணிந்து இன்னிசையோடு களியாட்டயர்வது.

4. “ எபிச்யூரியன்ஸ் ” எனப் பெயர்படுவோர். இவர்கள் உலகமே அணுத்திரளாலாயது ; அது ஒரு அளவு வரைவற்ற பெருவெளி. அதனால் கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலமாக விருத்தலே சால்புடைத்து என்ற கொள்கை புடையவர்கள்.

5. லுக்ரீஷியஸ் என்னும் புகழ்பெற்ற இலத்தீன் பாட்டு ஆசிரியர் அவரது “பொருளியற்கை” என்ற சிறந்த செய்யுளிலிருந்து இது எடுக்கப்பட்டது.

6. மைக்கோல் ஸீனியர் மான்டெயின் என்பவர், இவர் பிரான்ஸ் காட்டுப் புகழ்வாய்ந்த விரிவுரையாளர்.

தமிழின் சிறப்பியல்பு

[பண்டிதர். ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டாரவர்கள்]

(ஔ-ம் சிலம்பு, உஎச-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

இனி, உயிர், மெய் என்னும் தமிழ் எழுத்துக்களின் பெயர்கள் உயர்ந்த தத்துவக் கொள்கையுடன் பொருந்தியன. வடவெழுத்துக்களின் பெயர்களாகிய அச்சு, ஹல் என்பனவோ யாதொரு சிறந்த கொள்கையும் உடையன வல்ல; 'ஆகர முதல் நகரவினாவாய்' என்றற்போல எழுத்துக்களின் முதல் இறுதிகளை உணர்த்தும் அத்துணைப்பயன்றும் உடையனவல்ல; மாகேச்சுர சூத்திரம் என்பவற்றின் முதலையும் இறுதியையும் சேர்த்துப் பிரத்தியாகரித்தவையே அவை. தமிழானது பகுத்தறிவுடைய மக்கள் முதலிய உயிரை உயர்திணை என்றும், பகுத்தறிவில்லாத உயிரையும் உயிரில் பொருளையும் அஃறிணை என்றும் அறிவுபற்றிப் பாகுபாடு செய்திருப்பது போல வடமொழி செய்யவில்லை; வேறு எம்மொழியும் செய்யவில்லை. இவ்விருவகைப் பெயர்களே தமிழ் மக்களின் உயரிய அறிவையும், கொள்கையையும், தமிழின் தனி மாண்பையும் விளக்குதற்குப் போதியனவாகும். தமிழ் எழுத்துக்களில் மொழிக்கு முதலில் வருவன இவை, இறுதியில் வருவன இவை, இவற்றோடு மயங்குதற்குரியன இவை எனச் செய்திருக்கும் வரையறையும், தமிழ்ச் சொற்கள் நிறுத்த சொல்லும் குறித்து வருகினவியுமாகப் புணரும் பொழுது உண்டாகும் மெய் பிறிதாதல், மிகுதல், குன்றல் என்னும் திரிவுகளும், இயல்பும் எல்லாம் தமிழுக்குச் சிறப்பாக வுரியவை; ஒலியியல்பிற்கு மாறு படாதவை. தமிழ் இலக்கணம் கூறுகின்ற சந்தியும் இளஞ்சிறுர் உள்ளிட்ட மக்கள் பேச்சிலுள்ள சந்தியும் ஒன்றே; வடமொழிச்சந்தி அன்னதன்று.

தமிழிலுள்ள பால் வகுப்பில் முறைப்பிறழ்வு சிறிதாயில்லை; வடமொழியிலுள்ள பால் வகுப்போ சொன்னோக்கங் கொண்டு ஆணைப்பெண்ணாகவும், பெண்ணை ஆணாகவும், இரண்டையும் அவியாகவும் கூறும் பிறழ்ச்சியுடையது. ஒருமை பன்மை என்பது தமிழ் வழக்கு; ஒருமை இருமை பன்மை என்பது வடமொழி வழக்கு. வடமொழியிலே ஒரு பெயரைச் சார்ந்து நிறற்றகுரிய வேற்றுமை யுருபு அதன் அடை மொழிகள் எல்லாவற்றோடும் கூடியிருக்கும்; அங்ஙனம் வருவது தமிழ் வழக்கன்று; பின் வருவதை எடுத்துக்காட்டாகக் கொள்க; 'கடற்கரை

யில் உள்ளதும் பாவங்களை அழிப்பதும் முனிபுங்கவர்களுக்கு அநுகூலமான துமாகிய சுகந்தம் என்னும் மலையினது குகையில் வசிப்போனும் தன் ஒளியால் விளங்குவோனும் மக்களின் துன்பத்தைப் போக்குவோனும் ஆகிய முருகனை வழிபடுகின்றேம்' என்று தமிழில் வரற்பாலது, 'கடற்கரையில் உள்ளதில் பாவங்களை அழிப்பதில் முனிபுங்கவர்களுக்கு அநுகூலமானதில் சுகந்தம் என்னும் மலையில் குகையில் வசிப்போனை தன் ஒளியால் விளங்கு வோனை மக்களின் துன்பத்தைப் போக்குவோனை முருகனை வழிபடுகின்றேம்' என வடமொழியில் வரும். மற்றும் வடமொழியில் வேற்றுமை ஏழேயாகத் தமிழின் கண் எட்டாகும். 'இந்திரன் எட்டாம் வேற்றுமை யென்றனன்' என்பார் உளரேனும் வடமொழியின் போக்கு விளியைத்தனி வேற்றுமையாகக் கொண்டதன்று; தமிழிலே விளிவேற்றுமை பரந்திருப்பதொன்று; தொல்காப்பியர் 'விளி மரபு' என ஓர் இயல் கொடுத்து முப்பத்தேழு சூத்திரங்களாலே அதனை விரித்து விளக்குதலுங் காண்க. தமிழிலுள்ள வினைச் சொற்கள் திணை பால் இடம் காலம் என்பவற்றை ஒருங்குணர்த்தும் சிறப்புடையன; வேறு எம்மொழியிலும் அத்தலகய சிறப்புக் காணப்படவில்லை. கண்டான் என்னும் வினைமுற்றிலே முதனிலையானது காண்டலாகிய தொழிலையும், இறுதி நிலையானது உயர்திணை ஆண்பால் படர்க்கை வினை முதலையும் இடை நிலையானது இறந்த காலத்தையும் வெளிப்படையாகக் காட்டி நிற்பல் காண்க. இங்ஙனமாக எழுத்துச் சொல் இலக்கணங்களிலே காணப்படும் வேறுபாடுகளும் தமிழின் தனிமாண்புகளும் பலவாம்.

இனி, வடமொழியினும் பிறமொழிகளிலும் இலக்கணம் என்று கூறப்படுவது எழுத்துச் சொல்லமைதியளவேயாகும். வடமூலார் இலக்கணத்தைச் சத்த மூல் என வழங்குதலுங் காண்க. தமிழிலக்கணமோ எழுத்துஞ் சொல்லுமாகிய ஒலியளவில் அடங்குவதன்று; மக்கள் உறுதிப் பொருள் எய்துதற்குரிய ஒழுக்கலாற்றினை யெல்லாம் வரையறை செய் துணர்த்தும் பொருட் பகுதியையுடையது. பொருளிலக்கணம் வேறெம்மொழியிலுமின்றித் தமிழில் மட்டுமே யுள்ளதென்பது அனைவராலும் நன்கறியப்பட்டது. தமிழானது பிற இலக்கணங்களைக் காட்டினும் பொருளிலக்கணத்தையே சிறந்ததாகவும் இன்றியமையாததாகவும் கொண்டுள்ள தென்பது "எழுத்தும் சொல்லும் யாப்பும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றே பொருளதிகாரம் பெறேமேயெனின் இவை பெற்றும் பெற்றிலேம்" என்னும் இறையனாராகப்பொருள் உரையானும் அறியப்படும். பொருளிலக்கணம் அகம் புறம் என்னும் இருகூறுடைய

தாகி அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நாற்பொருளையும் துதலுவது. அகமானது குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை, கைக்கிளை, பெருந்திணை என்னும் ஏழுதிணைகளையும், புறமானது வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண்டிணை என்னும் ஏழுதிணைகளையும், ஒவ்வொரு திணையும் பற்பல துறைகளையும் உடையன. தமிழிலுள்ள சான்றோர் செய்யுட்களெல்லாம் அத்திணை துறைகளோடு பொருந்தியனவாகவே இருக்கும்; ஒரு செய்யுளேனும் பொருளிலக்கணத்திற்கு இலக்கியமாகாததாயிராது. பொருளிலக்கணம் தமிழுக்கே யுரியது. எனவே அவ் விலக்கணத்துடன் பொருந்த எழுந்த செய்யுட்களெல்லாமும் தமிழுக் குரியன வென்பது கூறாதே யமையும். இவ் வுண்மை யுணர்வார்க்குத் தமிழானது வேறெம்மொழிக்கும் கடமைப்பட்டிராத தனிச் செம்மொழி யென்பது புலப்படும். உணராதாரே பலவாறு பிதற்றாநிற்பர்.

இனி, தமிழின் சிறப்பை விளக்கும் பொருளிலக்கணக் குறிப்புக்கள் சிலவற்றைச் சுருக்கமாகக் கூறி இவ்வுரையை முடிப்பாம். புறப்பொரு ளிலக்கணமானது அரசின் போர் முறைகள் முதலியன கூறு முகத்தால் அறம் பொருள்களையும் வீட்டையும் உணர்த்துவது. அப்போர் முறை யொன்றே தமிழர்களின் உயரிய நாகரிசத்தைக் காட்டுதற்குப் போதியதாகும். போர் செய்தற்குரிய காரணங்கள் இன்னினன என்பதும், அப்போர்களை இன்னினன முறையானே ஆற்றுவர் என்பதும் புறத்திணைகளில் அழகாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இங்கே மிகவும் பாராட்டுதற் குரிய செய்தி யொன்றுளது. அஃதாவது தமிழ்நாட்டு வேந்தர்களும் வீரர்களும் போர் நிகழ்த்துமிடத்தே அப்போர் நிகழ்ச்சிக் கேற்ப ஒவ்வொரு வகையான மலர்களைச் சூடியிருப்பர் என்பதே. அங்ஙனம் சூடும் பூக்களானே அவ்வொழுக்கங்களும் வெட்சி, வஞ்சி முதலிய பெயர்களைப் பெறுவனவாயின. தாம் சூடியிருக்கும் பூவிஷ்ருந்தே அப்போர் இன்ன காரணத்தால் நிகழ்வ தென்பதை அறியவைப்பது எவ்வளவு புகழ்ச்சிக்குரிய செயலாம்! இதிலிருந்து, தமிழரசர்கள் தமக்குள்ளே பொதுவான சில ஒழுங்குகளை யேற்படுத்தி அவற்றின் வரம்பு கடவாது ஒழுகிவந்தன ரென்பதும் பெறப்படும். தமிழ்நாட்டாரின் இப் போர்முறைகளும் வழக்கங்களும் பிற நாட்டவர்களாலும் விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. பாரதத்தில் வந்துள்ள நிரைகோடலும் மீட்சியுமாகிய செய்திகள் தமிழருடைய போர்முறையை ஆரியர் ஏற்றுக் கொண்டமைக்கு அடையாளமாகும். “நம் போர் வீரர் தென்னாட்டாரைப் போலத் தலைக்கு மலர்களை அணிகின்றனர்” எனப்

பரதன் கூறுவதாக வான்மீகி முனிவர் தமது இராமாயணத்து அயோத்தியா காண்டத்திற் கூறியிருப்பது தமிழருடைய வழக்கம் ஆரியரால் விரும்பி யேற்றுக் கொள்ளப்பட்டமையை நன்கு தெளிவுறுத்தல் காண்க.

இனி, அகப்பொருளின் மாண்பு அளவிடற் கரியதொன்றன்று. இயற்கையும் தூய்மையும் பொருந்திய தலையன்பினால் இன்பந் தூய்க்கும் முறைமையை எழில்பெற உணர்த்துவது தமிழுக்கே யுரிய சிறப்பியல்பாம். இவ்வுண்மையைப் பண்டைச் சான்றோர் பலர் நன்குணர்ந்து கூறிவைத்திருக்கின்றனர்.

“இன்றமிழ் இயற்கை யின்பம் நிலைபெற நெறியிற்
றுய்த்தார் நிகர்தமக் கிலாத நீரார்.” (சிந். சரமஞ்சரி, ௬௬)

என்றார் திருத்தக்கதேவர். அகப்பொருள் கூறும் களவு, கற்பு எனப்படும் இரு கைகோளும் உயரிய அன்புடன் பொருந்தியவே யெனினும், அவ்விரண்டனுள்ளும் களவே இயற்கையும் சிறப்பு முடையதாமென்பது

“கற்பெனப்படுவது களவின் வழித்தே”

என்பதனாலும், இறையனார் அகப்பொருளுக்குக் களவியல் எனப் பெயர் போந்தமையாலும் அறியப்படும். களவினது சிறப்பும், அது தமிழ் ஆயாதவரால் அறியப்படாத மாண்பின தென்பதும், பரிபாடல் ஒன்பதாம் பாட்டில் நன்கு வளியுறுத்தப்படுகின்றது. அதிலே நான்மறைப்புலவரை எதிர் முகமாக்கி,

“நான்மறை விரித்து நல்லிசை விளக்கும்
வாய்மொழிப் புலவர் கேண்டின் சிறந்தது
காதற் காமம் காமத்துச் சிறந்தது
விருப்போ ரொத்து மெய்யுறு புணர்ச்சி

.....
தள்ளாப் பொருளியல்பிற் றண்டமிழ் ஆய்வந்திலார்
கொள்ளாரிக் குன்று பயன்”

எனக் கூறித் தமிழினது சிறப்பை விளக்கியிருத்தல் காண்க. இந் நுனம் தமிழர்க்கு முழு உரிமையுடைய களவுக்கூட்டம் போல்வ தொருமணம் ஆரியரின் எண்வகை மணத்துள் ஒன்றாகவுள்ளது. அதுவே யாமோர் கூட்டம் அல்லது காந்தருவமணம் என்பது. தொல்காப்பியத்திலும், இறையனார் அகப்பொருளிலும் தமிழருடைய களவுக்கூட்டத்தின் இயல்பை ஆரியருடைய யாமோர் கூட்டத்தோடு ஒப்பித்து விளக்கியிருத்தலும்,

“தேவர் பண்ணிய தீந்தொடை யின்கவைய
தேவர் தென்றமிழ் மெய்ப்பொரு ளாதலின்”

(சுந். பதுமை, கசுரு)

எனத் திருத்தக்க தேவர் கூறியிருத்தலும் நோக்கற்பாலன. ஆரியர் மணங்களில் ஒன்று தமிழர் மணத்துடன் ஒருவாறு ஒத்திருப்பினும் தமிழருடைய ஒழுக்கமும் நாகரிகமும் மிக மேம்பட்டவை யென்பதனைப் பல ஏதுக்களால் நிறுவுதல் கூடும். ஓர் ஆடவன் தான் காதலித்த நங்கையை அடையப்பெறாவழி மடலூர்ந்தேனும் அவளை அடைதற்கு முயல்வன் என்பது அகப் பெர்ருளிற் கூறப்படுவதொரு செய்தி. மடலூர்வோர் நாணினை அடியுடன் இழக்க வேண்டுதலின் தமிழ்நாட்டு மகளிர் மடலூர்வதாக நினைத்தலுஞ் செய்யார். ஆகலின், தோல்காப்பியனாரும்

“எத்திணை மருங்கினும் மகடே மடன்மேற்
பொற்புடை நெறிமை யின்மையான”

என மடலூர்தலை மகளிர்க்கு விலக்கினார். தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனாரும் இதுகொண்டே தமிழ்நாட்டு மகளிரின் ஒப்புயர்வற்ற மாட்சியை விளக்குவாராய்,

“கடலன்ன காம முழந்தும் மடலேறாப்
பெண்ணிற் பெருந்தக்க தில்”

என்றார். ஆனால், ஆரியருக்குள் மகளிரும் இத்தகைய செயல் செய்யலாமென அன்னருடைய காமநூல் விதிப்பதாகும். அது திருமாலிக் காமுற்ற பெண்ணொருத்தி மடலூர்தல் கூறுவதாக

“அன்ன நடையார் அலரேச ஆடவர்மேல்
மன்னு மடலூரார் என்பதோர் வாசகமும்
தேள் லுரையிற் கேட்டறிவ துண்டதனை யாம் தெளியேம்
மன்னும் வடநெறியே வேண்டினோம்”

எனத் திருமங்கை மன்னன் பெரிய திருமடலிற் பாடியிருப்பதனாற் பெறப்படும். பெண்ணொருத்தி அதற்குத் தமிழ் நூல் இடந்தராமையின் வடநூல் முறையைத் தழுவுகின்றாள் என்பது இதல் விளக்கமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இதிலிருந்து ஆரியர் ஒழுக்கமும் தமிழர் ஒழுக்கமும் இத்தன்மையன என்பது நன்கு விளங்கும்.

இனி, தூய்மையாகிய அன்பின் றன்மையைக் காணவேண்டின் பண்டை அகப்பொருட் செய்யுட்களிலிருந்தே அதனைக்

காணலாகும். பின் வருஞ் செய்யுள் ஐந்திணையம்பதில் உள்ளது.

“சுனைவாய்ச் சிறுநீரை யெய்தாதென் நெண்ணிப்
பிணைமா னினிதுண்ண வேண்டிக்—கலைமாத்தன்
கள்ளத்தி னூச்சுஞ் சுரமென்பர் காதலர்
உள்ளம் படர்ந்த நெறி”

பொருள்வயிற் சென்ற தலைவன் பிரிவுக்கு ஆற்றாது வருந்தும் தலைவியைத் தோழி ஆற்றுவிக்கும் பொருளையுடையது இச்செய்யுள். காதலர் விரைந்து வருவர் என்பதைத் தெளியச் செய்வதே தலைவியை ஆற்றுவிக்கும் நெறியாம். அத்தனையே தோழி இங்ஙனம் கூறுகின்றாள். தலைவர் சென்ற நெறி ஓர் அரிய சுரநெறியாகும்; அச்சுரத்திலே ஒன்றையொன்று பிரிதலில்லாத அன்பிணையுடைய ஆண்மாமும் பெண்மாமும் நீர் வேட்கைமிக்கு ஓர் வறுவாய்ச் சுனையைக் கண்டடைகின்றன; அதிலுள்ள நீரோ அவற்றுள் யாதேனும் ஒன்றே பருகக் கூடிய சிற்றளவிணையுடையது, இரண்டும் பருகின் ஒன்றற்கேனும் விடாய் தணிவதாகாது; இந்நிலைமையில் என்செய்வது! ஆண்மானானது தான் விடாயால் வருந்தினும் தன்உயிரேயாகிய மேன்மையுடைய பெண்மான் அந்நீரைப் பருகி இளைப்பாற வேண்டுமென விரும்புகின்றது; ஆனால் அத்தனைப் பருகச் செய்தாலோ தன் காதலனாகிய ஆண்மான் உண்ணாதிருக்கத் தான்மட்டும் உண்பது தனது கற்பிற்கும் தலையன்பிற்கும் பொருந்தாமையின், அது பருகமாட்டாது; இதனைக் கருதிய ஆண்மான் இவ்வாறாய்தோர் சூழ்ச்சி செய்யும்; அதாவது, பெண்மான் நீருண்டு முடியுங்காறும் தானும் நீருண்பதுபோல் அதில் வாய் வைத்து வாளா உறிஞ்சிக்கொண்டிருக்கும்; அக் காடுதான் தலைவர் கருதிச் சென்ற நெறியாகும் என்கின்றாள் தோழி. இதனாற் போதரும் பொருளாவது தாம் செல்லும் நெறியிலே விலங்குகளும் இங்ஙனம் அன்புடையனவாயிருத்தலைக் காணும் தலைவர் தம் உயிரே போலும் நினைப்பிரிந்திருக்கலாற்றாதவராய் உடனே மீள்வர் என்று கூறித் தேற்றியவாரும். என்னே காதலின் பெருமை; காதல் கடவுளின் உருவமென்றால் வேறு கூறுவானேன். இறைவன் திருக்கையில் வீற்றிருக்குங் கோலத்தை நம் திருநாவுக்கரசு பெருமான் திருவையாற்றில் எங்ஙனம் தரிசித்தார்?

“காதன் மடப்பிடி யோடுங் களிறு வருவன கண்டேன்”

“வரிக்குயில் பேடையோ டாடி வைகி வருவன கண்டேன்”

“பேடை மயிலொடுங் கூடிப் பிணந்து வருவன கண்டேன்”

“கருங்கலை பேடையோ டாடிக் கலந்து வருவன கண்டேன்”

என்று இங்ஙனம் தாம் கண்டவாறு கூறி, இவற்றைக்கண்ட முறைமையால்,

“கண்டே னவர்திருப் பாதம் கண்டறி யாதன கண்டேன்”

என்று அருளிச் செய்தாரன்றோ?

“காதல் விரிசிலத் தாரா வகைகாணார்

சாதல்நன் றென்பர் தகைமையோர்—காதலும்

ஆக்கி யளித்தழிக்கும் கந்தழியின் பேருருவே

நோக்கிலரை நோவ தெவன்”

என்னும் இன்னிலைச் செய்யுளில் காதல் கடவுளின் சிறந்த வருவ மெனக் கூறப்பட்டிருத்தலுங் காண்க. பல கூறுவானேன்? இறைவனை நினைந்துருகிப்பாடும் மெய்படியார்கள் தம் அன்பின் முதிர்ச்சியில் அவனைத் தம்மோடு வேற்றுமையில்லாத காதற் கிழமையுடையவனாக வைத்துப் பாடுவதொன்றே காதலின் பெருமையை நன்கு விளக்குவதாகும். அங்ஙனம் பாடப் பெற்ற ஆளுடைய பிள்ளையார் திருப்பாட்டில் இரண்டு கூறி நிறுத்துதும்.

“பொன்னம்பூங் கழிக்கானற் புணர் துணையோ டுடன்வாழும்
அன்னங்காள் அன்றில்காள் அகன்றும்போய் வருவீர்கள்
கன்னவில்தோட் சிறுத்தொண்டன் கணபதிச் சரமேய
இன்னமுதன் இணையடிக்கீழ் எனதல்லல் உரையீரே”

“சிறையாரு மடக்கிளியே யிங்கேவா தேனெடுபால்
முறையாலே உணத்தருவன் மொய்பவளத் தொடுதரளம்
துறையாருங் கடற்றேணி புரத்தீசன் றுளங்குமிளம்
பிறையாளன் றிருநாமம் எனக்கொருகாற் பேசாயே”

பழமொழி

[திரு. மு. சி. பூரணலிங்கம் பிள்ளையவர்கள், B.A., L.T.]

திருநாவுக்கரையர் முக்கணன் வழிபாடு நீங்கிப் பல்லாண்டு களாகச் சமண சமயந் தழுவிருந்து அதில் தலைமை பெற்றுச் சமண வரசர் உதவி பெற்று நல்வாழ்க்கையி லிருந்து பின்னர்ச் சைவராயின ரென்பது எவரு மறிந்ததே. சைவராக மாறிய பொழுது அவருக்குச் 'சாந்தி' முறையொன்றும் ஏற்படவில்லை. 'பிராயச்சித்த'மும் நடக்கவில்லை. கடலாடவுமில்லை, 'கனபாடி' களுக்கொன் றியவுமில்லை. அன்பு பூண்டு 'அக்கை' நீறளிக்கப் பெற்றுத் தலையிற் பால் தெளித்துப் பாதங்காட்டிய வீரட்டான நாதரை வணங்கினர். சூலைநோயும் நீங்கியது. 'தன்னை யடைந் தார் வினை தீர்ப்பதன்றோ தலையாயவர்தங் கடனாவது.' ஏன் சமயம் விட்டுச் சமய மாறினாரெனின், 'காத்தாள்பவர் காவ லிகழ்ந்தமைபான்' என்றனர். அதன்பின் 'அடியேனுமக்கு ஆளும்பட்டேன்,' 'சலம் பூவொடு தூப மறந்தறியேன், தமிழோ டிசை பாடன் மறந்தறியேன்,' 'நலந்திங்கிலு முன்னை மறந்தறி யேன், உன்னாமம் என் நாவின் மறந்தறியேன்,' 'சலித்தாலொரு வர் துணை யாருமில்லை,' 'துன்பே கவலை பிணியென் றிவற்றை நணுகாமற் றுரந்து கரந்துமிடர்,' 'அடியார் படுவ திதுவே யாகில் என்போலிக ளும்மை யினித் தெளியார்' என்று பல முறை பலவண்ணமாக அன்புருவா யமைந்த வீரட்டானரிடம் மன்றாடினார். பல்லவராயர் படுத்திய பாடு அனைத்தையும் பொறுமையுடன் தாங்கினார். 'அஞ்சவ தியாதொன்று மில்லை, அஞ்ச வருவது மில்லை' யென்றே உறுதிகொண்டனர். 'கண்டே னவர் திருப்பாதங் கண்டறியாதன கண்டேன்' எனப் புகன்றனர்.

'திருவாரூர்ப் பழமொழி' யென்ற தலைப்புடைய பதிகத் தில் உண்மைச் சமயம் விட்டு உவலைச் சமயம் புக்கதை உன்னி உறழ்ந்து வருந்துகின்றார். இருசமயங்களில் மேல் கீழென் பதைப் பற்பல பழமொழிகள் வாயிலாக விளக்கியுளார். அப் பழமொழிகள் இவையாம்.

1. கனியிருக்கக் காய்கவர்த்த கள்வன்:—பழுத்து முதிர்ந்து அருந்த அமிழ்தம் போன்றிருக்கும் கனியைத் தவிர்த்துப் பழா மலும் முதிராமலும் புளிப்புந் துவர்ப்பும் பொருந்திய காயை யொருவன் திருடினாலதனாற் பயனென் ? சைவம் - கனி. சமணம் - காய்.

2. முயல்விட்டுக் காக்கைப்பின் போனவாறே—வேட்டை யாடுபவர் முயலைப் பிடிக்க முயலுவரே யன்றி காக்கையைப் பின்பற்றார். அங்ஙனஞ் செய்யின் விதியிழந்தவராவர். முயல்-சைவம். காக்கை - சமணம்.

3. அறமிருக்க மறம் விலைக்குக் கொண்டவாறே—அறஞ் செய்தலால் நற்பயன் விளையும். தீவினையாகிய தொழிலை விலை கொடுத்துக்கொள்பவர் அறிவிவிலிகளே யர்வர். அறம் - சைவம். மறம் - சமணம்.

4. பனிநீராற் பாவை செய்யப் பாவித்தேனே—பனிக்கட்டியால் ஒருருவஞ் செய்தால் நிலையாது, அழிந்துவிடும். ஈண்டு பனிப்பாவை சமண்சமயத்தைக் குறிக்கும்.

5. ஏதன்போர்க் காதலு யகப்பட்டேனே—ஏதன் - கெட்டவன். ஆதன் - அறிவினி. வீண்சண்டைக்கு அறிவிவியாக அமர்ந்தேன். சமயப்போருக்கு இடமானேன்.

6. இருட்டறையின் மலகேறந் தேய்த்தவாறே—இருட்டறையில் மலட்டு மாட்டைக் கறத்தலாவது ஞானவொளியில் லாதவிடத்தில் அருட்பால் கிடையாத மலடாகிய சமண்சமயப் பசு பால் அருளுமென்று நினைத்துக் கையும் நெஞ்சுஞ் சோர வீணாக முயலுதல்.

7. விளக்கிருக்க மின்மினித்தீக் காய்ந்தவாறே—குளிர் பொறுக்க மாட்டாமற் தீக்காய்வார் நெருப்பை யடுப்பரே யன்றி நெருப்புப்போன்று ஒளிவிடும் மின்மினிப் பூச்சியை அணுகார். பரஞ்சோதியை யடுக்காமல் மதியிலியாய்ச் சிறுசமய மடுத்தேன். விளக்கு - சைவம். மின்மினித்தீ - சமணம்.

8. பாழூர் பயிக்கம்புக் கெய்த்தவாறே—குடியில்லாதவிடத்தில் பிச்சை யெடுக்கப் புகுதலாற் பயனிலை. வீண் களைப்பையே தரும். பாழூர் - சமணமதம். பிச்சை - அருள், கருணை. பயிக்கம்பு - பிச்சை.

9. தவமிருக்க அவஞ்செய்து தருக்கினேனே—செந்நெறியைக் கைசோரவிட்டுப் புன்னெறி மேலானதென் றெண்ணிப் பெருமை கொண்டேன். உயர் சைவநெறியை விட்டுச் சமயக்கு நெறியாகிய சமண வழிபாட்டைப் பின்பற்றி அதன் தலைவனென்ற வீண்பெருமை பூண்டு வீணாகக் காலத்தைக் கழித்தேன். தவம் - சைவம். அவம் - சமணம்.

10. கரும்பிருக்க இரும்புகடித் தெய்த்தவாரே:—இனிமையுடைய கரும்பைக் கடித்துச் சுவைகொள்ளாமல் சடினமான சுவையற்ற இரும்பைக் கடித்துப் பல் எய்த்தல் மடனமயாகும். கரும்பு - சைவம். இரும்பு - சமணம்.

இப்பதிகத்தில் சமண சமயத்தார் செய்யும் தீய வொழுக்கங்கள் சில கண்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவையாவன:— உறிதூக்குதல், தலைபறித்தல், நங்கைமார் நகை நாணு நெடுவீதியுழிதரல் (ஆடையின்றித் திரிதல்), துவர்வாய்க் கொள்ளல், கையி லுணவேற்றல், (கையி லுண்ணல்).

சமணரைப் பற்றிய வரைமொழிகள் சிலவுள். 1. குண்டர்கள். 2 தூர்ச்சசனவர். 3. பப்போதிப்பவணர். 4. பொறியற்ற சமண நீசர்.

நெற்குன்றவாணர்

[தீரு. மு. பெ. குமாரசாயகம் பிள்ளையவர்கள்]

உலகம் யாவையு மீன்றவளாகிய உமாதேவியின் உழுவலன் பிற்கு உடல் குழைந்து, அவள்வேண்ட இருநாழி நெல் உதவி முப்பானிரு வறங்கனும் தழைத்தேகாங்க, அருள்புரிந்த ஏகம்பநாதன் வீற்றிருக்கும் கச்சிரகரிலே குன்றைய தோள்கள் படைத்த தொண்டைமான் அரசு நடாத்துகையில், வேளாள மரபில் நெற்குன்றவாணர் என்ற பெரியார் ஒருவரிருந்தனர்.

அவர் அன்பு, அடக்கம், பொறுமை, கல்வி, கடவுள் வழிபாடு முதலிய தன்மைகளில் தலைசிறந்தவராய்த் திகழ்ந்ததோடு

“அறத்தாற்றி னில்வாழ்க்கை யாற்றிற் புறத்தாற்றிற்
போலும் பெறுவ தெவன்”

என்ற பொய்யா மொழியையும் நன்கு போற்றியவராய், வாசகிய மம்மையே போன்று

“அன்னை தயையும் அடியாள் பணியும்
பொன்னினமுகும் புலிப்பொறையும்—வன்னமுலை
வேசி துயிலும் விறல்மந் திரிமதியும்”

உடைய ஓர் பாவை நல்லாளைத் தீருமணமுடித்துத்,

“ தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல் தான்என்றும்
கைம்புலத்தா ரோம்பல் தலை ”

என்ற இவ்வாழ்க்கைக் கடன்களையும் செவ்வனே நடாத்தி வருபவராயினர்.

இவர் இவ்வாறாகத் திருமகள் தோன்றும் ஆழியிலேயே பெரியம்மைபாரும் தோன்றிறற்போன்று இவரது குலத்தில் தானே, நெறியல்லாவற்றை நெறியெனவும், அறத்தைக் கூற்றெனவும், கல்வியைத் தொல்லையெனவும், கடவுள் வழிபாட்டை விளையாட்டெனவும் மதித்தொழுகும் கயவனொருவன் தோன்றியிருந்தான். அவன்

“ ஞானமும் கல்வியும் சுவின்ற நூற்களும்
சுனர்க் குறைத்திடில் இடரதாகும் ”

என்றசொல்லு மெய்ப்பித்துக் காண்பிப்பான்போன்று ஒருசிறிய வழக்கில், வாணரை இலை தைக்கும் இழிதொழி வியற்றவைப்பதாய் ஆணையிட்டுக் கொண்டான்

அக்கொடியோன் அல்லாது உரைத்திருப்பதையும் பொருட்படுத்தாது, வாணர் வழக்கம்போல் ஈகை வினைத்துறை நின்று, அரையனுச்சூரிய ஆறில் ஒருபகுதியையும் அவ்வறப்பகுதிசுட்கே உதவிடம் வந்தார். செவிக்கினிய மெல்லோசை மிருந்ததும், இயற்சைவளச் செறிவுடையதும் மந்துள்ள எல்லா இனிமைகளையும் தனக்கே உரித்தாகிய தமிழ் மொழியில் புலமை வாய்ந்துள்ள தம இன்னுயிர்க் காதலியுடன் வாணர் பல அரிய பொருட்சீனப்பற்றி உரையாடுவதிலேயே பொழுது போக்கினமையால், அவரது வேளாண்மைத் தொழிலை மேற்பார்வை யிடுவாரின்றி வினாவு குன்ற அவருக்கு வறுமை மேலிட்டது.

“ செவிககுண வில்லாதபோது சிறிது வயிற்றுக்கு மீயப் படும்”

“ செவிச்செல்வம் செல்வத்து ளெல்லாம் தலை ”

என்று ஆன்றோர் கூறியவாறு கல்வியில் மேம்பட்ட துணைவியாருடன் அளவளாவுதலே பெரும் செல்வ மென வாணர் கொண்டமையின் பொருட் குறைவென்னும் வறுமை அவரை என் செய்ய வல்லது. ஆயினும், அப்பர் சீகாழிப்பிள்ளையார் முதலிய சமய சூரவர்கள் வறுமையினால் துன்புற்றிலரேனும், தம்மைச் சூழ்ந்துவரு மடியார் கூட்டங்கள் வருந்தாதிருக்க, வீழ்மிழலையானிடம் படிக்காசு பெற்றமைபோல, வாணரும் தன்னை யடைந்த ஒருபாவலன் பொருட்டுச் சிறிதுபொருள்

வேண்டிப் பெரிதும் இடுக்கணைய்தினார். எவ்வாற்றானும் கிடைத்திலது. வாணரோ,

“ ஆற்றுப் பெருக்கற் றடிசுமெந் நாளும்வ்வா
றுற்றுப் பெருக்கால் உலகட்டும் - ஏற்றவர்க்கு
நல்ல குடிப்பிறந்தார் நல்கூர்ந்தா ரானாலும்
இல்லையென மாட்டார் இசைந்து ”

என்ற இயல்பினராகையால் வேறு ஒருவரும் தம்மை விலக்குவாரும் கொள்வாருமின்மையால் தாம் முன்பு வன்சினமுரைத்த செல்வவானிடம் விலைப்பட்டுப் பொருள் வாங்கிப் புலவனுக்கு உதவினார்.

தலைகொடுத்த குமணனிலு முயிர்கொடுத்த
நந்தியிலுந் தமிழ்க்காத் தான்போய்
விலைபெட்டுந் நெற்குன்ற வாணனைமே
லெனத்துணிந்து விளம்ப லாகி
நிலைபொறுத்த புலமையுற்று மானத்தும்
புகழ்பெரிதா நினைத்த தாலுங்
கலையுணர்ச்சி சிறிதுறினு ம்னத்தொடிகல்
கொடுங்குணமுங் கடந்தா னம்மா.

(புலவர் புராணம் பக்கம் 324 செய்யுள்.)

விலைக்குக் கொண்டவனோ முன்பு பேசிய ஆணை நிறைவடைய அவரை இலை தைக்கச் செய்தான்.

வாணர் தமது நிலையை மனைவியாருக்கு ஓர்பாலில் வரைந்து விடுத்தார். அறிந்த அணங்கு போன்றார் “உற்றவிடத் துயிர் வழங்கும் பண்பினராதலால்” பற்றலர்க்குப் பணியச் செய்த திருவருளை நினைத்துச் சாதலினும் பெரும் துயரத்தைத் தங்களுக்கும் கொடுத்தது முறையன்றென முறையிட்டுச் சொல்ல வொண்ணாத் துன்புற்றார். அப்பொழுது, காவலனது தூதுவர் சிலர் வாணரைக் குறுக மன்னனுக்குரிய பொருள் முழுமையும் கொடுக்கவேண்டும்; இன்றேல் அவன்முன் வரவேண்டுமென வேண்ட, விடையாய் அவர் விலைகொண்டான் பணித்தவாரொ முகுவதாய்ச் சொல்ல அத்தீயோன் வேந்தன்பால் செல்ல விடுத்தனன், சேவகருடன் அவர் இல்லம்சென்று மாண்புடை மனைவியாரால் அறுசுவை மிக்க அடிசிலூட்டப்பட்டுத், தொடர்ந்துவந்தோரும் உண்டு களித்தபின் பிரியாவிடை கொண்டு போந்தனர். வாணரது திருநீற்றினொளியும் கண்டியின் கவினும் அரைய

னது சினத்தை ஒழித்தனவாயினும் மன்னன் ஆணையின்பொருட்டு முனிவுடையான் போன்று அவரைநோக்கி இறைப்பகுதியெல்லாம் கொடாவிடின் துன்புறுத்துவதாய் அச்சுறுத்தினன் வாரணரோ வணக்க மிக்கவராய் “வளவ, நின்பொருளை அறவழியிலேயே செலவிட்டுள்ளேன். அன்றி யான் வஞ்சித்துக் கவர்ந்து கொள்ளவில்லை. இதற்குச் சிவபெருமானே சான்றாவன். என்னை எது செய்யினும் செய்க” என்றனர். கேட்ட தொண்டைமான் ஏவலரை விளித்து இவரைத் தன் நாட்டின்புறத்தே விட்டு வருமாறு பணித்துப் பின் அவரை நோக்கித் திறை முழுமையும் கொண்டு வரும் நாள்வரையுள் தன் நாட்டிடை வருதலாகாதெனக் கட்டளையிட்டான். இவ்விரதத்தை நாயகிக்கு ஓர் செய்யுளில் யாத்து விடுத்தபின் சோழநா டடைந்தார்.

ஆங்கு, கண்டு கைதொழுவாருக்குக் கருதற்கரிய கண்ணுதலான் கழல் நல்கும் பெரும்பற்றப்புலியூர் முதலிய சிவபெருமான் பதிகள் பலவும் தொழுது, ஆண்ட அரசுகள் சிவானந்த வடிவாகிச் சிவத்தி லிரண்டறக் கலந்ததும் பரவைபார் கேள்வருக்கு மட்பலகை (செங்கல்) பசம் பொற்பலகை ஆனதுமான திருப்பூம்புகலூரில், வாணர் ஓர் பாலை வேழமுகத்தோன் முன்பாடக் கேட்ட அவ்வாலயத் தொண்டு செய்யும் பெண் அவரை நெருங்கி அக்கவியைக் காப்பாசவைத்து ஓர் அந்தாதி பாடவேண்டுமென இறைஞ்ச, அவர் அந்தாதி பாடுவதாயின் தாம் தொண்டைமானுக்குச் செலுத்தவேண்டும் பொருட்டொகுதி யவளால் கொடுக்க வியலுமா? என்று கேட்டார்.

அவர் விழைவனவெல்லாம் கொடுப்பதாய் மொழிய வாணர் பூம்புகலூர் இறைவன்மேல் இணையிலா அந்தாதி ஒன்று பாடி முடித்தனர். விருப்பம் செவ்வனே முற்றுப் பெற்றதும் அம் மாது வாக்களித்த அளவேயன்றி இருமடங்கு செல்வ மளித்துப் பின்னும் வேண்டும் சிறப்புக்களும் உதவி வாரணரை வணங்கினள்.

வாணர், பெற்ற சிறப்புக்களுடனும் செல்வக் குவியல்களுடனும் வேந்தன்பா லணுகி அவனது கடமையைப் பெற்றுக் கொள்ளுமாறு வேண்ட அவன் பொருள்வந்த ஆற்றைக் கேட்டறிந்து தன்னுள் வெட்கி, அவருக்கே அவ்வளவும் நன்கொடையாக்கி யுள்ளதாய்ப் பகர்ந்தான். பின்பு அவனது விடைபெற்றுத் தம்மிருப்பிடஞ் சென்று திருவருளை நினைத்துக்கொண்டு முன்போலவே, அன்பு ஈகைமுதலிய செவ்விய வழிகளைக் கடைப்பிடித்து, இல்லாளுடனும் பிறசுற்றங்களுடனும் களிப்பெய்தி வாழ்ந்து வருகையில் முன்பு இவரை இலைதக்க விடுத்தான்.

பொருள் வருவாய் ஒன்றுமின்றி மிக்க இடுக்கணடைவதைக் கேட்டு,

“என்று முகம னியம்பா தவர்கண்ணும்
சென்று பொருள்கொடுப்பர் தீதற்றோர் ”

“இன்ன செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர்காண
நன்னயஞ் செய்து விடல் ”

என்றபெரியோர் கூற்றின்படி. வாணர்தாமே அவனிடம்சென்று வேண்டும் உதவிகள் புரிந்து அவனது தொன்மை நிலையில் வாழச்செய்தனர்.

பொற்புறுசெல் வழுமிடியு மாறிடற்கு மரசனுனிற் பொங்குங் கோப
மற்புருவா யினுமாடு மென்றிடற்கு நன்மனையா ளாக்கத் திற்கு
நற்புருடர் பண்பினுக்கு மேனைக்கும் பத்தவெவ ணலிவுற் றாலும்
பிற்புளசெய் திதெற்கு மிக்கதையோர் சான்றாகும் பேசங் காலே.

ஆணுருவா யுயர்குலத்திற் பிறந்துபெருஞ் செல்வமநு பலித்திட் டாலுஞ்
சேணுநில மும்புகழும் பெருஞ்சீர்த்தி விளையாமற் செத்தா ராயின்
மாணுயர்தென் புகலூரான் திருவடிக்கோர் தமிழ்மலை வாங்கிச் சூட்டி
நாணுமட முந்தவிர்ந்து வாழ்ந்தமக ளினுந்தாழ்வா நவில லாமே.

தொண்டர் படை

[இலங்கை. திருவாளர் சே. சின்னத்தம்பி.]

நங்க டம்பனைப் பெற்றவள் பங்கினன்
தென்க டம்பைத் திருக்கரக் கோயிலான்
தன்க டன்அடி யேனையுற் தாங்குதல்
என்க டன்பணி செய்துகி டப்பதே.

அமிழ்தினும் இனிய அருந்தமிழாம்! தேனினும் இனிய தீந்தமிழாம்! சைவமாம்! சைவ சித்தாரந்தமாம்! உயர் ஞானப் பெருநெறியாம்! ஒப்பில் ஒளிநெறியாம்! எங்கும் பேச்சுப் பொங்கல்! பேரவைகளும் பெருஞ் சொற்களும் பெரு கிக்கொண்டே வருகின்றன. மொழிமாண்பு பேசுவதிலும், நெறிச் சிறப்புச் செப்புவதிலும் நம்மனோர் பிறரெவர்க்கும் பின் னிடையார். ‘ மாபாடியங்கள் ’ விரிப்பதிலும், புராணங்கள் பாடு வதிலும் எங்களைப்போல் வல்லுநர் எங்குங்கிடையார். பெருமை

பேசிப் பேதுறுதலே தமிழர் பிறப்புரிமைபோலும். சொல்விய வண்ணம் செய்யும் பெருமை, பேசிய வண்ணம் ஒழுகும் செம்மை எங்களிடத்து ஒருசிறிதும் இல்லை. தமிழன் என்றால் வெறும் புருகன், பெரும் பொய்யன், முழுப்புல்லன் என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டி யிருக்கிறது. பல்லாயிர ஆண்டுகளாகப் பார்ப்பானுக்கு அடிமைபுற்ற புன்மையினால்தான் தமிழன் இத்துணை இழிவடைந்திருக்கிறான் என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? எத்துணைச் சிறப்புடையானும் பிறன் ஒருவனுக்கு அடிமைப்பட்டால் அவன் வினாவில் விலங்கு கீர்மை எய்தித் தனக்கு ஒருவகைப் பயனும் படாதொழிவான். இது கண்கூடு. அடிமை சோண்டான் அடிமைப்பட்டானது வீரத்தையும் உரிமையையும், உயிர்ச் செழுமையையும் எல்லாம் உறிஞ்சி விடுவானன்றோ! அடிமைகள் என்றால் கடைப்பிணங்களுந்தாமே. தமிழர்களும் தமக்கென ஒருவகை உயர் உரிமையுமில்லாது, மந்திரவாதியின் ஆளுகைக்குட்பட்டாரைப்போற் பார்ப்பானது 'மந்திரக்கோல்' (Magic Wand) அசைவிற கிணங்க அடிமைக்கூத்த ஆடிவரும் அடிமைப் பிணங்களே யன்றோ! வீரமென்ற லென்ன, மற்று எத்தகை விழுப்பமென்ன லென்ன. எல்லாம் பழச் சதைகளே யொழிப, இக்காலத்தில் அவற்றின் அணுத்தோற்றதகையேனும் தமிழ்நாட்டிற் காண்டல் அரிதினும் அரிதாய் உட்க்கின்றது. பாருங்கள், வட இந்தியாவிலே சென்ற சில ஆண்டுகளுள் எத்தனை வீரர்கள், எத்தனைப் புலவர்கள், எத்தனை அறிவின்மிக்க செல்வர்கள் தோன்றி உலகம முழுவதும் போற்றும் அழியாப் பெரும்புகழ் பூத்த கல்வாழ்புற்று இந்தியத் தாய்க்குத் தோண்டாற்றிப் பெருமைபுர நிறுவினார்கள். மல்லன் மாஞாலம் முழுதும் தலைவனாகும் மாண்புடைய 'மகாத்மா' காந்தியடிகளையும், கவியரசர் தாகூர்த் தேவரையும், நுண்ணூற் புலமையிலும் ஆராய்ச்சியிலும் ஓடிபுயர்வற்று விளங்கும் போஸ் பெருமான் அவர்களையும், உற்றுழி உயிர் வழங்கும் உயர் நெஞ்சன், அஞ்சாவீரன், C. R. தாஸ் தொண்டரையும், இன்னும் இவர் போன்ற பெரியார் பலரையும் ஈன்றளித் துதவியது ஆரிய நாடாகிய வடநாடோ அன்றித் தமிழ்நாடோவென நினைமின். வள்ளுவர் பிறந்த திருநாடாம்! வீரர் செறிந்த உயர்நாடாம்! வள்ளுவர் தமிழ்நாட்டிற் பிறந்ததும், வீரர் இந்நாட்டில் எட்போதாகுதல் நிலவியதும் உண்மையில நிகழ்ந்தனவோ என்று ஐயுறுங் காலமும் வந்துவிட்டதே! 'தக்கார் தகவிலர் என்பது அவரவர் எச்சத்தாற் காணப்படும்' எனும் உரைப் பொருள் கொண்டு நோக்குமிடத்து எம்முன்னோரெல்லாம் எத்துணைப் பெருந்தக்கார் என்பது எளிதற் புலப்படும். அவர்களது பெருந்தகைமையை எம்மிற் கண்டுகொள்ளலாம்! தமிழர்

பழமையென்பதும், பண்டை மாண்பு என்பதும், எல்லாம் புலவர் புனைந்துரையோ புளுகோ, அன்றிப் புல்லர் தம் பொய்யுரையோ? யாதோ அறியேம். ஆண்டவனே! தமிழ் நாட்டிற்கு விழுப்பேறும் உண்டோவென உன்னை நோக்கி இரக்கின்றேன். பழமை பேசும் வீண் பழக்கத்தைச் சொல்லளவில் நிற்கும் சோம்பலை ஆண்டுக்கொருமுறை குழுமிக்கவின் பெற்ற விழாச் கொண்டாடிப், பின் ஒதுங்கிச் சோர்ந்து கிடக்கும் புன்மையை நிறுத்தி, நாட்டின் நலத்திற்கெனச், சமய வளர்ச்சிக்கெனச் செய்கையளவில் உண்மைத் தொண்டாற்றும் செம்மையாளர், கனவிலும் நனவிலும் இப்பெருந் தொண்டினையே ஈருத்திற்கொண்ட திருவுடையார், பலர் சேர்ந்து 'தொண்டர்படை' ஒன்று வகுத்து நாட்டிலுள்ள கோழை நெஞ்சுடைய கள்ளர்களை யெல்லாம் கலக்கி ஊரிலுள்ள புன்மைகளையும் ஊறுகளையும் அழித்து, அறப்போர் ஒன்று நிகழ்த்த வேண்டுமென்னும் நினைவு என தள்ளத்தில் நெடுநாளாக அரும்பி நிற்கின்றது. அறிவிற் சிறிய இவ்வினையேனது நெஞ்சில் முகிழ்த்த இச்சிறிய கருத்தையும் அவரையும் தாங்கி நிறைவேற்றுவாரா முண்டோ வெனப் பெரிதும் ஐயுற்று அஞ்சினேனாயினும், தமிழ்வளம் பெருக்கும் அன்பர்க்கு எனதுமுறையீட்டைத் தெரித்தலினால் தவறு ஒன்றும் இல்லையெனத் துணிந்தே இச்சிறுரையைச் 'செல்வி' இதழில் வெளியிட உன்னினேன்.

‘உறுப்பமைந்து ஊறஞ்சா வெல்படை வேந்தன் வெறுக்கையுளெல்லாந் தலை.’ ஒரு அரசனது செல்வத்துளெல்லாம் நாட்டின் நலம் பேணும் அரசியல் அமைப்புக்களுளெல்லாம், அமர் அஞ்சா ஆண்மையும் வீரமும் நிறைந்த படையே தலை சிறந்ததென்பது யாவருமறிந்த தொன்று. நம் இந்திய நாடானது பிறர் கைப்பட்டுழல்வதற்கும், ஆயிரங்கட்டைத் தொலைவிற்கு அப்பாற்பட்ட அயல் நாட்டாரால் அடிமை கொள்ளப் பெற்று மிடிபடுவதற்கும், இந்தியர்க்கென ஒருபடையின்மையே முதற்காரணம். இப்படியே வீரப்படையின்மையால் தம் உரிமை இழந்து வாடும் நாடுகள் எத்தனையுளா. விறல் மிக்க வெல்படைகளையுடைய வெள்ளையர் நாடுகளெல்லாம் எத்துணை வளங்கெழுமி விளங்குகின்றன. நாட்டின் நலப்பாது காப்பிற்கும், நாட்டுரிமை பேணுதற்கும், படைமாட்சி எத்துணை இன்றியமையாததோ, அதுபோல், நிலைகுலைந்து சீர்கெட்டு நிற்கும் நம்மருமைத் தாய்மொழியும், சமயமும், மாண்புற்று இலங்குதற்கு வேண்டிய அமைப்புக்களை வகுத்தற்கும், வகுத்த வழிநின்று இடையறாது உழைத்தற்கும், இவற்றின் வளர்ச்சியைத் தகைந்து நிற்கும் இடர்களை யெல்லாம் உடைத்

தெறிந்து உறுமுறைதேடி ஊக்குதற்கும், உண்மைப் பணியாளர் குருவாகிய 'தொண்டர்படை' யொன்று மிகவும் இன்றியமை யாததென யான் கருதுகின்றேன். இந்தப்படைக்குச் சேர்ந்தோர் ஒவ்வோர் ஊரிலும் இருத்தல் வேண்டும். ஊருக்கு ஐந்து பேர் வீதம் இருந்தாலும் போதும். ஆயின் தொண்டராவார் அனைவரும் உண்மைத் தொழும்பர்களா யிருத்தல் வேண்டுமென்பதே முதன்மைபுடைத்து. ஒவ்வொரு தொண்டனும் பணியின் சிறப்பை நனி யுணர்ந்தவனாய் இருத்தல் வேண்டும். நாட்டுப்பணி மொழிப்பணி, சமப்பணி எனும் பணிகளின் செழுமையை உணர்ந்து அவற்றைத்தாம் ஆற்ற வேண்டுமெனும் உண்மைக் காதல் கொண்டு, பெருவிழைவிற்புறைய்ந்து, உயர் அவாவினால் உந்தப்பெற்று முன்வரும் திருவினார்க்கே 'படை' யுரிமை அளிக்கப்பெறல் வேண்டும். இத்திருப்படைக்குரிய தொண்டர்தம் பண்புகளை உன்னும் போது, திருக்கூட்டச்சிறப்பைப்பற்றிச் சேக்கிழார் அடிகள் செப்பிய செழும் பாக்கள் என் நெஞ்சில் உறுகின்றன.

(தொடரும்)

இந்து மதம்*

[திரு. மு. சி. பூரணலிங்கம் பிள்ளையவர்கள் B.A , L. T.]

சென்ற பத்தாண்டுகளாக இக்கழகம் செவ்வனே நடைபெற்று வந்துளது என்பதை அறச்சுக்கை வெளியீட்டால் அறியலானேன். ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் தக்க அறிஞர்கள் தலைமை வகித்தும் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தியு மிருப்பதால் இந்து மதத்தைப்பற்றி நீங்கள் நன்கு அறிந்திருப்பீர்களென்பதில் ஐயமில்லை. உங்களுடைய துண்டு வெளியீடு ஒன்றிலும் இப்பொருளைக் கையாண்டுள்ளீர்கள். ஆதலால் உங்களிடம் கற்றுக் கொள்ளும் நிலைமையிலுள்ள என்ரீடம் நீங்கள் புதிதாகத் தெரிந்து கொள்ளத் தக்கதொன்று மிருக்காதென்பது திண்ணம். யான் அங்ஙனம் நவில முயலுதல் கொல்லன் தெருவில் ஊசிவிற்பல் போலாம். யானேழுதி யனுப்பியது 'இந்துமதம்' என்ற தலைப்புள்ளது. நீங்கள் 'ஹிந்து மதம்' என்று நிகழ்ச்சிக்குறிப்பில் தந்துள்ளீர்கள் இரண்டு மொன்றேயாதலால். அது நிக.

*காரைக்குடி இந்து மதாபிமான சங்கத்தின் பத்தாவதாண்டு நிறைவிழா 16-10-27 ஞாயிறில் கொண்டாடப் பெற்றபொழுது நிகழ்ந்த விசிறையின் சுருக்கம்.

ஐம்பெருங் காப்பியங்களு ளொன்றாகிய சீவக சிந்தாமணி யில் கந்துக்கடன் என்ற வணிகர் பெரும்பொருள் படைத்தவர். அவருக்கு ஆண்மகவு ஒன்றே. இது சிறுவயதில் மரித்தது. அதனை அடக்கஞ்செய்ய அவருடைய ஊராகிய இராசமாபுரத் தின் நன்காட்டிற்குக் கொண்டுவந்தனர். அப்பொழுது சுடு காட்டில் அழகுவாய்ந்த குழந்தை கிடந்து அழுவதைக் கண்டார். அதனை யெடுத்துப் பார்த்தவளவில் அது இராசமாபுரம் அரசியின் குழந்தை யென்பதை அதன் விரலிலணிந்த கணையாழி தெரிவித்தது. இறைவி விசையை வதுவை செய்த நாள் தொட்டு அரசன் அவளுடன் காமவீன்பத்தில் மூழ்கி அரசியல் முறையைக் கையிகந்து அதை அமைச்சனாகிய கட்டியங்காரனிடம் ஒப்புவித்தான். சில திங்கள்கள் கழிந்ததும் அமைச்சனுக்கு ஆசை பெருகிற்று. தன்னை யரசனாகக்கொண்டு உண்மை யரசனிருந்த அரண்மனையையும் அந்தப்புரத்தையும் சேனைசனால் வளைந்து கொண்டனன். மன்னன் மனம் வருந்திற்று. இறைவியைத் தற்காலம் ஆகாயக் கப்பலென்ற பெயரால் வழங்குவது போன்று அக்கால வழக்கிலிருந்த மயிற்பொறியிலேற்றி அதனை விண்வழிப் போக்க விரும்பினன். மனைவி அங்ஙனஞ் செல்லு கையில் முரசொலி கேட்டனள். உடனே தன் காதலன் தோற்றுப்போய்க் கட்டியங்காரனுடைய வெற்றி முரசு முழங்கிற் றென்றுநனைத்து மதிமயங்கிப்பொறியை முருக்க மறந்தவிடவே அப்பொறி சுடலையில் வந்திறங்கிற்று. உடனே மனக்கலக்க முற்ற இறைவி ஒரு மகவை ஈன்றனள். தனித்த நிலையிற் புலம்ப லுறச் சுடலைத் செய்வம் இறைவியின் தோழி யுருவெடுத்து வந்து அப்மாதினுக்கு வேண்டியன கூறிக் கவலையை ஆற்றினள் ஆற் றியபின் இருவரும் இடுகாட்டின் மருங்கில் வெளியேபோய் நின்றக்கால், செட்டியார் மகனை அடக்கஞ்செய்த பின்னர் கண் ணுக்குப் புலப்பட்ட குழந்தையை யெடுத்துச் சென்று தம்மு டைய மனைவியிடம் அவள் குழந்தை உயிர்பெற்றெழுந்ததென்று கூறி அதனை அவள் சையிற் கொடுத்தனர். பிள்ளையாசை மேற் கொண்ட வணிகர் மனைவி குழந்தையைப் பெற்று அதனை நாளொரு மேனியாக வளர்த்தவர முடிவில் அது அரசன் மக னென்று அறிந்தனள். அது நிற்க.

ஆங்கிலம் படித்தவர்கள் 'பனிக்கட்டித் தவிற்பாம்புகள்' என்ற சொற்பொழிவைப்பற்றி அறிந்திருப்பார்கள். ஒரு கழகத்தார் சான்றார் ஒருவரை சொற்பொழிவு செய்யுமாறு பன் முறை வேண்டினர் அவகாசமில்லாத அவர் ஒரு முறை ஒத்துக் கொண்டனர். துதல்ப்புகும் பொருள் மேற்கூறியதென்று புகள் றனர். கழகத்தார் பலரும் திகைத்தனர். குறிப்பிட்ட நேரத்

தில் அப்பெரியார் வந்து நாகத்திற்கும் பாம்பிற்குமுள்ள வேறு பாடுகளைப்பற்றியும், அவற்றின் நிறம் நீளம் உனம் உண்டாகும் மட முதலானவற்றையும் தெளிவுற வுரை செய்தனர். ஒரு முனத்த நேரமாயிற்று. இதுகாறும் கழறியவற்றால் சூடான நிலப்பரப்பிற்குள் பாம்புகளுண்டாகின்றன வென்பதையும், அவற்றிற்கே விடம் மிகுதியுண்டென்பதையும், அவைகரந்துறையு மென்பதையும், நீர்ப்பாம்பு அங்ஙனம் வாழாதென்பதையும் தெளிவாக நீங்கள் அறிந்துகொள்ளுங்கள். பனிக் கட்டியாலாகிய தவில் பாம்புகள் கிடையா என்று சொன்மாரியை ஓய்த்தனர். அனைவரும் வியப்புற்றனர். அது நிற்க.

அமைச்சருடைய எழுத்து வனக்கு வந்த காலத்தில் அதனைக் கண்ணுற்ற யான் வியப்புற்றேன். கழகத்தின் பெயர் 'ஹிந்து மதாபிமான சங்கம்' என்று வரையப்பட்டிருந்தது, நான்கு சொற்சுளாலாய அப்பெயர் இறுமாப்பை விளைத்தது. தமிழ் மக்களின் கழகப்பெயர் நான்கு அனவிய மொழிகளாலமைந்துற்றிருந்ததைக் காண இயம்புதாயிருந்தது. 'ஹிந்து' என்ற முதற் சொல்லின் முதலெழுத்தாலே அது அன்னிய சொல்லென்பதைத் தெரிவித்தது. வடமொழியில் ஆறிய * நாட்டெல்லையைக் குறிக்குங்கால் 'சப்த சந்தூஸ்' என்ற பெயரிடப்பட்டது. ஏழு பிரிவுள்ள சிந்து ஆறு என்பதே அதன் பொருள். அதனைப் பாரசீகர்கள் தங்கள் மொழிக்கினங்க 'ஹப்த லிந்தூஸ்' என்றழைத்தனர். ஆதலால் 'லிந்து' என்பது பாரசீக அன்னிய மொழியாயிற்று. பின்னர் ஆறிய நாட்டிற்கு 'ஹிந்துஸ்தான்' என்ற பெயருண்டாயிற்று. ஆனால் இம்மொழி பாரசீகரின் வேதத்தில் எப்பொருளில் வழங்கப்பெற்றுள்ளதென்றாராயில் கள்ளர், சோரர் என்பதையே குறிக்கின்றது. தமிழ்மக்கள் கள்ளர், சோரர் என்ற பெயரால் தங்கள் சமயத்தை அழையார்கள். எனினில் கள்ளருக்கு மதமிகுந்தால் ஆறலைப்பர், வழிப்பறி செய்வார்கள். அப்பெயர் தமிழர் சமயத்திற்குப் பொருந்தாதென்று துணிகதேன், யானெழுதிய தலைப்பு 'இந்து மதம்' என்றாலும், தமிழ்க் கிளவியாகச் செய்யப்பெற்ற 'இந்து' என்ற மொழிக்குப் பல பொருள்களுள். எப்பொருளாயினும் பொருந்துமா வென்று ஆராயப் புகுந்தேன் இந்து-சந்திரன். மதிக்கு மதம் பெருகினால், பலகலைகளும்

* ஆற்றியம், ஆறு இயம் - மருவி 'ஆறியம்' ஆற்றெலி. அன்றார் ஆற்றல் கரைகளிலே குடியிருத்தல் வழக்கம் என்பதை எவருமறிவர். அன்றியும், அவர் பயிலும் வேத வொலியும் ஆற்றெலியாம். ஆதலால் ஆறியர் ஆற்றெலியர், சாந்தம், செந்தண்மையிலாதவர்.

சேர்ந்து நிறைந்தால், அலைகளை யெழுப்பு மென்பர். ஆதலால் அப்பெயர் தமிழர் சமயப் பெயராகாது. இந்து - கரி கரியில் மதமிருந்தால் அது எரிபெருக்கும், சுடர்விட்டு எரியச் செய்யும். அதுபற்றி அப்பெயரும் பொருத்தமில்லை. இந்து-கரடி. கரடிக்கு மதம் பெருகினால் ஊரையு முயிரையுங் கெடுக்கும். ஆதலால் அப்பெயரும் ஒவ்வாது. இந்து-கௌரி நஞ்சு. இந்த நச்சுச் சரக்கின் பெயர் கொண்டு தமிழர் சமயம் ஏற்பட்டிருக்காது. ஆகவே எப்பொருளும் இணக்கமில்லாதயிருக்கின்றதே யென்று உண்மை அறிய ஆவலுற்றேன். ஹிந்து என்பது இந்திய என்பதைக் குறிக்குமாவென்று ஐயுற்றேன். இந்தியநாட்டில் சைவம், வைணவம், புத்தம், சமணம், இஸ்லாம், கிறித்துவமென்று பல சமயங்களுமுள. எச்சமயமும் சம்மத மென்று கழகத்தார் கொண்டா ரெனின் சொற் பொருத்தமில்லை. செகப்பிரியர் Shakespeare கூறியாங்கு 'பெயரிலென்ன இருக்கிறது? உரோ சாப்பூவிற்கு எப்பெயர் வழங்கினும் மணங் குறைவதில்லை' என்பதை ஆயின் பொருளில்லாப் பெயரை எவர்தாம் வழங்குவ ரென்ற ஆசங்கை கிளம்பிற்று. இந்தியாவில் அறுசமயங்களுள் வென்றும் அவை உவலைச் சமயங்களென்றும் மணிவாசகர் கூறினரேனும் கடவுள் ஒன்றே, வழிபடுமுறை பலவே, என்பன தோன்றின. ஆறியர் மதம் ஸ்மார்த்தம். அதனையே பிராமணமத மென்பர். அது தமிழர் சமயமாகாது. ஏனெனில் மூவர், 'முப்பத்துமூவர்' அன்னரின் தெய்வத் தொகையாம், தெய்வ மொன்றே என்பதைத் தமிழ் மன்னரிடம் ஆறியர் தெரிந்துகொண்டன ரென்பதைச் சார்தோகமுதலிய உபரிட தஞ்சள் பறையடிக்கின்றன சிவம் என்ற சொல் இருக்குவில் கடவுளின் பெயரன்று. சைவம் சிவ வழிபாடுடையது. செம்மை செய்பவன் சிவன். பெரியவன் நெடுமால். குணச் சிறப்பால் கடவுளின் பெயர் பலவாயின. தாயுமானார் சைவ சமயமே சமய மென்றற்குப் பொருள் அப்பரடிகள் விளக்கியுளார். 'விரிவிலா வறிவினர்கள் வேறொரு சமயஞ்செய்து எரிவினற் சொன்னரேனும் எம்பிராற்கு ஏற்றதாகும்' என்றனர். மனிதர்கள் பொறிகளா லாககப் பெறின் கருத்துகள் ஒருதரமாக ஒன்று போலவே இருக்கும். மனிதர் எத்தனை அத்தனை எண்ணங்கள். ஒரே குடும்பத்திற் பிறப்பவர் பல கொள்கைகளை உடையவராயிருக்கின்றனர். யாழ்ப்பாணத்தில் உடன் பிறந்தாரில் ஒருவர் சைவர், மற்றொருவர் வைணவர், மூன்றாமவர் பௌத்தர், நான்காமவர் சமணர், ஐந்தாமவர் முகம்மதியர், ஆறாமவர் கிறித்தவர். இவ்வாறு வேறுபட்ட சமயக் கொள்கை யுடையவரா யிருப்பதை இன்றுங் காணலாம்.

புத்தர், சமணர் யார்? என்று ஆராயின் அவரன்னியரல்லர், இந்திய மக்களே என்பது புலப்படும். புத்தர், இந்திய அரசர். சமணர் இந்தியர்களே. வாக்கிற்கும் மனத்திற்கும் எட்டாத பரம் பொருளைப்பற்றி வாதம் நிகழ்த்துவதாற் பயனில்லை, மக்களிற் பெரியாரைப் போற்றலே தகைமை. இவ்வண்மையினைப் பரப்பியவர் புத்தர். சமணரோ அவரைப் பின்பற்றினும் மும் மலங்களை யுங்களைந்து வெற்றி யுற்றவர், அணுவளவுள்ள உயிருக்கும் இடர் செய்தலாகாது என்று கொண்டதால் துறவிகளாய், ஞாயிறு படுமுன் உண்டும் பருகியும், நடக்கும்பொழுது பீல்கொண்டும் வழியினைப் பெருக்கிச் சென்றனராவர். வடமொழி நூல்களைக் கடைந்து தெளிந்தவர். தமிழுக்குக் காப்பியம், இலக்கணம், அகராதி, நன்னடைநூல்கள் பல இயற்றியுளார். அன்னொருக்கு நன்றிசெலுத்தத் தமிழ் மக்களாகிய யாம் கடமைப் பட்டுளோம். அதுநிற்க.

மதம் என்றால் சார். மதம் பிடித்த யானையைக் கைப்பற்று முறையை நாயனார் 'நனைகவுள் யானையால் யானையாத்தற்று' என்றுளார். ஒழுக்கஞ் சிறந்த தமிழர் அதனைச் சமயமென்பர்.

அபிமானம் - இதுவும் அன்னிய மொழியே. அபிமான புத்திரன் என்ற தொடர் வழக்கிலுளது. புதல்வனைப் பெறாத ஒருவன் உற்றருறவினர் பிள்ளையை விரும்பி யெடுத்துத் தன்பிள்ளையாகக் கொண்டு சீராட்டிப் பாராட்டி வளர்க்கப்பெற்ற மகனென்பது பொருள். கந்துக்கடன் செட்டியார் செய்ததுவுமதே. அரசன் மகன் செங்கோல் மன்னனாயினனே யன்றி வாணிகஞ் செய்யவில்லை.

சங்கம் என்பதும் வேற்றுமொழிச் சொல்லே. புத்தர்கள், சமணர்களின் சமயத் துறவிக் கூட்டத்திற்குச் சங்கம் என்ற பெயருண்டு. 'தமிழ் முச்சங்கங்கள்' இருந்தனவல்லவா வெனின் அப்பெயருக்குக் காரணம் கூறுவல். மதுரையில் நிகழ்ந்த மூன்றாம் கூட்டத்தில் புத்த சமணப் புலவர்கள் பல்கியிருந்தனர். அவருடனேற்பட்ட பழக்கத்தால் 'சங்கம்' என்ற சொல் பரவியற்று. தமிழ் முக்கூழகங்களின் வரலாற்றை வரைந்தவர் பிற்காலத்தவர். அவர் நாளில் வழங்கிவந்த சொல்லாகிய 'சங்கம்' எக்கூட்டத்திற்கும் பெயராயிற்று. தமிழ் நூல்களைத் துருவிப் பார்ப்பீர்களாயின் சூதாடுமிடத்தைக் கழக மென்றும், கல்வி பயிலுமிடத்தைக் கல்விக் கழக மென்றும், சமய வெடித்துமை யுடையாரைத் தொண்டர்க் கூட்ட மென்றும், அரசியல் நடத்துமவரை 'ஐம்பெருங் குழு' வென்றும் பல சொளால் குறிப்பிட்டிருப்பதை அறியலாம்.

இதுவரை கூறியவற்றால் ஆரியப் பார்ப்பனர் ஆரிய நாட்டிற் பரவிய பல தெய்வமுடைய சமயத்தை ஹிந்துமத மென்றன ரென்பதும், பின்னர் தமிழ் மக்கள் அதனைத் தழுவிப் போற்றிவந்தது வருவதும் கந்துக் கடன் செட்டியார் செய்கையை யொப்பதென்பதும், ஆகமங்களைத் தழுவியே தமிழர் கோயில் வழிபாடு செய்தல் முறையென்பதும், ஐந்தெழுத்தும் தீட்சையும் பெருதார் சைவரல்ல ரென்பதும், சிவாலயங்களிற் புகுவதற்கு மருசரல்லரென்பதும் தெற்றென விளங்கியிருக்கும். சுருங்கச் சொல்லில் பனிக்கட்டித் தீவில் பார்ப்புகள் கிடையா வென்றங்குத் தமிழகத்தில் ஹிந்து மதம் கிடையாது என்பது வெளிப்படா. கிடைக்குமாயின் அது சீவகன் போன்று அபிமானம் பற்றிக் கைக்கொண்ட அன்னியப் பிள்ளையேயாம். அதனைச் சீராட்டிப் பாராட்டினும் பெற்ற தாய் தந்தையினையே போற்றாமல்லது எடுத்து வளர்ப்பவன் பிள்ளையாகாது. இதுவே உண்மை. உண்மை கடைப்பிடி என்ற சைவ, வைணவக் கொள்கையே தமிழ் மக்களின் கொள்கையாகிய சித்தாந்தமாம். தமிழ் மக்களே இதனை யுணர்ந்து உய்யுங்கள். உங்கள் கூட்டத் திற்குத் தமிழ்ப் பெயரிடுங்கள். தமிழன்னையைப் போற்றுங்கள். தமிழ் நாகரீகத்தைப் பரப்புங்கள். இறைவனருள்க.

உலகிய நெறி

[திரு. இ. கோவிந்தசாமி பிள்ளையவர்கள்]

செந்தமிழ் நூல்களைத் திறம்பட யாத்த பண்டையோர் கொண்டுள்ள நெறிகள், எத்துணையவென வாராய்வான் ஒருவன் புகின், அன்றாங்கியாவு மிவ்விரண்டுளவாத் தெரியுமன்றிப் பிற தெரியா; நூலுள பெற்றி புணர்வார் நுண்ணுணர்வு கொடு செலின், அவையாவுஞ் செவ்விதிற் றெரிப்ப வெவ்வொன்று பலப்பல வகையாப் பகுக்கப்படும். அன்னவா. பகுக்கப் படு வனதாமும், சிற்றுணர்வோர் முற்றத் தெரிவானோக்கியே. இஃது, அறிந்து மறியார்போற் சிலர், வடநூ றழுவிய கொள்கையைத் தழுவியே யிங்னமாய தன்றித் தனித் தமிழ்நூ றழுவிய கொள்கையைத் தழுவிய தன்றெனவும், அறிவுபயக்கு நூல்களும் வான நூல்களும், மறை மொழிகளும் அளவை நூல்களும் ஆந் தமிழ்மொழியி லின்றே யெனவும் வாய்க்குவந்தவாபகர்வர்.

மட திருவள்ளூர் செய் சீரியநூலையும், தொல்காப்பியர் செய்
மாம். ல்லிய நூலையும் வடமொழி நூல்பற்றி வந்தனவென வாய்ப்

பறை யடிப்பரேல் இனி யெவற்றைத் தான் சாற்றக் கூசுவர். உரையாசிரியர் நூலிற் குரை காணுமிடத்து வடநூலா ரிங்நனங் கூறுவர், அன்றார்க் குடன்பாடன்று எனவும் வரைந்தனவற் றைப் பலப்பல விடங்களில், நந் தமிழ்நூலின்கண் காண்கின்றோ மன்றோ. திருவள்ளுவர்க் குரைகண்டாரு ளொருவர் தாஞ்செய் உரைப்பாயிசத்து அறமாவது ஒழுக்கம், வழக்கு, ஒழுத்தல் என மூவகைப்படும் எனவும், அவ்வறம் மதுமுதலிய நூல்களில் விதித்தன செய்தலும் விலக்கியன வொழிதலும் ஆம் எனவுங் கூறிச் செல்கின்றனர் ஆகவே, அறநெறி தெரிந்து கோடல் வேண்டுமாயின் வள்ளுவர் விள்ளும் இன்னிலை துறவுநிலையென்ற விரண்டையுங் கற்கின் இயலாதுபோலும். மதுவரைந்த நூலையே கற்று அறநெறி புணரவேண்டுமென ஆணை செய்வது சாலச் சிறந்ததே. அவர் காலத்து, ஆங்கில முதலிய மொழிகள் பரவியிருப்பின், அம்மொழி வல்லுநர். எழுதிவைத்த நூல்களில் விதித்தன வாற்றலும் விலக்கியன வொருவலும் அறம் என்பர். எதிரது போற்றலென்பதனால் வள்ளுவர் கொள்ளும் அறப் பகுதியிற் கொள்ளத் தகுவன கோடலும் தள்ளத் தகுவன தள்ளலும் அறமாமென்றால் வருமிழுக்கென்னை? அவை யொருபுற நிற்க, இவ்விரண்டாகத் தெளித்தனவற்றிற் கொன்றை யெடுத்துக்காட்டப் புகின், பொருளொன்றே, அகம் புற மென, விரு திறவைதும், அறம் ஒன்றே, இல்லறந் துறவறமென விருகூறவ தும் ஆய்வு முறையாற் புலப்படும். அகத்தின்க ணின்பப்பொரு ளும், புறத்தின்கண் அறமும் பொருளும் வீடும் ஆகிய முப் பொருளும் தெரிக்கப்படுகின்றது. இப்பெற்றித்தாமும் தொல் காப்பிய முதலிய பேரியனூலாற் கண்டு கொள்ளலாம்.

அங்நனமாயின், நம்பண்டைப் பனுவல்கள், அறம் மறம், நல்வினை தீவினை, ஆகூழ் போகூழ் நல்லொழுக்கம் தீயொழுக் கம், அகம் புறம், உயர்ச்சி தாழ்ச்சி, மேல் கீழ், எனவும், செம்மை கொடுமை, உயிர்திணை அஃறிணை, ஒற்றுமை வேற்றுமை, ஒருமை பன்மை, தனிமொழி தொடர்மொழி, தெரிநிலை குறிப்பு, இயல்பு திரிபு, மெய்ம்மை பொய்ம்மை, தொன்மை புதுமை, எனவும் அறமுதலிய குறிப்பனவும் இயல்புபற்றியனவும் ஆகவெவ்விரண்டாக முரணாகவும் அஃதின்றியும் பகுத்துக் கூறு கின்றன. நாவலொடு பெயரியபொலம், கருவொடு பெயரிய நல்லில், நம்பி, காப்பவன் என வடமொழிப் பெயர்களைப் பழந் தமிழ் நூல்களில் பொருளளவாகவே மொழி குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

இவையாவும் முணர்ந்த பெருமையராகிய வொருவர்,

‘ ஒன்றே யாயினுந் தனித் தமிழுண்டோ
ஐந்தெழுத் தாலொரு பாடையு முண்டென
வறையவே நாணுவர் அறிவுடை யோரே ’

எனக் கூறியுள்ளார். ஒன்றே யாயினு மாரியமுண்டோ வென நடுவு நிலைவழாதே கூறி என்னார்க்கு வரு மிழுக்கென்னை ? அஃதுமொரு தனிமொழியாமா ? நன்றாக வாக்கப்பட்டதெ னும் வடமொழிப் பெயரையுங் கருதிலர்போலும். அவரும், பண்டைத் தண்டமிழ்த் திறன்கொண்டு விண்டனரெனக் கூற லும் ஒல்லாது. பிற்காலத்துப் புலவர்கொள் வடமொழியாக்க வியல்பற்றிச் சிதைத்துச் செறித்து வழங்கிவரும் தமிழ் மொழி யைக் கருதிக் கூறினரல்லரெனின் ; நஞ்செந்தமிழ் நாட் டின்கண் எல்லாம் வல்ல மெல்லிழைப் பங்கினன்றான்செய்யறு பாணன் காடலைத் தம் வடமொழியாற் சிதைத்து மொழிபெயர்த் துப் பழங்கதை செய்துகொண்ட ஞான்று பொருளளவே மொழி வகுத்திருப்ப, நம்மொழியினும் நேரிடின் அங்ஙன மொழி பெயர்க்க வடமொழியன்று.

வடமொழியாக்கவியல் பற்றாது பொருளளவானே மொழி பெயர்க்கலாமன்றோ, ஆயின், தொல்காப்பியனார்

‘ வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ
யெழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே ’

என நூற்பாச் செய்துளாரே யெனின், அந்நூற்பா ஐயப்பாட் டிற்கு மிடந்தரா நிற்கின்றது. எழுத்ததிசாரத்து மொழிமரபை நோக்குமிடத்து, அந்நூற்பாவுக்கு வடநூற்கடலை நிலைகண் டுணர்ந்த சேனாவரையர் ஒரு சொல்லாயவழித் தமிழ்ச்சொல் வடமொழிக்கட் செல்லாமையானும், வடசொல் எல்லா நாட்டிற் கும் பொதுவாகலானும் இவை வடசொல்லாய் ஈண்டு வழங்கப் பட்டன எனல்வேண்டும் எனக்கூறுகின்றனர். வடமொழி ‘வியா சபாரதத்’ துள்ளும் பிறநூலுள்ளும் தமிழ்ச் சொற்கள் ‘தேசிய’ மாய்வந்ததென வடமொழி வாணரே கூறுகின்றனர். எல்லா நாட்டிற்கும் வடசொல் பொதுவானால் பொதுமொழி யென்று பெயருட்டிருத்தல் வேண்டும், ஆரியம் எனப் பெயரிடலும் ஆகாது. தமிழ்வழக்கி லுள்ள அகப்பொருளையுங் காண்கின்றோ மில்லை வடமொழியிடத்து. ஒன்றுக்கொன் றுரிமையுண்டெனக் கூறு மொழியிலேயே யிவ்வித வேறுபாடுளவேல் (விசுற்பம்) பொதுவாத லெங்ஙனமோ ! வடநூற்கடலை நிலைகண்டுணரின் மற்றை மொழிகளி னியல்பையும் மாற்றி யேற்றந் தாம் வல்ல மொழிக்கே கூறலாம் போலும்.

ஐந்தெழுத்தாலொரு பாடையு முன்டென அறையவே, நாணுவர் அறிவுடையோரே, என்றார் உண்மையுணர் வுடையராயிருப்பின் நாணார். அஃதற்றவரே நாணுவர். என்னை, காவலன் வேந்தன், தண்ணீர், தோட்டம், நோக்கம், வீடு கூண்டு, கூத்து, தச்சு, பொத்தல், போத்து, ஆடீஉ, மகடீஉ ஆசு, கூசு, வாடை, வெக்கை, நாகு, தேமா, எனவருவனவும் இவை போல் வனபிறவும் ஆகிய மொழிகளைக் கூறுமிடத்து எவ்வெவ்வொலி நிகழ்த்தப்படுகின்றன. அகரம் என்ற ஒரெழுத்துப் பதினெண் வகையாங்கால் வடமொழிக்கண், தமிழ்மொழியில் ஒரெழுத்தே பலவகையாமென்றல் பொருந்தாவோ! தமிழ் மொழிக்கண், ஒருமொழியே பெயராயும் முற்றாயும், எச்சமாயும் ஏவல் கண்ணியதாயும் வியங்கோளாயும் முதனிலையாயும், இறுதியொடு புணர்ந்த நிறை மொழியாயும் மாறுபாடுற, எழுத்து வகையான் ஊலவாதல் பொருந்துமெனத் துணிவொடு கூறற்கூறுண்டோ? வரிவடிவும் ஒலிவடிவுபோலத் துணைச் சிறப்பன்றே யெனவும் வரிவடிவை மிகுத்துப் பண்டைத் தண்டமிழாசிரியர் பகராது சென்றனர். அங்ஙனம்குறிப்புநிலையானுணர்ந்து மொலிவடிவிற்கு வரிவடிவு பலவரைந்துகொண்டு கூறின மொழியைக்கண்டு மயங்கிக் கூறுவார் கூற்றெலாம் ஒருபுறம் கிடக்க. தமிழ் மக்களாய்த் தமிழ் மொழியினராய், மொழிக்கடன்படா வாழ்ந்தாளாளராய் இருப்பராயின் அவர்க்கே யித்தகையனவானெறி யொத்துக் கொள்ளப்படும். இவைகளொடு மாறுபாடுற்றவரே யெதிர்ப்பர். அவர்கட்கு மிறுதியி லீறையிறுக்குதும். ஆண்டுணர்வாராக. இது காறும் 'உலகியனெறி' பற்றியமுன்னுறுப்புக் கூறப்பட்டது. இனி யுலகியனெறியின் பெற்றியை யொருவாரூராய்வாம்.

தமிழரின் கலைப்பயிற்சி *

மக்கள் உள்ளத்தைச் செம்மைப்படுத்தி அதன் வாயிலாக அவர் தம் உயிர்ப்பண்பை விளக்குதற்குக் கலைப்பயிற்சி இன்றியமையாதது. இக்கலைப் பயிற்சிக்கு மொழியே (பாஷை) தக்க கருவி. தமிழ்மக்கள் தம்முள்ளத்தைத் தூய நிலையில் வைத்துக் கொள்வதற்குத் தமிழ் மொழியைக் கற்றுக் கலை பயின்றனர்.

* இஃது அமெரிக்கன் கல்லூரித் தலைமைத் தமிழாசிரியர் திரு. ஆ. கார்மேகக் கோரூவர்கள், சென்னைப் பல்கலைக் கழகமன்றத்தில், 26-11-27-ல் நிகழ்த்திய விரிவுரையின் சுருக்கம்.

ஆகவே நாம் முதலில் தமிழ் மொழியைப்பற்றிச் சிறிது ஆராயக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

தமிழ்மொழி மிகவும் பரப்புடையது. தமிழ் என்னும் சொல் திராவிடம் என்பதன் திரிபு என்பர் சிலர். ஆனால் தமிழ் திராவிடத்தின் திரிபாகாதென்று அறிதல் வேண்டும். தமிழ் என்னும் சொல்லில் மூன்றெழுத்துக்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று வல்லினம் மற்றொன்று மெல்லினம் இன்னொன்று இடையினம். வல்லினம் மெல்லினம் இடையினம் என்னும் இவ் வழகிய எழுத் தோசைப் பகுப்பு வேறு எம்மொழியிலும் இல்லை. ஆகவே, தமிழர்கள் தமது மொழிக்குப் பெயரிடும்பொழுது இம்மூன்று பகுப்பாலும் ஆன மூன்றெழுத்துக்களைக்கூட்டித் 'தமிழ்' என்று பெயரமைத்தனர், தமிழ் மொழிக்கே உரிய சிறப்பொலியாய்த் திகழும் முகரம் அப்பெயரின்கண் அமைந்திருப்பது, 'தமிழ்' என்னும் சொல். வேறொரு மொழியினின் அந் திரிந்ததாகாது. தமிழ் மக்களால் தம்மொழிக்கு முதல் முதல் இடப்பட்ட தூய சேந்தமிழ்ப் பெயரேயாம் என்பதைக் காட்டுகின்றது. மேலும் தமிழ் மொழியே அளவில்லாத சொற் கூட்டங்களை உடையதாகும். இவ்வளவு சொற்களைச்செய்து கூட்டிக்கொள்ள வல்ல தமிழறிஞர்கள் தமது மொழிக்கு ஓர் மூன்றெழுத்துப் பெயரை அமைத்துக்கொள்ளத் தெரியாமல் திராவிடம் என்னும் பிறமொழிச் சொல்லையே தம்மொழிப் பெயராக எடுத்தாண்டு கொண்டனர் என்பதும் பின்னர் அம்மொழியே தமிழ் எனத் திரிந்ததென்பதும் அறிவுடையோரால் ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கனவோ.

இனித்தூய தமிழ்ப் பெயராகிய தமிழ் என்னும் பெயரையுடைய நம் தமிழ் மொழியின் பழமையைப் பார்ப்போம். தமிழ் மிகவும் பழமையானது என்பது அதன் அமைதியினால் நன்கு விளங்கும். தமிழைப்போல மிகப் பழைய காலத்திலேயே வழங்கப்பட்டு வந்தவை ஆரியம் கிரீக் முதலான சில மொழிகளேயாம், அவைகளெல்லாம் பலவாறாகத் திரிந்து அமைதிகெட்டு வல்லோசை மலியப்பெற்றமையின், தமிழைப்போல இளமைபெற்று உலவாமல், முதுமையடைந்து உலக வழக்கிலிறந்து நூல்வழக்கில் மட்டும் நிற்பவாயின. ஆனால் தமிழோ இயற்கைக்கு மாறாகாத அமைப்பும் ஓசையும் உடையதாகி இன்றளவும் நின்று நிலவுதலைக் கற்றோரேயன்றி மற்றோரும் நன்கறிவார். தமிழின் பழமைக்கு இங்குச் சில சூழிப்புகள் தருகிறேன். தமிழிலக்கணமாகிய அகத்தியம் செய்தாரென்படும் அகத்திய முனிவரை நாம் கேட்டிருக்கிறோம், அவர் இறைவன் திருமண நிகழ்ச்சியால் இந்நீயாவின் வடக்குத்

தாழ்ந்து தெற்கு உயர்ந்தபோது இறைவன் கட்டளைப்படி தென் தமிழ்நாடு வருதற்குத் தமக்குத் தமிழ் தெரியாமையின், அதனை அவ் விறைவன் மாட்டுத் தெரிந்துகொண்டு தென்னாடுபோந்து இலக்கணம் செய்தாரென்றும், அதன் பின்னரே தமிழ் தென்னாட்டில் வழங்கிற்றென்றும் புராணங் கூறுகின்றது. ஆனால் அகத்தியர் தென்னாடு போந்ததற்கு முன்னரே தமிழ்மொழி அங்குப் பெருவழக்காய் வழங்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றது, எல்லாரும் அதனைப் பயின்று புலமைபெற்று வந்தார்கள் என்பதற்குத் தக்க சான்றுகள் பல இருக்கின்றன. அவற்றுள் மிகவும் முத்தன்மையானது அகத்தியர் இலக்கணம் செய்தாரென்பதே. ஏனென்றால், பேராசிரியரெல்லார்க்கும் இலக்கிய நூல்களும் உலக வழக்குக்களும் பலப்பல கண்டு ஆராய்ந்த பின்னரே அவற்றினின்றும் இறக்கி மொழியிலக்கணம் செய்வராதலால் இலக்கணம் செய்த அகத்திய முனிவரும் தாம் தென்னாடு வந்து அங்ஙனம் தாம் வருவதற்கு முன்னரே இங்கு நூல் வழக்கும் உலகவழக்கும் பெற்றிருந்த தமிழ் மொழியின் இலக்கியங்களை ஆராய்ந்தே தம் இலக்கணத்தைச் செய்திருத்தல் வேண்டும் என்பது பெறப்படும். ஆகவே தமிழ் மிகவும் பழமை யுடையதென்பது விளங்குகின்றது

இன்னும் காலத்தாற் பழமைகொண்டு தமிழ் மொழிக்கு முழுமுதல் நூலாய் அமைந்து விளங்கும் தொல்காப்பியத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். தொல்காப்பியம் பல விடங்களிலும் 'என்ப' 'என்மனார் புலவர்' என்பன போன்ற சொற்களையுந் தொடர்களையும் அதன் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் நெடுக வழங்கி பிடுக்கின்றார். அதனால் அவ் வாசிரியர் காலத்துக்கு முன்வமேயே தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள் தமிழ்ப் பெருநூல்களை இயற்றி வந்திருக்கிறார்கள் என்பது பெறப்பட்டு அவ்வழியாக அவர் வழக்கிலிருந்த தமிழ்மொழி மிகவும் பழமையான தென்பதும் உடன் பெறப்படுமன்றே. இக்கொள்கையைப் பின்னும் வலியுறுத்துமாறு அந்நூலில் ஒருதொடர் அமைந்து கிடக்கின்றது. அது,

‘தோலென மொழிப தொன்மொழிப் புலவர்’

என்பது.

இந்த நூற்பாஷ்ணுள் ‘தோலென மொழிப தொன்மொழிப் புலவர்’ என்றுவரும் அதன் ஈற்றடியை உற்று நோக்குக. தொல்காப்பியனார் தமக்கு முன்னிருந்த ஆசிரியர்களைக் கூறவந்தவிடத்

‘தொல்’ என்னும் அடைமொழியைத் தமிழ்மொழிக்கு ஐட்டு அம்மொழியில் வல்லாரென்று பேணி அவரைத் தொன் மொழிப்புலவர் என்றாரானால், அவர் காலத்திற்கு முன்னர்த் தமிழ்மொழி எவ்வளவு தொன்மையதா யிருந்திருக்கின்ற தென்பது தெளிவாக விளங்குமல்லவா ! மிகப் பழைய காலத்தவர் என்று கருதப்படும் தொல்காப்பியனார் காலத்துக்கே தமிழ் மொழி தொன்மொழியாமானால், நம்முடைய காலத்துக்கு அது எத்துணைத் தொன்மையதாய் இருத்தல் வேண்டும். இதனால் தமிழ் இவ்வளவு பழைமையானது என்று வரம்பறுத்துரைத் தலே இயலாதுபோதல் காண்க.

மேலும் தமிழ் மொழியைப் பேணி வளர்த்த தமிழ்ச்சங்கங்கள் தலை இடை கடையென்று மூன்றாம் என்பதும், அவை ஒவ்வொன்றும் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் கீண்டு நடைபெற்று வந்திருக்கின்றன என்பதுமான சங்க வரலாற்றினாலும் தமிழ் மொழியின் பழமை இனிது விளங்கும்.

இதமட்டுமோ, தமிழ் மொழியிலுள்ள நிகண்டு நூல்களை எடுத்துப் பார்த்தால் ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் பல பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. பூவென்னும் சொல் பல பொருள்களுக்கும் பெயராய் வருகின்றது. சில பொருள்களைக் குறிப்பதற்கு ஐம்பது சொற்களுக்கு மேலும் பெயர்கள் அமைந்திருக்கின்றன. நிகண்டு நூல்களெல்லாம், முன்னோர்கள் பயின்றுவந்த பல சொற்களையுந் தொகுத்தெடுத்துக் கூறுவனவாகும். ஒரு பொருளை ஒரு காலத்தவர் அதன் ஓரியல்பு சண்டு ஒரு பெயரால் வழங்கிப்போக, அதற்குப் பன்னூறாண்டுகள் சூழித்துவரும் மற்றொரு காலத்து மக்கள் அப்பொருளின் மற்றோர் இயல்பு கண்டு அதனை மற்றொரு பெயரால் வழங்குவர். இங்ஙனமே பின் வருவாரெல்லாம் அப்பொருளின் பலப்பல இயல்புகளுங் கண்டு அதனைப் பலப்பல பெயர்களாலும் அழைத்துவர இவ்வாறு அப்பொருளுக்குப் பெயர்களாய் வழங்கப்பட்டு வந்த சொற்களையெல்லாம் தமிழாசிரியன்மார் சிலர் தமது காலத்திற் றொகுத்து நிகண்டுகளாக்குவாரென்க. இம்முறையாகத் தமிழ் மொழியில் ஒருபொருளுக்கு ஐம்பது சொற்களும் பெயர்களாய் வருமானால், அம்மொழி மிகப் பழைய காலமாகவே வழங்கிவந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது தெள்ளிதிற் புலனாமன்றோ. ஆகவே இதுகாறும் கூறியவாற்றால் அகத்தியர் கதையாலும், தொல்காப் பிய நூலாலும், தமிழ்ச்சங்க வரலாற்றாலும் நிகண்டு நூற் சொற்களாலும் தமிழ்மொழி மிகவும் பழைமையான தொன்றென்பது நன்கு விளங்குகின்றது.

இனி இவ்வளவு பழமையுடையதாய்த் தென்னாட்டில் இரு வழக்கிலும் பயின்றுவரும் நமது தமிழ்மொழி பெருமையில் எவ்வளவினது என்பதைக் காண்போம். தமிழ் மொழியை ஆராய்ந்து பார்த்தால் அஃதோர் உயர்தனிச் செம்மொழி யென்றே புலனாகின்றது. தமிழ்மொழியை இப்போது அரசாங்கத்தில் உள்நாட்டு மொழியாக (Vernacular) எடுத்திருக்கிறார்கள். அஃது உயர்தனிச் செம்மொழி என்பதற் சேர்க்கத்தக்க தொன்றாகும். ஆனால் நம்மவர்களே, அதன்கட் சேராதவாறு தமிழ் தள்ளாட்டு நழுவிப்போம்படி செய்வது நாம் வருத்தத்தக்கதாயிருக்கிறது.

உயர்தனிச் செம்மொழி என்பதில் உயர் தனி செம்மை என மூன்று அடைமொழிகள் இருக்கின்றன. தமிழ்மொழி உயர்ந்த தென்பதும் செம்மையான தென்பதும் இதுகாறுங் கூறியவாற்றாலும் இனிமேற் கூறுமாற்றாலும் தெளியப்படும். ஆகவே அதன் தனிமையைப்பற்றி மட்டும் இங்குச் சிறிது கூறுதல் வேண்டும். தமிழ்மொழிக்கு வடமொழி முதலிய பிற மொழிகளின் உதவியே சிறிதும் வேண்டப்படுவதில்லை யென்பது மொழிதூல் வல்லாரெல்லார்க்கும் உள்ள உடம்பாடாகும். மேல் நாட்டறிஞரும் இங்ஙனமே ஒத்துக்கூறுவர். ஏனென்றால் தமிழ் மொழியிலே சொற்கூட்டங்கள் மிகுந்திருக்கின்றன. ஒரு பொருளைக் குறிக்கவே பல சொற்கள் தமிழில் உண்டாதலின் சொற்களை வழங்குதற்கண் தமிழ் மொழியிலே சிறிதும் இடர்ப்பாடினலை. உலகியலிலே மக்களுள்ளத்து எழும் எந்தக் கருத்துக்களையும் மிக எளதாகப் புலப்படுத்துதற்குரிய தீவிய செஞ்சொற்கள் தமிழில் கடல்போலப் பரந்து கிடக்கின்றன. இவ்வுண்மை பழைய தமிழ் நூல்களாலும், நிகண்டு நூல்களாலும் உலக வழக்கத்தினாலும் நன்றாய் அறியலாம்; அங்ஙனமிருக்கச் செவ்விய மணிபோன்ற அழகிய பழந் தமிழ்ச்சொற்களை எடுத்தெடுத்து வழங்காமல் அவை தம்மை மூலையிற் றுருப்பிடிக்குமாறு வைத்திட்டு வடமொழி முதலிய அயன் மொழிகளிலிருந்து சொற்களைக் கடன்வாங்கி வழங்குதல் நன்றாகுமோ? அன்பர்களே, தமிழிலே பழமையான சொற்களும் மிக இருக்கின்றன, புதிதாகவும் படைத்துக்கொள்ளலாம். இசையைக் குறிக்கும் சொற்களும் தமிழிற் பல. குறியீட்டுச் சொற்களும் (Technical Terms) தமிழில் மிக. பிறமொழிக் கலப்பை வேண்டாமலே தமிழ்க் கடலிலேயே தமிழர்கள் தீளைத்தாடலாம். ஆகவே, தமிழ் வேறொரு மொழியின் உதவியை வேண்டாமலே தனித்தியங்குந் தன்மைத்தாம் என்பது விளங்குகின்றது.

இனி அங்ஙனம் தனிமொழியா யிலங்கத்தக்க தமிழ்மொழியின் இலக்கண அமைதியையும் சற்று ஆராய்வோம். உலகத்திலே, இலக்கண வரம்புபெற்று நிலவுறு மொழிகள் சிலவேயாகும். அவற்றுள்ளும் தமிழ்மொழியே தலைசிறந்தது. உற்று நோக்கினால் வரம்பறுத்த இலக்கணமுடைய மொழிகள் இரண்டு மூன்றுதரம் தமிழோடு தலைதழாது நிமிர்ந்து நிற்கும் என்னலாம். தமிழொன்றுதான் இலக்கணச் செவ்வியில் தனியிடம் பெறுவதாகும்.

நமக்குப் பெறலரும்பேறாக இப்போது கிடைத்திருக்கும் முழுமுத லிலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியத்தை யெடுத்துக் கொண்டால் தமிழிலக்கண அமைதிகள் நன்கு விளங்கிவிடும். தொல்காப்பியம் எழுத்திலக்கணம் சொல்லிலக்கணம் பொருளிலக்கணம் என்னும் மூன்று பிரிவினை உடையது மொழிக்கு இலக்கணங் கூறத் தொடங்கிய தொல்காப்பியர் மக்கள் ஒழுக்கத்தையும் அவ்விலக்கணத்தின் ஒரு பகுதியாக நினைத்துக் கொள்ளுகிறார். வடமொழியிலே வியாகரணமென்னும் இலக்கணநூல் மிக விரிவாகப் பரந்து கிடக்கின்றது. அதனுள் மக்கள் ஒழுக்கம் என்பது ஒரிலக்கணமாகக் கொள்ளப்படவில்லை. வடமொழியில் மட்டுமேயல்லாமல் உலகத்தில் வேறெந்த மொழியிலுமே இவ்விலக்கணப் பகுப்பு ஏற்பட்டிலது. ஈதொன்றே தமிழ் இலக்கணம் நிறையும் அமைதியும் உடையதென்பதற்குத் தக்க சான்றும்.

தமிழிலே சொற்களின் பால் திணைப்பகுப்புப் பொருள் நோக்கமுடையது. வடமொழியிலோவென்றால் அப்பகுப்புச் சொல் நோக்கமுடையதாகும். பால்வகுப்புக் கூறினால் திணையும் விளங்கிவிடும். இன்னும் ஒன்று. வந்தான் என்பதை எடுத்துக்கொள்வோம். இச் சொல்லொன்றைக் கூறிய அளவானே அதன் திணைபால் இடங்கள் விளங்கி விடுகின்றன. உயர் திணை ஆண்பால் படர்க்கை இடம் என்று அச்சொல்லின் ஈற்றிலுள்ள விசுவசுதியே புலப்படுத்திவிடுதல் காண்க. இவ்வகையான வினைச்சொற் சுருக்கத்தை வடமொழி ஆங்கிலம் முதலான வேறெந்த மொழிகளிலுங் காண்டலரிது. அவைகளிலெல்லாம் ஒவ்வொரு வினைச் சொல்லுக்கும் கட்டாயம் எழுவாய் கூறியே தீரவேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவற்றின் திணைபாஷிடங்கள் விளங்கும். எளிதிலே பொருள் விளக்கும் சொற்செட்டுத் தமிழொன்றுதான் உடையதாயிருக்கின்றது. இவ்வகையான சொற்செட்டும் எளிதான இலக்கண வரம்பும் உடைமையால் தான் தமிழ்மொழியின் நடை இன்றும் மாறுபடாது நடந்து வருகின்றது. பன்னூறுண்டுகளாக வடசொற்களும் நூறுண்டு

களாக ஆங்கிலச் சொற்களும் தமிழிற்கலந்து அதன் நடையை மாற்றினாலும் இன்னும் அது மாறவில்லையென்றே சொல்லலாம். நடையென்பது இங்குப் பொருள் விளங்காத சொற்களையிட்டுப் புலனாகாதபடி கடினமாய் எழுதப்படுவதென்பதும் அல்லது சொல்வழக்கில் உள்ள தெரிந்த சொற்களை இட்டுத் தெளிவாய் படி எளிதாய் எழுதப்படுவதென்பதும் அல்ல. முன்னோர் ஒரு சொல்லை எப்பொருளில் எம்முறையில் அழகு கவினப் பயன்படுத்தி எழுதியும் சொல்லியும் வந்தார்களோ அங்ஙனமே அச் சொல்லை அப்பொருளில் அம்முறையில் அழகு விளங்கப் பயன்படுத்தி இப்பொழுதும் எழுதியும் சொல்லியும் வரும் சொல்லொழுக்கே நடை என்பதாம். இக்காலத்தில் அம்முறைக்கு மாறாகப் பிறமொழிச் சொற்களை வேண்டுமளவும் எடுத்துத் தமிழிற்சேர்த்து அதன் விழுமிய பெருமிக நடைபினை மழுங்கச் செய்கிறார்கள். இதனால் தமிழ்மொழி வளர்ச்சிபெறாது தளர்ச்சியுறவே நேருகின்றது.

இவ்வாறு தமிழ்நடையைக் குறைத்திடுவார்க்கு 'வடமொழியிலிருந்து தமிழ் பிறந்தமையின் அதன்கண் அச்சொற்களைக் கலக்கலாம்' என்னும் எண்ணமொன்று இருப்பதே அவரை அது செய்ய ஏவுகின்றது. தமிழில் வடமொழிக் கலப்பு உண்டாயது நம்முடைய குற்றத்தினாலென்று அறிதல் வேண்டும். கலித்தொகைமுதலிய பழந்தமிழ்ச் சங்கநூல்களினெல்லாம் நூற்றுக்கு ஒன்றிரண்டு வடசொற்கள்தாமுங்காண்பது அரிதாயிருக்கின்றது. மிகுதியாக வைத்தாலும் நூற்றுக்கு மூன்று சொற்களுக்குமேல் அவற்றின்கண் வடசொற்களைக் காணமுடியாது. ஆனால் நாளேற நாளேற நூற்றுக்குப் பத்து இருபது முப்பது முதலாகத் தொண்ணூறு வரையிலும் அல்லது நூறே என்று சொல்லலாம்படியும் வடசொற்களும் மற்றும் பிற பிறமொழிச் சொற்களுந் தமிழிற் கலந்து கலந்து அதனைப் பாழாக்குவவாயின. இதற்கு ஆங்கிலமும் உதவி புரிந்து வருகின்றது.

(தொடரும்.)

நாடி என்னுஞ் சொல்லின் உண்மை

[திரு. மா. வடிவேலு முதலியாரவர்கள்]

(சுய - ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

பூதங்களின் மாத்திரைகள்

மேலே சொல்லப்பட்ட பஞ்சபூதங்களுக்குத் தோற்றமுறை எனவும் ; ஒடுக்கமுறை எனவும் இரண்டுளா. அவற்றுள் :

தோற்றமுறையாவது :

சத்த தன்மாத்திரையிலிருந்து ஆகாயபூதமும், ஸ்பரிசு தன்மாத்திரையிலிருந்து வாயுபூதமும், ரச தன்மாத்திரையிலிருந்து, அப்பு பூதமும், கந்த தன்மாத்திரையிலிருந்து பிருதிவி பூதமும் தோன்றுவன.

ஒடுக்க முறையாவது :

கந்த தன்மாத்திரையிலிருந்து தோன்றின பிருதிவிபூதம், ரச தன்மாத்திரையிலிருந்து தோன்றின அப்பு பூதத்திலும், அப்பு பூதம் ரூப தன்மாத்திரையிலிருந்து தோன்றின தேயு பூதத்திலும், தேயுபூதம் ஸ்பரிசு தன்மாத்திரையிலிருந்து தோன்றின வாயு பூதத்திலும், வாயுபூதம் சத்த தன்மாத்திரையிலிருந்து தோன்றின ஆகாய பூதத்திலும் ஒடுங்குவன.

இவற்றை :

“ மன்னியகன் மேந்திரிய மானவிரா சதஞ்சேர்
வாக்காதி வைகாரி மருவிவருஞ் சத்தந்
தன்னைமுத லாகியதா மதயிமொத் திரையின்
றருமதனில் வானநில மனல்புனல்மண் சத்த
முன்னதனில் வெளியாதி யொன்றென் ருரு
முறையிலிவை யிருமையன் முடிவா முன்னே
யுன்னுசதா சிவராதி யதிபதிக ளொடுக்க
முதித்தவடை வெனவுரைப்ப ருணர்ந்து னோரே.”

எனவும் ;

“ சாற்றிய பஞ்ச தன்மாத்திரைகளிற் சத்த முன்னுத் தோற்றமவான் வளிதீ நீர்மண் துடக்கியே யொன்றுக் கொன்றங் கேற்றமா மோசையாதி யிருங்குண மிசைந்து நிற்கு மாற்றவே விடயம்பூத மங்காங்கி பாவத்தாமே.”

எனவும் ;

“ தெரிவாக ஆர்வன நடப்பன பறப்பன்
செயற்கொண் டிருப்பன முதற்
நேகங்க ளத்தலையு மோகங்கொள் பௌதிகஞ்
சென்மித்த வாங்கி றற்கும்
விரிவாய பூதங்க ளொன்றோடொன் றாயழியும்.”

எனவுங் கூறியவற்றா னுணரக்கடவர்.

இதுவே பாஞ்ச பௌதிக விதியாகலின், இவை விரியுங் காலத்தும், ஒடுங்குங் காலத்தும் விதிப்படி ஒன்றற்கொன்று ஏற்றத் தாழ்ச்சியான மாத்திரை அளவுள்ளவைகளாக இருத்தல் வேண்டும்.

எங்ஙனமென்றால் : தொழிற்பூதங்கள் மூன்றில், வாயு பூதத்திலிருந்து தேயுபூதந் தோன் அவதாகலின், வாயுபூத அளவு தேயுபூத அளவைவிட மிகுதியாயிருத்தல் வேண்டும். தேயு பூதத்திலிருந்து அப்புபூதந் தோன் அவதாகலின், தேயுபூத அளவு அப்புபூத அளவைவிட மிகுதியாயிருத்தல் வேண்டும்.

எனவே அப்புபூத அளவு தேயுபூத அளவைவிடக் குறைந் திருக்கவேண்டுமென்பது தானே போதருகின்றது.

இவ்வாறு கூறவேண்டுவது விதிமுடிவு ரையாகலான், வாயு பூதமாகிய வாதம் ஒருமாத்திரை யெனவும், தேயு பூதமாகிய பித்தம் அரை மாத்திரை யெனவும், அப்பு பூதமாகிய சிலேஷ் மம் கால்மாத்திரை எனவும் இம்மூன்றற்கும் அளவு கூறினர் மருத்துநூலறிஞர்.

இங்ஙன மிருப்பதால், சிலேஷ்மம் கால்மாத்திரை, பித்தம் அரைமாத்திரை என ஒன்றற்கொன்று கால்மாத்திரை மிகுதி கூறினவர் அவ்வாறே வாதத்துக்கு முக்கால் மாத்திரை கூறல் வேண்டும். அங்ஙனம் கூறாமல் வாதத்திற்கு ஒரு மாத்திரை கூறியது, கால்மாத்திரையான சிலேஷ்மம், ஒடுங்குதற்குப் பித்தத்திற்குக் கால் மாத்திரை மிகுதிசேர்த்து அரைமாத்திரை கூறியவாறே, இவ்விரண்டுஞ்சேர்ந்து ஒடுங்கவேண்டிய வாதத்திற்கு இவ்விரண்டுக்குள், சேர்ந்த முக்கால் மாத்திரை அடங்கு தற்கே கால்மாத்திரை மிகுதிசேர்த்து ஒருமாத்திரை கூறின ரென்றும் யூகிக்கற்பாலது.

இதுவே பஞ்சீகரண விதியாகலின், இங்ஙனம் அப்பூதங்க ளின் அளவுகளிருக்குமாயின், அப்பூத பரிணாமமாகிய உடலுக்கு யாதொரு நோயும் உண்டாகமாட்டாது. அதிலிருந்து வாழும் ஆன்மாவும் அவ்வுடலைவிட்டு நீங்காது. இதனை,

“ வழங்கிய வாத மாத்திரை யொன்றாகித்
தழங்கிய பித்தந் தன்னி லரைவாசி
அழுங்குங் கபந்தா னடங்கியே காலோடிற்
பிழங்கிய சீவற்குப் பிசுகொன்று மில்லையே.”

என்னுமிச் செய்யுளா லறிக.

இங்ஙனங் கூறிய தொழிற் பூதங்கள் மூன்றில் வாயுபூதம் உருவமின்றிப் பரிசமுடையது. தேயுபூதம் உருவத்துடன் கூடும் பரிசமுடையது. அப்புபூதம் உருவத்துடன் குளிர்ந்த பரிசமுடையது.

இவை மூன்றும் தனித்தனி நித்தம், அநித்தம் என இரு வகையின.

அவற்றில் நித்தம் பரமாணுரூபம். அநித்தம் காரியரூபம்.

ஆகையால் நித்தமாகிய பரமாணுரூபம் இப்பூதங்களின் இயற்கையளவாம்.

அநித்தமாகிய காரியரூபம் இப்பூதங்களின் செயற்கையளவாம். என்றறிக.

நாடி உண்மை

இனி ‘நாடி’ என்னுளு சொல்லினது உண்மை யாதோ வெனின், வாத, பித்த, சேத்மங்களின் நித்த அநித்த அள்வுகளின் நடுவுநிலைமைகளை யுணர்த்தும் ஆன்ம இயக்கக் குறியென்றறிக.

எனவே, நடுவு நிலைமையை யுணர்த்துவது ‘நாடி’ என்ற தாயிற்று,

அதற்கு, நடுமை + இ = ‘நாடி’ என்பதிலக்கணம்.

இஃது ;

“ ஈறு போதல் இடையகரம் இய்யாதல்
ஆதி நீடல் அடியகரம் ஐயாதல்
தன்னொற் றிரட்டல் முன்னின்ற மெய்திரிதல்
இனமிகல் இனையவும் பண்பிற் கியல்பே.”

என்னும் பண்புச்சொற் சூத்திரத்திற் கூறியவாறே,

‘ஈறுபோதல்’ என்பதில் ‘நடுமை’ யில், ‘மை’ கெட்டு, ‘நடு’ என விருந்து,

‘ஆதிநீடல்’ என்பதால் ‘நடு’ என்னுஞ் சொல்லின் முதலெழுத்து நீண்டு ‘நாடு’ என்றாய், அஃதுடன் இகரம்கூட ‘நாடி’ என்றாயிற்று. பசுமை+இ = பாசி, என்றாயினுற் போல.

இது,

“நாடிகுண மிரண்டான நவிலாறு திறத்தவரும்
ஈடுவினை யுடற்கோட்டை யினத்தி லிருந்தாலும்
பிணிகளுக்குட் பகையாகிப் பெரும்பான்மை யலிழ்தங்கட்
கணியுமக நட்பாகி யடர்வதெவ வாறென்னில்
கவுரவ ரிருந்தாலுங் காங்கேயன் விதூரன் கிருபன்
தவரக்குருக் களச்சுவத் தாமன் விகன்னன்
இவர்கண்மூ விருவருமுன் னெவவாறு பாண்டவர்க்கு
விவரவுள் னுறவான விவகார மெனவே
உவமான முவமேய மொவவுமெப் படியுமிது
பவமிலா வியாசரெனும் பண்டிதர்க ளறிவார்.”

என்று தேரர் புகன்றதாலறிக.

நாடியின் வகை

மேற்கூறப்பட்ட நாடியானது குறுநாடி எனவும், நெடு நாடி எனவும் இருவகைப்படும்.

அன்றி, தன்னிலை, பிறநிலை, கலப்புநிலை, பிறழ்நிலை என நான்கு வகைச் செயல்களையும் உடையனவாயிருக்கும்.

1. குறுநாடி

இது வாத, பித்த, சேதம்ங்களின் நித்த அளவுகளாகிய உரமரணு ரூபங்களைக் காட்டும் நாடியாம்.

2. நெடு நாடி

இது, வாத, பித்த, சேதம்ங்களின் அநித்த அளவுகளாகிய காரிய ரூபங்களைக் காட்டு நாடியாம்.

செயல்கள்

1. தன்னிலை

இது, வாத, பித்த, சேதம்ங்கள் மூன்றின் தனித்த நிலைமையை யுணர்த்தல்.

2. பிற நிலை

இது, வாத, பித்த, சேத்மங்கள் மூன்றும் தனித்தனி பிற வற்றின் தன்மையடைதலை யுணர்த்தல்.

3. கலப்பு நிலை (தொந்தம்)

இது, வாத, பித்த, சேத்மங்கள் மூன்றும் தனித்தனி ஒன்றோடொன்றாகவும், ஒன்றோடொன்றாகவும் கலக்கு நிலைமையை யுணர்த்தல்.

4. பிறழ் நிலை

இது, வாத, பித்த, சேத்மங்கள் மூன்றும் தனித்தாவது, கலந்தாவது பலவாறு தவறியிருக்கு நிலைமையை யுணர்த்தல்.

இது நாடிமர்மம் ஈருக்கமாக எழுதப்பட்டது. இன்னும் விரிக்கவேண்டிய நியாயங்கள் பலவுள். அவைகள் காலமும், இடமும் வந்துழிச் செய்யப்படுமென்றறிசு.

இதழிற் பிறக்குந் தமிழ் எழுத்துக்களைப் பற்றிய குறிப்பு

[திரு. க. ப. சந்தோஷம் B.A., L.T. எழுதியது]

(பதிப்புரிமை திரு. த. செங்கல்வராய பிள்ளையவர்கட்கு)

தமிழ் எழுத்துக்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்குந் தன்மையை உற்று நோக்கின், நெஞ்சு தொடங்கி இதழ் ஈராகவரும் ஒலி முறை ஒன்று தோன்றுமென்றும், உ, ஊ, ஒ, ஓ, ஔ, ப, ம, வ என்ற இதழிற் பிறக்கும் எழுத்துக்களுள், உ, ஊ, ப, ம, வ என்பன ஒலிவடிவில் ஒத்திருக்குமாறு வரிவடிவிலும் ஒத்திருக்கின்றனவென்றும், உகரத்திற்கும் ஓகரத்திற்கும் வடிவில் ஒற்றுமையில்லாவிடினும், வழக்கில் உகரம் ஓகரமாய்த் திரியுமென்றும் முன்னே விளக்கப்பட்டது. இடையில் இகரம் எகரமாய் வழக்கில் வருவதும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. செல்வி சிலம்பு ௫ : பரல் அ : பக்கம் ௪௬௪-௪௬௫.)

இதழிற் பிறக்கு மெழுத்துக்களைப்பற்றி இன்னுங் கூற வேண்டியதை எழுதுமுன், குற்றுகரத்தைப்பற்றிச் சிறிது சொல்வது நன்றெனத்தோற்றுகிறது. குற்றுகரத்தை இதழிற் பிறக்கு மெழுத்துக்களோடு சேர்த்தெண்ணக் கூடாதென்பதைக் கருத்.

தில் வைக்கவேண்டும். தொல்காப்பியரை குற்றுகரத்தைச் சார் பெழுத்தாக ஒதுக்கி வைத்தார் ; அன்றியும், அதைப் புள்ளியிட்டெழுதவேண்டுமென்று வகுத்தார். “ சந்தனக்கோல் குறுகி னுற் பிரப்பங்கோ லாகாது ” என்று நச்சினூர்க்கினியர் குற்று கரத்தை ஒருவகை உகரமாகவே கொண்டு உரை செய்தார். ஆனால் சற்று ஆழ்ந்து பார்த்தால் இவ்விரண்டிற்குமுள்ள ஒற் றுமையைக் காட்டிலும் வேற்றுமை பெரிது என்பது புலப்படும். ‘காக’ என்ற சொல்லின் இறுதியிலுள்ள உகரம் குற்றுகர மெனப்படும். மொழியின் ஈற்றிலுள்ள இச்சகர உகரத்தை, மொழி முதலில்வரும் சகர உகரத்தோடு ஒப்பிடுக. ‘சள்ளி’ என்ற சொல்லிலுள்ள ‘ச’ எழுத்து வெளிவரும்போது, இலக் கண வரம்பிற்கிசைய இதழ்கள் குவிகின்றன. ஆனால் ‘காக’ என்னுங் கிளவியி னிறுதியி லமைந்த சகர உகரம் பிறக்குங்கால் இதழ் குவிவதில்லை. பன்முறை பயின்றுபார்க்க இது நன்கு புலப்படும். ஆடு, இரும்பு, சக்கு, ஆறு, கூத்து என்ற சொற்க ளின் ஈற்றிற் பொருந்திய உகரத்தைத் தமிழன் ஒருவனும் உதட் டைத் திரட்டிக் கூட்டமாட்டான். பிறமொழி மக்கள் தமிழைக் கற்கப் புகின் ‘காது’ என்பதைக் “காதுஉ” என்று சொல்லுவர். இது நகைச்சுவைக்கு ஒரு களனாகும். ஆனால் தமிழ்மகனொருவன் ‘காக’ என்று பேசுங்கால் அவனுடைய இதழ்கள் இகரந்தோன்றும் நிலையிற்போல் விரிந்து நிற்கின்றன. ஆதலின் அன்றாடக வாழ்க்கைப் பேச்சிற் பொருந்து மிடங்களி லெல்லாம் குற்றுகரம் இகரமாகும். ‘படித்துச் சொன்னான்’ என்ற தொடர் ‘படிச்சிச் சொன்னான்’ என்று வழக்கில் வரு வது காண்க.

அடித்து வைதான் — அடிச்சி வைதான்

உதைத்து — ஒதச்சி

கரைத்து — கரச்சி

மறைத்து — மறச்சி

முடிந்து — முடிஞ்சி

அழைத்து — அழச்சி

இளைத்து — எளச்சி

விடிந்து — விடிஞ்சி

மேற்காட்டிய குற்றுகர வினையெச்சங்களில் குற்றியலுகரம் இகர மாயிற்று. இஃதன்றி, இறுதியிலுள்ள தகரமும் சகரமாயிற்று. இது நிகழ்வது யாதுபற்றியெனின், கூறுதும். ‘அடித்து’ என்ற சொல்லில் இரண்டாமெழுத்து டகர இகரம், அதாவது இகர மேறிய ஒருமெய். இறுதியிலுள்ள குற்றுகரம் இவ்விகர உயி

• ரால் வயப்படுத்தப்பட்டு, வல்லானோடு வழக்கிடுவதைக்காட்டி

லும் ஒத்துப்போவதே தகுதி என்ற முறையில் இகரமாய் நிற்கின்றது. இங்ஙனம் இகரங்களினிடையில் அடைபட்ட தகரம் சகரமாக மாறுகின்றது. இந்த மாறுதல் ஒலிமுறைக்கு இசைந்த தொன்றாகும். அதை விளக்குவதற்கிஃதிடமன்று. “கரைத்து,” ‘மறைத்து’ என்ற சொற்களில் இரண்டாமெழுத்து ஐகாரம். ஐகாரம் அ + ய் + இ என்ற முப்பகுதிகளுடையது. ஆதலின் இகரத்திற்குக் கூறியது ஐகாரத்திற்கும் பொருந்துவதற்கி.

ஆனால் ‘எடுத்துச் சொன்னான்’ என்ற தொடர் ‘அடிச்சி வைதான்; என்பதைப்போல் ‘எடுச்சிச் சொன்னான்’ என்று வராது. ஏன், என வினவின், ‘எடுத்து’ என்ற சொல்லின் இரண்டாமெழுத்து உகரமேறிய மெய்; இந்த முற்றுக்கரத்தின் துணைபெற்றுக் குற்றுக்கரம் நிலையழியாது நிற்கின்றது. இதனால் தகரமுந் திரியவில்லை. இங்ஙனமே கொடுத்து, தடுத்து, எழுந்து, விழுந்து எனும் வினையெச்சங்களின் குற்றுக்கரங்கள் மாறாது நிற்கும். அன்றியும், நடந்து, தொடர்ந்து, கழன்று என்பவற்றி லுங் குற்றுக்கரம் திரிவதில்லை. இந்நிகழ்ச்சி அகரத்தின் தன்மையாலாவது. அகரத்திற்கு உகரப்பற்று உண்டென்பதை “இ ஈ ஐ வழி யவ்வும் ஏனை யுயிர்வழி வவ்வும்” என்று கூறியதா லறியலாகும். இ ஈ ஐ எனு மெழுத்துக்களும் எகரமும் தம் முள் ஒற்றுமைபுடையன. அவ்வொற்றுமைபற்றி அவையகர உடம்படுமெய் பெறுகின்றன. ஆனால் அ, உ, ஓ, ஔ என்பன தமக்குள்ள ஒற்றுமையால் வகர உடம்படு மெய் பெறுகின்றன. இவற்றால் அகரத்தின் தன்மை இன்னதென்று காணக்கிடக்கிறதது. ‘வந்து’ என்ற சொல்லின் குற்றுக்கரம் மாறுவதில்லை; ‘ஐந்து’ என்பதிலுள்ள குற்றுக்கரம் ‘அஞ்சி’ என மாறும்.

இஃதிங்ஙனமாக, குற்றுக்கரவற்று வினையெச்சங்களிற் பெரும்பாலன தெலுங்கில் இகர முடிவு பெறுகின்றன.

வரைந்து — வ்ராசி
முடிந்து — முகிஞ்சி
கரைத்து — கரகிஞ்சி
விளித்து — பிலிச்சி
இழுத்து — ஈடுசி
செய்து — சேசி
வந்து — வச்சி

பிற சொற்களையும் ஆராய்ந்து அமைத்துக்கொள்க. குற்றுக்கர வற்று வினையெச்சங்கள் இகரமுடிவு பெறுதல் தமிழில் இலக்

கணவரம்பிற் கிசையாதெனினும், தெலுங்கில் அம்முடிவு கற்றோரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறதென்பது இதனால் வெளியாகிறது. தமிழில் உகரத்தை இழவாது காப்பாற்றும் இழுத்து, செய்து, வந்து, என்பவையுந் தெலுங்கில் இகரத்தையே கொள்கின்றன. தமிழிலிருந்து தெலுங்கு பிரியாததற்கு முனமே குற்றுகரம் இகரமாகத் திரிதல் வழக்கில் முறையாக அமைந்திருக்கவேண்டும்.

குற்றுகரம் இதழிற் பிறக்கும் எழுத்தன்று என்பதை வற்புறுத்த இத்துணை எழுத நேர்ந்தது. வழக்கில் வருஞ் சொற்களுக்கும் ஒரு ஒலிமுறையுண்டென்பது இடையில் பெறப்பட்ட உண்மை. 'கொண்டு' என்ற குற்றுகர வினையெச்சத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். இது 'வந்தான்' என்ற வினைமுற்றோடு கூடி 'கொண்டந்தான்' என்று வழக்கில் வருகிறது. நிலைமொழி ஈற்றிலுள்ள குற்றுகரம் நீங்கி, அது முன் ஏறியிருந்த டகர ஒற்றின்மேல், வருமொழி முதலிலுள்ள உயிர்மெய்யின் அகரவுயிர் ஏறி, வகர ஒற்றுக்கெட்டு, 'கொண்டந்தான்' என்று ஆகிறது. இந்த 'கொண்டந்தான்' என்பது 'கொண்ணந்தான்' என்றாகி, 'கொணர்ந்தான்' என்ற இலக்கியச் சொல்லாய் விளங்குவது வியப் பபத் தருகின்றது. இதற்கு எவரும் இலக்கணக் கட்டளை செய்திலர். பத்து + இரண்டு என்ற சொற்கள் புணரும்போது நிலைமொழி ஈற்றுத் தகர உகரம் கெடவேண்டும், அதன்பின் தகர ஒற்று நகர ஒற்றாகவேண்டும் என்று எழுதியிருக்கின்றனர். ஏன் அங்ஙனமாகவேண்டும் என்ற கேள்விக்கு இலக்கண அறிஞர் விடையிறுக்க முயன்றிலர். இத்தகைய கேள்விகளை மாணக்கன் கேட்பானாயின், அடக்கு முறைகளை ஆசிரியர்கையாடுகின்றனர். கிளிப்பிள்ளைகள்போல் எல்லா மாணக்கருமிருக்கவேண்டுமென்பது அவர்களது கொள்கைபோலும். பெரும்பாலான தமிழ்மக்கள் பொதுவாகப் பேசுந் தன்மையை யுற்று நோக்குவாக்கன்றிப் பிறருக்கு இலக்கண உண்மைகள் புலப்படா. ஆதலின் வழக்கச் சொற்கள் ஆராய்ச்சியை விரைந்து பற்றுக.

(தொடரும்.)

வடசொற்றமிழகராதி

[திருவளர் சேல்வி நாகை நீலாம்பிகை அம்மையார்]

(ககடு - ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

வடசொற்கள்

இந்துகாந்தம்
இந்துமதி
இபம்
இமம்
இமயம்
இமிசை
இயந்திரம்
இயமன்
யமன் }

இயமவாகனம்

இயமானன்
இரகுவயிசம்
இரணபாதகம்
ரணபாதகம் }
இரணபாதகன்
ரணபாதகன் }
இரணபேரிகை
இரணம் }
ரணம் }

இரணரங்கம்
இரணவைத்தியன்
இரணியகருப்பன்
இரணியதானம்
இரணியம்
இரதகஜதுரகபதாதி

(இரதம்-தேர், கஜம்-யாணை, துரகம்-குதிரை, பதாதி-காலாள்)

இரதசாரதி }
ரதசாரதி }
இரதசாரி }
ரதசாரி }
இரதம் }
ரதம் }
இரதி }
ரதி }

தமிழ்ச்சொற்கள்

நிலாமணி
முழுநிலா
யாணை
பணி, பணிக்கட்டி
பணிமலை
துன்பம்
பொறி

கூற்றுவன், காலன்

கூற்றுவனூர்தி, எருமை, கூற்றுவு
ணிருக்கை

வேள்வியாசிரியன், தலைவன், உயிர்
பகலோன்வழி, பகல்மன்வழி

கொலை, நம்பிக்கைக்கேடு

கொலையாளி, தீயோன்

போர்ப்பறை

புண்

போர்க்களம்

கருவியிட்டாற்றுபவன்

நான்முகன்

பொன்கொடை, பொன்னீதல்
பொன்

தேர் யாணை குதிரை காலாள்

தேர்ப்பாகன்

தேரேற்றம்

தேர்

காமன் மனைவ்

இரதிகாந்தன் } ரதிகாந்தன் }	காமன், வேள்
இரத்தகாசம் } ரத்தகாசம் }	செந்நீரிருமல்
இரத்தக்கிராணி } ரத்தக்கிராணி }	செந்நீர்க்கழிச்சல்
இரத்தபலி } ரத்தபலி }	உயிர்க்கொலை
இரத்தப்பிரவாகம் } ரத்தப்பிரவாகம் }	செந்நீர்ப்பெருக்கு
இரத்தப்பினசம்	செந்நீர்ச்சளி
இரத்தம் } ரத்தம் }	செந்நீர், குருதி
இரத்தினம் } ரத்தினம் }	மணி, செம்மணி
இரத்திசைரம் } ரத்திசைரம் }	கடல்
இரத்தோற்பலம்	செங்குவளை
இரமணம் } ரமணம் }	காமவிளையாட்டு
இரம்மியம் } ரம்மியம் }	மனநிறைவு, பேருவகை
இரமணீயம்	இனியது
இரம்பம் } ரம்பம் }	ஈர்வாள்
இரம்பை } ரம்பை }	வானரமகள்
இரவி	பகலோன், கதிரோன்
இரவிகாந்தம்	பகல்மணி
இரவிக்கை	கச்சு
இராகம் } ராகம் }	இசை, அவா
இராகவிராகம்	விரூப்புவெறுப்பு
இராகு	கருங்கோள்
இராக்கதம்	வலிதிற்கொள்ளுமணம்
இராக்கதர்	அரக்கர்
இராசகாரியம் } ராஜகாரியம் }	அரசியல்
இராசசங்கம் } ராஜசங்கம் }	அரசவை
இராசசின்னம்	அரசுக்குறி

மதியுடம்படுத்தல்

[இளவழகரை]

நறைபடர் சாந்தம் அறஎறிந்து நாளால்
உறைஎதிர்த்து வித்தியஊழ்ஏனல்—பிறைஎதிர்த்த
தாமரைபோல் வான்முகத்துத் தாழ்குழலீர் காணீரோ
ஏமரை போந்தன ஈண்டு.

(கீணைமலை நூற்றைம்பது, க)

‘பிறைத் திங்களை ஏற்றுக்கொண்ட தொரு தாமரையைப்போலும் ஒளிமிக்க முகத்தினையும் நீண்ட கூந்தலினையும் உடைய பெண்டிரே! நறைக்கொடி படர்ந்த சந்தன மரங்களை அடியோடு வெட்டி யெறிந்து தக்க நாட்களில் மழை நீரை ஏற்று விதைத்து முதிர்ந்த இந்தத் தினைப் புனத்தில் ஓடி வந்தனவாகிய அம்புண்ட மரைகளை நீங்கள் கண்டீர்களோ?’ என்பது கருத்து.

‘நறை’ என்பது ஒருவகைப் படர் கொடியின் பெயர். இது “நறைநார்த் தொடுத்த வேங்கையங் கண்ணி”* என்னும் புறநானூற்றுடியானும், ‘நறைக்கொடியின் நாராற் றெடுக்கப்பட்ட வேங்கைப்பூமலை யினும்’ என்னும் அதன் உரையானும் நன்கு விளங்கும். நாளால் உறையெதிர்த்தல் - காலத்தில் மழையை எதிரீரோக்கிப் பெறுதல்; ‘நாளால்’ என்னுமிது “காலத்தினுற் செய்த நன்றி”† என்பதிற்போல் வந்தது. ஊழ்த்தல் - முதிர்ந்தல். ‘எறிந்து எதிர்த்து வித்திய ஊழ் ஏனல்’ என்னுமிது

“செயப்படு பொருளைச் செய்தது போலத்

தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கியன் மரபே”‡

என்பதனான் முடிந்தது. பிறை - இங்கு எட்டாம் பிறை. இது முன் கட்டுரையிலும் கூறப்பட்டது. ஏ - அம்பு. மரை - மான். இங்கு அம்புண்ட மானென்றது உண்மையான மானினையன்று. தலைவியின் கண்ணம்புதைத்த தன்னையே மானென்றா னென்க. இவ்வாறே தன்னை வேழமெனக்கூறி வேழம் வினாத்தலும் உண்டு. ஈது குறிப்புப் பொருள். இக்குறிப்புப்பொருள் ளுண்மையைத் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரில் வரும் ‘வேழம் வினாத்தல்’ ‘கலைமான் வினாத்தல்’ என்னுந் தலைப்புக்கட்கு ஆசிரியர் பேராசிரியர், ‘தன்காதல் தோன்ற இவ்விடத்தொரு மதயானை வரக் கண்டீரோவென வேழம் வினாவா நின்றல்’ என்றும், ‘வேழம் வினாவி உட்புகுந்தபின் தான் கண்ணா விடர்ப்பட்டமை தோன்ற நின்று நும் முடைய கண்கள்போலும் கண்பொருதலா லுண்டாகிய புண்ணோடு இப்புனத்தின்கண் ஒரு கலைமான் வரக் கண்டீரோவென்று கலைமான் வினாவா நின்றல்’ என்றுங் கூறுமாற்றால் நன்கு விளங்கும். இங்குக் ‘கலை

*புறநானூறு, க௬௮: கடு. †திருக்குறள், கக: உ.

‡தொல், வினாயில், சகூ.

மான்' என்று ஆண்மனைக் குறித்துக் கூறுதலும் மேற்கருத்தினை வலியுறுத்துதல் காண்க. இனித் தலைவியை அங்ஙனங் கூறிற்றொமென்று கொள்ளலுமாம்.

காமப்புணர்ச்சி புணர்ந்த தலைமகன் விதித்துணைபற்றியேனும் பாங்கன் துணைபற்றியேனும் இடந்தலைப்பட்டதன் பின்னுந் திருமணஞ் செய்துகொள்ளானாயின், மீண்டுங் கூட்டம் பெறுதற்காகத் தன் தலைவியின் காதற்றேழியை வழிபட்டுச்சென் றெய்துவான்.

“புணர்ந்த பின்றை ஆங்ஙன மொழுகாது
பணிந்த மொழியால் தோழி தேளத்து
இரந்துகுறை யுறுதலுங் கிழவோன் மேற்றே”*

என்று வரும் இறையனாகப்பொருள் நூற்பாவுக்கு அதன்கண் உள்ள ‘புணர்ந்த பின்றை’ என்பதற்கு இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்த பின்றை எனவும், ‘ஆங்ஙன மொழுகாது’ என்பதற்குப் பாங்கற் கூட்டத்திலேனும் இடந்தலைப்பாட்டிலேனும் நின்றொழுகாது எனவும் பொருள் கொண்டு, இயற்கைப் புணர்ச்சியாகிய முதற் கூட்டம் பெற்ற தலைமகன், இடந்தலைப்பதெ வில்லானாய் இரண்டாங் கூட்டம் பெறுதற்குத் தோழியினிடத்து இரந்து குறையுறுதலும் உண்டு என்று உரை கூறு முகத்தால், தலை மகனுக்கு இயற்கைப் புணர்ச்சியை அடுத்து நிகழ்வது ‘மதியுடம்படுத்த’ லென்பபெற்தோழியிற் கூட்டமே யாம் என்று சொல்லுவாருமுளர். ஆனால் அதன் உரையாசிரியர் நக்கீரனாரே, இயற்கைப் புணர்ச்சியுற்ற தலைமகன் அதன் மறுநாளே மீண்டுங் கூடுதற்குத் தனக்குத் துணைவனுள்ள பாங்கனொடு கூடிப் பாங்கற்கூட்டம் பெறுவனையல்லாமல், தன் தலைவிக்குத் துணைவியாய்த் தனக்குப் புதியளாயுள்ள தோழியொடு கூடித் தோழியிற்கூட்டம் பெற எண்ணின் என்று கூறி அவர் கருத்தினை மறுக்கின்றாராதலால் அஃது உண்மையன் றென்று விடுத்து, இயற்கைப் புணர்ச்சி யெய்திய தலைமகன் பாங்கன் வாயிலாகவேனும் விதியே வாயிலாகவேனும் இடந்தலைப்பட்டு அங்ஙனம் இடந்தலைப்பட்டதன் பின்னரே மூன்றாங் கூட்டங் கூடுதற்குத் தோழியிடஞ்சென்று குறையிற் திடுவானென்று கொள்க. தலைமகன் தோழிகளின் காவல் மிகுதியும் உடையவளாதலாலும், ஒரு காலத்திற் போலவே ஆயங்கள் தலைவியைத் தனியே நிறுத்தி விட்டுத் தத்தம் வினையாட்டுமேல் அவளைப் பிரிந்து எப்பொழுதும் மறைந்து செல்லல் அரிதாதலாலும், அங்ஙனம் மறைந்து சென்றாரானாலும் அவரெல்லாரும் நீண்ட நேரம் வினையாட்டை மேற்கொள்ளாது திடீரென்று வந்து தலைவியை அடைதலுங் கூடுமாதலாலும், இவற்றைப்போலவே இன்னும் பிற பல இடையூறுகளும் விளைதலுமா மாதலாலும், இவைதம்மால் தமது களவொழுக்கம் வெளிப்பட்டு விடுமானால் தலைவி மிக்க நாணமுடையவளாதலால் அதற்கு ஆற்றமாட்டாளாய் உடனே இறந்துபடுதலும் செய்வாளாதலாலும் தலைமகன் இரண்டாங் கூட்டமாகிய இடந்தலைப் பாட்டிற்குப் பின்பு யார்க்குந் தெரியாது களவு கூடுதற்கு அஞ்சி, இவ் விடையூறுகளை வெல்லாம் விலக்கித் தலைமகனோத் தான் வேண்டும் போது தனக்கொண்டுவந்து தனியே விட்டுக் கூட்டஞ் செய்வீத்தற்

* இறைய, ௩.

பொருட்டு அவட்கு மட்டுந்தம் மொழுக்கத்தைத் தெரிவிக்கு முறையாகத் தெரிவித்திடுவான் கருதி அவளிடஞ்சென்று குறையிரப்பான். இங்ஙனம் தமது கூட்டத்திற்குச் சிறந்த துணையாய் நின்ற உதவி செய்ய வல்லவன் தலைவியின் காதற்ரோழியேயா மாதலால், அவளையே அடைந்து இரந்திடுவானென்க. தமது ஒழுக்கத்தைத் தலைவன் அத்தோழிக்குத் தெரிவித்தானையின் அஃதறிந்த தலைமகள் மிகவும் வருந்தி நாண் மிக்கு உயிர் விடாளோவெனின், அத்தோழியாவாள் தலைவிக்கு உயிர்த்தோழியாவா ளாதலாலும், அவளைத் தனக்கு வேராகக் கருதாது அவளறிந்ததைத் தலைவி தானறிந்ததாகவே நினைப்பாளாதலாலும் அவன் தெரிவித்தமைக்கு நாண்மிக்கு உயிர் விடாளென்பது. அங்ஙனமானால் அத்தோழியினிடத்து அத்துணை ஒற்றுமையுள்ள தலைவி தனது களவொழுக்கத்தினை அவட்கு இதுவரையுந் தெரிவியாதது என்னையெனின், அவன் தெரிவித்திடுவாளாயின் தனக்குக் காவல் தவறிய குற்றம் வந்து விட்டதே யென்று தோழி வருந்துவளாதலால், அவன் தெரிவியாளென்பது. அவ்வாறானால் தலைவி தெரிவித்தற்கு வருந்துந் தோழி பின் பொரு நாள் தலைவன் தெரிவித்தற்கும் வருந்துவா எல்லாளோவெனின், வருந்தாள்: ஏனென்றால், தலைவனாவான் தன் னொழுக்கத்தை வெளிப்படையாகத் தோழிக்குக் கூறாமல் தான் அவள்பாற் சென்று ஏதோ குறையென்று உடையான்போல மெல்லக் கூறுமாற்றால், அவள் ஐயுற்று ஆராய்ந்து உணர்ந்து தெளிந்து, தெளிந்ததும் நெஞ்சமங்கி அவனுக்கு உதவி செய்யவே முந்துவளாதலால், நீண்ட நேரமாக இங்ஙனம் ஐயத்தின்கண்ணும் ஆராய்ச்சியின்கண்ணும் உணர்ந்து தெளிதலின்கண்ணும் இரங்கி யுதவுதலின்கண்ணும் எண்ணமும் முயற்சியும் இழுப்புண்டு கிடக்கும் அவட்குக் 'காவல் தவறிவிட்டோமே' யென்னுமெண்ணம் அப்போது அத்துணை முனைப்பாய்த் திடென்று தோன்றி மிக்க வருத்தத்தினை விளைத்துவிட மாட்டாதென்றறிக. இவ்வாறு தோழிபாற்சென்று குறை கூறித் தன் கருத்தறிவித்து அவன் மதியைத் தன்னெண்ணத்துக்கு ஒத்து வருமாறு உடம்படுத்துதலே மதியுடம்படுத்துதல் வெணப்படும்.

தோழியை மதியுடம்படுத்துதல் எண்ணிய தலைமகள், அவள்பாற் செல்லுதல் 'பாங்கி யிடைச் சேறல்' என்னுந் துறையாகவுந், தான் சென்றபோது தன் தலைவியும் அத்தோழியும் மட்டும் தனித்தொருங்கு ஓரிடத்து இருந்தமையின் இதுவே தன் குறையெடுத்துக் கூறதற்கு ஏற்ற நேரமென்றெண்ணித் தன் குறை கூறத் துணிதல் 'குறையுறத் துணிதல்' என்னுந் துறையாகவுந் திருச்சிறம்பலக்கோவையாருட் கூறப்படுகின்றன. தலைவியுந் தோழியும் ஒருங்கிருக்கும் நேரமே, தலைவன் குறையுறதற்கு ஏற்றதாகும். ஏனென்றால், அவன் குறையுறும் நேரத்தில் அவன் குறிப்பையும் அக்குறைபாடு கேட்ட அவன் குறிப்பையும் தோழி ஒப்பிட்டுணர்ந்து ஐயங்கொள்ளாதற்கு இடமாதலாலென்க. ஆதலாலன்றோ,

இரந்து குறையுறது கிழவியுந் தோழியும்
ஒருங்கு தலைப்பெய்த் செவ்வி நோக்கி

.....
மதியுடம்படுத்தற்கும் உரிய வெண்ப.*

என்று இறையராசுப்பொருளுங் கூறுவதாயிற்று. இங்குச் 'செவ்வி நோக்கி' என்றதற்கு உரையாசிரியர் 'அன்னதோர் பதம் நோக்கி' என்று உரை கூறுதலும் கருதற்பாலது. திருச்சிற்றம்பலக்கோவையாரும் இங்ஙனமே தலைவியர் தோழியர் தலைப்பெய்த செவ்வியையே மேற்கொண்டு கூறுவர். ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர்,

‘தலைவியுந் தோழியும் ஒருங்குதலைப்பெய்த செவ்விபார்த்
தாயினும், தோழிதனித்துழியாயினும்’*

என்று கூறுதலால், தோழியை மட்டுந் தனியே இருப்பக்கண்டு தலைவன் குறையுறுதலும் உண்டென்று கொள்ளலாம். எனினும் முன்னதே சிறப்பென்று கொள்க. தலைவன் துணைப்பினஞ் செல்லு நோத்தில் தலைவியுந் தோழியும் ஒன்றாய்க் கூடித் தனியே ஓரிடத்திலிருத்தல் அரிதினும் அரிதாமன்றேவெனின், அஃது அரியதேயாயினும், விதி இவர்களைக் கூட்டுதலிலேயே முனைத்து நின்றலால், இவர்கட்கு உற்ற இடையூறுக ளெல்லாம் விலகிப்போக அஃது எளிதேயாய் முடியுமென்றறிக.

“ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றென்று
சூழினூந் தான்முந் துறும்”†

என்னும் நாயனார் திருமொழி இங்கு நினைவுகூறப்பாலது. இறையராசுப் பொருளுரையாசிரியர் கருத்து யிது.

இனிப் பணிப்பெண்ணாகிய தோழிமாட்டுச் சென்று இரந்து நின்றல் இவன்றன் வரம்பிகந்த பெருந்தகைமைக்கு இழிவாமன்றே வெனின், தலைவியைக் கூடுதல் வேண்டுமென்று மிக்கெழுந்த காமவிருப்பத்தின் முன் ஏனைய தன்மைகளெல்லாந் தலையெடுத்து நில்லாது வெள்ளம் வழிச் சாய்ந்து படுத்த புல்லைப்போல மடிந்து கிடக்குமாதலின், தலைவன் வேறென்றுந் தோன்றப்பெறாமல் அக்காதலெழுச்சி யொன்றிற்கே ஆற்றலும் அவள்பாற் சென்று குறையிரப்பனாதலால், அதனாலோ ரிழிவுண்டாமென்று அவன் கருதுதலை இல்லையென்க. இங்ஙனம் செல்பவன்,

“நோந்தநங் காதலர் நேயி நெடுந்திண்டேர்
ஊர்ந்த வழிசிறைய ஊர்ந்தாய்வாழி கடலோதம்
ஊர்ந்த வழிசிறைய ஊர்ந்தாய்மற் றெம்மோடு
தீர்ந்தாய்போல் தீர்ந்திலையால் வாழி கடலோதம்”‡

என்று ஆன்றோரிலக்கியங்களிற் கூறப்படுதலால், தன் தேர் முதலிய வற்றோடு தோழிமாட்டுச் செல்லுதலும் உண்டென்று கொள்க. இறையனார் நூற்பாவில், ‘ஒருங்கு’ என்றுகூறியதின் கருத்தும் ஈதென்ப. இன்னும் அப்பெண்டிர்க்குத் தழையும் மாலையும் கையுறையாகக் கொண்டு செல்லுதலும் உண்டென்று அகப்பொருணூல்கள்கூறநிற்கும்.

* தொல், கள, கக. † திருக்குறள், ஊழ், டி.

‡ சிலப்பதிகாரம், கானல்வரி, ௩௬.

வாயைத் திறந்துவிட்டால் சலக்கென முத்துச் சிந்திவிடுமே என் றெண்ணி ஒன்றும் பேசாதிருப்பது தான் உங்கட்கு நோக்கமோ?' என்று மிக்க நெருக்கமும் பழக்கமும் உடையான்போல உரிமையெடுத்துக்கொண்டு பேசிவிடுவான். இவைதாம் முறையே 'வேழம் வினாதல்' 'கலைமான் வினாதல்' 'வழி வினாதல்' 'பதி வினாதல்' 'பெயர் வினாதல்' 'மொழிபெறாது கூறல்' என்னுந் துறையுறுப்புகளாக அகப்பொருணூல் களிற் கூறப்படும். இங்ஙனந் தலைவன் கேட்டல்,

“பதியும் பெயரும் பிறவும் வினாய்ப்
புதுவோன் போலப் பொருந்து கிளந்து”*

என்னும் இறையனாகப்பொருளாலும்,

“ஊரும் பேரும் கெடுதியும் பிறவும்
நீரிற் குறிப்பின் நிரம்பக் கூறி”†

என்னுந் தோல்காப்பியத்தாலும் நன்கு விளங்கும். தொல்காப்பியனா ரால் இங்குக் 'கெடுதி' என்று கூறப்படுவது தலைமகனால் அம்புவிட்டுக் கெடுக்கப்பட்ட வேழம், கலைமான் முதலியவைகள். அவைகளைக் கண் டரோவென்று கேட்டல் 'கெடுதி வினாதலா' மென்க. ஊரும் பேரும் கேட்டு விடை பெறாமையால், தான் ஒன்று கெடுத்தானாகவும் அதனை அவர் கண்டாராகவும் குறிப்புணர்த்துதற்காக அவற்றின் பின்பு வேழம் முதலியன வினாவாவினென்றற்கு ஆசிரியர் 'கெடுதியும்' என்பதை மூன் றாவதாக நிறுத்துக் கூறினார் என்னுந் கருத்துக்கொண்டு உரை கூறு வார் ஆசிரியர் நச்சினுக்கினியர். திருச்சிற்றம்பலக்கோவையாரிலும் இறையனார் களவியலுரையிலும் முதன்முதல் பேச்செடுத்தற்கு வாயிலாக வேழம் வினாதல் முதலியன முதலிலேயே வினாவாவினென்று கூறப்படு கின்றது. இன்னும் பன்றி புலி முதலியன வினாதலும் உண்டென்னும் குறிப்பு ஆன்றோருரைகளிற் காணப்படுகின்றது.

வேழம், கலைமான் முதலியன வினாவியவன் அவற்றிற்கு விடை பெறாமலே வேறு வேறுக மேலும் மேலும் கேட்டலால் 'இவன் வேறு கருத்துடையன்போலும்' என்று தோழி மிக்க ஐயுறவு கொண்டனள். ஐயுற்றவட்கு ஒருவகைத் துணிவு உண்டாக்குதற்கு இதுதான் தக்கநேச மாதலால், இச்செவ்வி பார்த்துத் தான் வரும்போதே தன் கையிற் கையுறையாகக் கொண்டுவந்த தழையைக் காட்டி, ஈது உங்கள் பொன் னிற அல்லுக்குத் தகுமானால் அணிந்து கொள்ளுங்கள் என்று தன் கருத்தினை அறிவிப்பான். இது 'கருத்தறிவித்தல்' என்னுந் துறையாம். 'பொன்னிற அல்குல்' என்று முற்பழக்கம் உடையான்போல நிறந் தெரிந்து கூறுதலால், முன்னமேயே புணர்ச்சி நிகழ்ந்துள்ளது என் பதைக் குறிப்பினும் குறித்தானாயிற்று. இவன் மிகமிக நெருங்கி வரவர இடம்பெற்று உரிமையோடு பேசி வருதலை, இக் கருத்தறிவித்தல் என் னுந் துறையினை அடுத்துவரும் 'இடைவினாதல்' வென்னுந் துறையும் நன்கு விளக்கும். அது தழை காட்டிக் கருத்தறிவித்தவன், உங்கள் அல் குலுந் கொங்கையும் மிக்க சமையா யிருத்தலால், இவையிரண்டும் இவ்

*இறையனாகப்பொருள், சு. †தொல், களவியல், கக.

வாறு நின்றற்கு இடையொன்று இருத்தல் வேண்டுமே ; அஃது இருக்கின்றதா' என்று வினவுதலாம். அப் பெண்டிரின் இடை அத்துணைச் சிறியதென்பது அதன் கருத்து.

முன்னெல்லாம் இவன் பேசிவந்த முறையினால் தோழிக்குண்டான ஐயம் 'கருத்தறிவித்தல்' 'இடைவிடைதல்' என்னுங் கடைசி இரண்டு துறைகளினாலும் 'நம்மிடத்தில் உள்ளதொரு பொருள் வேண்டித்தான் இவன் இங்ஙனங் குறையுதுகின்றான்' என்று தோழி ஒரு வழி எண்ணுவாளாயினள்.

இவ்வாறெல்லாம் தோழியின் அறிவைத் தன் கருத்தினை அறியுமாறு கொண்டுவந்து உடம்படுத்தினமையே 'மதியுடம் படுத்த' லெனப்பெம். மதியுடம்பட்டதோழி தலைவியின் குறிப்பறிந்து அவன் கருத்தினை இனி முடித்துவைப்பா ளென்பது. செவ்வித்தாயின் மகளே இங்குத் தோழியாதற்குரியவளென்க. "தோழி தானே செவ்வி மகளே"* என்பது தொல்காப்பியம்.

அமைச்சர்

S. முத்தையா முதலியா ரவர்களுக்கு விருந்து

28—3—28-ம் நாள் சாயங்காலம் 5-30 மணிக்குச் சென்னை அரசாங்க அமைச்சர் உயர்திரு. எஸ். முத்தையா முதலியார் பி. ஏ. பி. எல். அவர்களைச் சென்னைச் சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார் தமது கழகத்தில் (6, பவளக்காரத்தெரு, சென்னை) வரவேற்று அவர்கட்கு அமைச்சரிமைப் பதவி கிடைத்ததற்காக விருந்திட்டுக் கொண்டாடினார்கள். அப்போது திவான்பகதூர் திரு. பி. சுப்பையா முதலியாரவர்கள், திவான்பகதூர் ஒ. தணிகாசலம் செட்டியாரவர்கள், ராப்பகதூர் டாக்டர் சி. நடேச முதலியாரவர்கள், திவான்பகதூர் எஸ். பவானந்தம் பிள்ளையவர்கள், ராப்பகதூர் ஆர். கிருஷ்ணராவ் பான்ஸலேயவர்கள், கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள், எம். ஏ. எம். எல்., திவான்பகதூர் கோபதி நாராயண சாமி செட்டியாரவர்கள், பி. வி. நடராஜ முதலியாரவர்கள், திரு. சி. எஸ். சுவாமிநாத முதலியாரவர்கள், பி. என். மார்த் தாண்டம் பிள்ளையவர்கள், டி. பி. இராமச்சந்திர முதலியாரவர்கள், பி. ஏ., எ. இராமகிருஷ்ண பிள்ளையவர்கள், டி. சிவராம சேதுப்பிள்ளையவர்கள், மணி, திருநாவுக்கரசு முதலியாரவர்கள், ஆர். பாலசுந்தர முதலியாரவர்கள் பி. ஏ. எல். டி., சி. ஆர். நமச்சிவாய முதலியாரவர்கள், டாக்டர் காந்திமதிநாத பிள்ளை

* தொல், கள, கடச.

பரல் ௩] எஸ். முத்தையா முதலியா ரவர்களுக்கு விருந்து ௧௮௬

யவர்கள், டாக்டர் அண்ணாமலைப் பிள்ளையவர்கள், என். சோமசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள், பி. எ. பி. எல்., எஸ். ஜி. ரங்கராமாணுஜ முதலியாரவர்கள் பி. எ. பி. எல்., கே. கே. சீனிவாசம் பிள்ளையவர்கள், டாக்டர் ஆர். வானுவாமலைப் பிள்ளையவர்கள், எ. என் சிவஞான முதலியாரவர்கள் என்னும் பெருமக்கள் எல்லாருமாக 100-பேருக்குமேல் வந்திருந்தார்கள். திருவாளர் டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியாரவர்கள் பி. எ. பி. எல். எம். எல். சி. அன்புடன் அவைத் தலைமை பூண்டார்கள். இன்னிசையோடு தேவாரம் ஓதப்பட்டது. அமைச்சரவர்கட்கும் தலைவரவர்கட்கும் ரோஜாமாலிகள் இடப்பட்டன. உடனே தலைவரவர்கள் கீழ்வருமாறு முன்னுரை கூறினார்கள். “ இந்தக் கூட்டத்துக்குத் தலைமை கொள்ளும் பேறு பெற்றமைக்கு மகிழ்கின்றேன். என் நண்பரான அமைச்சர் முத்தையா முதலியாரவர்கள் கடந்த பத்தாண்டுகளாகப் பொது நலத்துக்கு உழைக்கிறார்கள். ஆங்கிலக் கவியொருவர் எல்லார்க்கும் இணக்கமாக நடக்கவேண்டுமென்னும் எண்ணத்தால் முறைதவறி நடப்பதே அடிமைத்தனம் என்றும், யார் எனன செய்தாலும் முறையை விடாமல் நடப்பதே வீரத்தனமென்றும் கூறுகிறார். அவ்வகையான வீரத்தனம் நம் அமைச்சரவர்கட்கு மிகவும் உள்ளது. அதற்கு அவர்கள் முதலில் காங்கிரஸ் கட்சியிலிருந்து பின் ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்குத் திரும்பியதே சான்று. இப்போது அவர்கள் பக்கமாகக் கட்சித்துணைவர்கள் பலர் சேர்ந்து விட்டார்கள் என்பது இன்று நடந்த சட்டசபை நிகழ்ச்சியினால் நன்றாய்த் தெரியவந்தது. ஆகவே, நண்பரவர்கள் அரசாங்க அமைச்சராவதற்கு முற்றுந் தகுதி யுடையவர்களென்பது கூறாமலே விளங்கும். அதுபற்றி நாம் மிகவும் மகிழ்கின்றோம்! நல்லியல்பும் நன்னோக்கமும் உடையவர்கள்; கண்டாரால் விரும்பப்படுந் தன்மையுடையவர்கள். அவர்களைப்பற்றிப் பேசவேண்டியதோ மிகுதி; ஆசையும் அதற்குமேல். ஆனால் இன்னும் பலர் பேசவேண்டியிருத்தலால் நேரம் நோக்கி இதோடு நிறுத்திக்கொள்ளுகிறேன்.

இதன்பின் அமைச்சரவர்கள் எழுந்து பேசியது பின்வருமாறு :—அவைத் தலைவராயுள்ள என் நண்பரவர்கள் நட்புரிமை கருதி என்னை மிக உயர்த்திப் பேசிவிட்டார்கள். அவர் கூறிய அளவு எனக்குத் தகுதியில்லை யென்பதை உங்கட்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். இந்தச் சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம் 1920-ம் ஆண்டிலேயே தோன்றிக் கடந்த 8-ஆண்டுகளாக மிக அழகான உயர்ந்த முறையில் நடைபெற்று வந்தாலும், எனக்கு என் நண்பர் கோயமுத்தூர் திரு. லி. கே. சுப்

பிரமணிய முதலியாரவர்கள் சொல்ல இரண்டு ஆண்டுகளாகத் தான் ! தெரியும். இந்த இரண்டு ஆண்டுகளாக நான் உற்று நோக்கியதில் இந்தக்கழகம் மிகச் செவ்வையாகவே நடைபெற்று வந்ததென்று அறிந்தேன். இதன் முதன்மையான நோக்கங்களுள் தமிழ் நூல்களையும் சைவநூல்களையும் ஆங்கில நூல்களைப்போல நல்ல கடிதத்தில் நல்ல அச்சில் பிழையில்லாமல் அழகாக அச்சிட்டுப் பொன்னெழுத்திட்ட பைண்டுடன் வெளிப்படுத்துதலென்பதும் ஒன்று. முன்னோர்களெல்லாம் புத்தகம் இல்லாமலே வருந்திப் படித்துப் புலவர்களாய் விட்டார்கள். இந்தக் காலத்திலே புத்தகங்கள் கிடைத்தாலுங்கூட, அவை நன்றியில்லை, பைண்டு நன்றியில்லை, மேலே கிட்டெழுத்து இல்லை, பளபளப்பாயில்லை, புது முறையில் இல்லை, அச்ச நன்றியில்லை, தமிழ் நூலென்பதைப் பார்க்கும்போதே தெரிகின்றதே, இதை எப்படிக்கையிலெடுப்பது, எப்படிப் படிப்பது, பார்த்தபோதே மகிழ்ச்சியில்லை, உள்ளே பிரிப்பதும் படிப்பதும் முடியுமா என்று கூறுமாறு உள்ளது இக்கால நாகரீகம். தமிழ்மொழியிலே பற்றும் அதைப்படிக்கும் ஊக்கமுமில்லாத இக்காலத்திலே எப்படியாவது தமிழ்மொழி பரவினல் போதுமென்றெண்ணி, அச்சு பைண்டு முதலிய இந்தவகையிலாவது மகிழ்ந்து படிக்கட்டும் என்னுங் கருத்தால், இச்சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார் ஆங்கில நூல்களைப்போல உள்ளும் புறம்பும் மிக அழகாக அச்சிட்டுக் குறைந்த விலைக்குத் தருகிறார்கள். இந்த நோக்கம் முதன் முதல் திருநெல்வேலிப் பெரியார்களுக்குத் தோன்றிற்று. அவர்கட்கு நாம் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம். அன்றியும், தமிழர்க்கும் தமிழ் மொழிக்குமே இஃது ஒரு நல்வினை யென்று சொல்லவேண்டும். நாமெல்லாம் தமிழர்கள்; தமிழ் மொழியைத் தாய்மொழியாக உடையவர்கள். ஆதலால் எல்லாரும் அவர்களுக்குப் போதிய ஆதரவு கொடுத்து நூல்களையும் வாங்கிப் படித்துக் கழகத்தோடு ஒத்துழைத்து அதனை முன்னேற்றுகு எப்போதும் கடப்பாடுடையவர்களாகிறோம்! என்னால் ஆன உதவிகளை இந்தத் தமிழ்த்தொண்டிற்கும் சைவத்தொண்டிற்குமாக இக்கழகத்தார்க்கு அவ்வப்போதும் உதவி செய்து வருவேன். ஆனால், கழகத்தார் எனக்கு மட்டும் இந்த எண்ணத்தை இப்பொழுது உண்டாக்கினார்களென்பதன்று. இங்கு வந்திருக்கும் பெரியோர்களாகிய உங்களுக்கும் இவ்வெண்ணத்தை உண்டாக்கினார்கள். ஆதலால் நான் அவர்கட்கு உதவி செய்யக் கடமைப்பட்டது போலவே நீங்களெல்லாருங்கூட உதவி செய்யுமாறு கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். என்னை வரவழைத்துப் பெருமைப்படுத்திய கழகத்தார்க்கும், நான் வருமளவும் பொறுமையாய்க் காத்திருந்து கூட்டத்தை நிறைவேற்ற

பரல் ௩] எஸ். முத்தையா முதலியா ரவர்களுக்கு விருந்து ௧௯௧

றிய உங்கட்கும் என் நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன் என்று கூறி முடித்தார்.

அடுத்தபடி பச்சையப்பன் கல்லூரித்தமிழாசிரியர் திருமணி. திருநாவுக்கரசு முதலியாரவர்கள், அவைத் தலைவரவர்கள் சட்டசபைக்குச் சென்று திருக்குறளை மேற்கோளாகக் கொண்டு பேசுந்திறமையால் அதனையுள் சட்ட நூலாக ஆக்கினார்களென்றும், அமைச்சரவர்கள் அமைச்சரிமைப்பதவி கிடைத்த மறுநாளே பொதுநலத்துக்காகத் தாம் உழைக்கு முண்மையைக் காட்டினார்களென்றும், அவர்கள் தாழ்வென்னும் உயர்ந்த தன்மை உடையவர்களாதலின் அவர்கள் அமைச்சரிமைப்பதவி பின்னும் நீண்டு தமிழ்க்கும் சைவத்துக்கும் உதவி செய்வார்களாக வென்றும், கடமை உணர்ந்து தாமே செய்ய வல்ல அவர்களை நாம் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்துக்கும் மற்றும் பிற நன்மைகளுக்கும் உதவி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டல் மிகையாகுமென்றும் மிக அழகாகக் கூறினார்கள்.

பின்னர் ஆர். கிருஷ்ணராவ் பான்ஸ்லே அவர்கள், அமைச்சரவர்கள் ஆங்கிலத்தில் வல்லராயிருந்தும் முழுதும் அவ்வாங்கிலச்சொல் கலவாமல் தமிழில் பேசியதும் சபாநாதரென்னும் பொருளைத் தமது பேராக உடைய சிதம்பரநாத முதலியார் அவர்கள் இன்று அவைத்தலைவராக (சபாநாதராக) அமைந்ததும் மகிழ்தற்குரியன வென்றும், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக முயற்சி கமிட்டியினின்றும் மேலுக்குச் சென்றிருக்கிற தென்பதை இங்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன் எனன்றும் இனிதெடுத்துச் சொன்னார்கள்.

பிறகு நிகழ்ந்த அவைத்தலைவரவர்களின் பின்னரை வருமாறு: தமிழ் நூல்கள் செவ்வையான முறையில் இதுவரையில் அச்சிடாமலிருந்தது தமிழர்க்கு அவமானமாக இருந்தது. அந்த அவமானத்தை இச் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார் நீக்கிவிட்டார்கள். அவமானத்தை நீக்கியதுமல்லாமல், 'புஸ்தகம் ஹஸ்த பூஷணம்' என்னும் பழமொழி புத்தகங்களின் உட்கருத்தையே நோக்கி எழுந்ததானாலும், அப்புத்தகங்களின் மேலழகினாலும் அவை ஹஸ்த பூஷணமாக இருக்கும்படி இக்கழகத்தார் நூல்களை அழகாக அச்சிட்டு அளிக்கிறார்கள். நம் எல்லாருடைய அவமானத்தை நீக்கிப் பெருமையையுங் கொடுத்தவர்கட்கு நாம் எவ்வளவோ பெரு நன்றிசெய்யக்கடமைப்பட்டிருக்கிறோமல்லவா? ஆதலால் அவர்கள் வேலை மேன்மேலும் நன்றாய் நடைபெறும்படி தமிழர்களாகிய நாமெல்லாம் ஒத்து உதவி செய்யவேண்டுமென்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். ஒரு

கால் நான் இங்கு அச்சிடப்பட்ட திருக்குறளைக்கண்டு அஃது ஆங்கில நூலென்றே எண்ணிவிட்டேனாதலால், ஆங்கில நூல் போலவே இவர்கள் அச்சிடுகிறார்களென்பதற்குத் தடையே இல்லை யென்பது.

இடையே தேவாரம் இன்னிசையோடு நடந்தது.

கடைசியாகத் திருமிகு கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை, எம். எ. எம். எல். அவர்கள் எழுந்து சைவத் திருவாளர் சுந்தர மூர்த்தி ஓதுவாரவர்கள் அழையாதே வந்து முன்னும் பின்னுமாக இன்னிசையூட்டி மகிழ்வித்ததற்காக அவர்கட்கு நன்றி யறிவித்து, ஓதுவாரவர்கள் பார்ப்பனரல்லாதாரில் இசைக்கதை (காலகேசுபம்) நடத்துவதிலும், இசை பாடுவதிலும் சிறந்தவர்களாக இருத்தலின், அவர்களை நாமெல்லோரும் அடிக்கடி வரவழைத்து ஆதரிக்கவேண்டுமென்றுங் கூறினார்கள்.

பின்பு சந்தனம், பூச்செண்டு முதலியவைகள் கொடுத்து இரவு 8-மணிக்கு அவை கலைவுற்றது.

சிதம்பரம் மீனாட்சி பல்கலைக்கழகம்

திருவாளர் சர். அண்ணாமலைச் செட்டியாரவர்கள் சிதம்பரம் மீனாட்சிபல்கலைக் கழகத்துக்காக 20-நூறாயிரரூபா நன்கொடையளித்திருப்பது தெரிந்து தமிழ்மக்களெல்லாரும் நன்றியறியுங்கடப்பாடுடையவர்களாகிறார்கள். ஆனால், அதனைத் தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகமாக வைத்து ஏற்பாடு செய்தார்களானால் தமிழ்த்திருமகனாய்ப் பிறந்த அவர்கள் தமிழுலகத்துக்கு அழியாப் பெருவாழ்வை அளித்தவர்களாவார்கள் என்று தெரிவித்து வேண்டிக்கொள்ளுகிறார்கள்.

மதிப்புரை

தமிழ்த்தென்றல் என்னும் பெயரினையுடைய உரைநடைத்தமிழ் நூலொன்று எமது பார்வைக்கு வந்தது. அதன்கண் அதன் ஆசிரியர் திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியாரவர்கள் தமிழ்நாட்டின் பல விடங்களிலும் சமரச சன்மார்க்க மகாநாடு, மாகாண மகாநாடு, ஜில்லா மகாநாடு, தாலுக்கா மகாநாடு, தொண்டர் மகாநாடு முதலியவைகளின் அவைத்தலைவராய்ச் சென்று நிகழ்த்திய அழகிய பதினாறு விருவைகள் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்விருவைகளில் அவ்வப்போதைய அரசியல் நிகழ்ச்சிகள் மட்டுமேயன்றி, மக்களின் வாழ்விற்குரிய வேறு பல அறிவறிந்த பொருள்களும் மிக்குக் காணப்படுகின்றன. தமிழ்மக்கட்கு உணர்ச்சியும் எழுச்சியும் வீரமும் உரமும் ஒருங்கு கலித்தெழ வேண்டுமாயின், அவர் இவ்வாசிரியரின் நூல்களை விரும்பிக் கற்கப்பாலார். அவ்வியல்பிற்கேற்பவே இந்நூல் தமிழ்த்தென்றல் என்னும் பெயரினை யணிந்திருப்பதும் அறிந்து மகிழ்தற்குரியது.

அழகிய எளிய செந்தமிழ்நடையில் சிறு சிறு சொற்றொடர்களாக இனிதெழுதப்பட்டிருக்கின்றது. கலிக்காக்கட்டிடங்கொண்டு அழகிதாய்த் திகழ்கின்றது. கைப்பிடியளவில் சசுசு-பக்கங்களை யுடையது. விலை ரூ. உ. வேண்டுவோர் எமக்கும், சாது அச்சுக்கடம் இராயப் பேட்டை சென்னை யென்று அதன் ஆசிரியர்க்கும் எழுதுக.

உடன்கூடி தமிழ்ப்புலவர்
பி. க. முத்துசாமியா பிள்ளை.

சென்னை
பச்சையப்பன் கல்லூரித் தமிழாசிரியர்
மணி. திருநாவுக்கரசு முதலியார்.